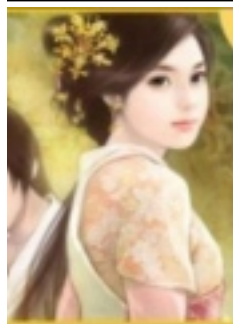

Chồng khờ

Contents

Chồng khờ	1
1. Chương 01a	1
2. Chương 01b	6
3. Chương 02	11
4. Chương 03	19
5. Chương 04	26
6. Chương 05	33
7. Chương 06	41
8. Chương 07	48
9. Chương 08	55
10. Chương 09	60
11. Chương 10a	66
12. Chương 10b End	71

Chồng khờ

Giới thiệu

Nguồn: [http://thukyquan.wordpress.com/Người ngoài nói bọn họ không môn đăng hộ đối, hắn là m](http://thukyquan.wordpress.com/Người-ngoài-nói-bọn-họ-không-môn-đăng-hộ-đối-hắn-là-m)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-kho>

1. Chương 01a

Chương 1

Giữa mùa hè oi bức nóng nực, mọi người cả ngày bận rộn, mặt trời thế như vãn chậm chạp không chịu xuống núi.

Lục Tường Vân vừa vào thôn, liền thả chậm cước bộ đi trên con đường nhỏ bên cạnh cánh đồng, gặp những người thân hữu thì chào hỏi, từng ngọn cây cọng cỏ sinh trưởng từ thuở nhỏ ở nơi này, mỗi một tán lá nàng đều quen thuộc, hơn nữa rất yêu thích.

Về nhà, lòng cũng kiên định lại.

Nàng đi đường vòng, xa xa nhìn thấy một mảnh vườn trái cây đã nuôi lớn ba tỷ muội nhà nàng, cách đó không xa là tấm biển được treo ở trên cao “Lục phủ”, chính là nhà nàng.

Mắt nhìn trên cầu gỗ, có người đang ngồi phía trước, vừa không qua cầu lại không rời đi, ngồi xổm chỗ đó cũng không nhúc nhích.

Nàng nhếch lên một nụ cười yếu ớt, tiến lên chào hỏi: “A Phong, làm sao vậy?”

Nam nhân ngẩng đầu chính là bình tĩnh nhìn nàng, không nói lời nào.

Lục Tường Vân thấy thế cũng không trách, từ trong gói đồ lấy ra một khối bánh hạnh nhân: “Này, cho người.”

Nam nhân cũng không chần chờ, tiếp lấy hướng miệng cắn một ngụm nhỏ, xác nhận là hương vị hần thích, liền cắn miếng to một chút.

Nam nhân vừa ăn, ánh mắt vừa ngấm một chỗ dưới cầu gỗ, Lục Tường Vân để ý liền hiểu rõ.

Ngồi xổm xuống, gỡ cọng cỏ trên tóc hần xuống: “Lại bị bọn nhỏ trêu chọc?”

Toàn thôn cơ hồ không người nào không biết, đại nam nhân ngang tàng bấy trước lại không ám qua cầu, thậm chí là e ngại cầu dài, phẳng phất như một quái thú lớn tùy thời đều có thể đem người nuốt vào bụng.

Khi còn bé nghe phụ thân nói qua vài lần, ước chừng biết được nguyên do, những đứa nhỏ không hiểu chuyện lấy việc này chê cười hần, thậm chí là đùa cợt hần.

Lục Tường Vân đặt gói đồ xuống, nhắc lần vấy lên bước xuống sườn dốc, giúp hần thu hồi dao và cung tiễn bị ném ở phía cuối cầu.

Nơi này địa thế hơi cao, trong ngày hè nước ở dưới cầu hơn phân nửa là khô cạn, phải tới mùa mưa, lượng nước mới lớn hơn.

Thu hồi xong những vật phẩm bị hần ném dưới cầu, nàng phỉu cở bụi bám trên váy: “Tốt lắm, trời cũng sắp tối rồi, người cũng mau về nhà đi.”

Mới nhắc gói đồ đứng dậy, thì cảm thấy váy bị nắm chặt, nam nhân kéo lấy váy của nàng.

“Làm sao vậy?”

Nam nhân há miệng, lại nhếch lên.

Nàng nhìn một chút bánh ngọt còn sót lại trên tay, cười: “Bánh hạnh nhân ăn ngon không?”

Nam nhân nghĩ nghĩ rồi gật đầu.

Đây là điểm tâm nàng mang về thuộc loại ngon nhất, không ngọt ngấy lại có mùi mằn mặn của quả mơ.

Vì thế nàng lại cho hần một khối: “Tốt lắm, mau về nhà đi thôi!”

Nàng hiểu lầm ý tứ của hần....

Hần há miệng muốn nói, nhưng do nhiều năm không cùng người khác nói chuyện với nhau, nên cuối cùng vẫn là trầm mặc, nói lổng tay cho nàng đi.

Vào đêm khuya, người trong nhà toàn bộ đã đi ngủ, Lục Tường Vân mặc áo khoác, đi đến trong sân hóng gió một chút.

Không ngờ, phụ thân vốn luôn ngủ sớm lại chưa đi ngủ, lẳng lặng ngồi ở phía dưới hành lang.

Nàng yên lặng tiến lên, thân thiết hỏi thăm: “Phụ thân có tâm sự?”

Nếu không phải có chuyện buồn, sẽ không đêm hôm khuya khoắc không ngủ, một mình ngồi ở nơi này phát sầu.

Mẫu thân mất sớm, nàng từ nhỏ đã học được cách quan sát sắc mặt người khác, mới có thể giúp phụ thân san sẻ, đại tỷ kiêu luôn chức vụ mẫu thân giúp phụ thân quản lý nhà cửa.

Lục Khánh Tường quay đầu nhìn nàng một cái, cũng không nói cái gì, chính là nhẹ nhàng thở dài.

Nàng cúi đầu, nhìn thoáng qua thanh ngọc trong tay phụ thân: “Đó không phải là cái A Phong từ nhỏ vẫn mang bên người sao?”

Nghe nói là phụ mẫu hẩn lưu lại, là bảo bối của hẩn ai cũng không được đụng vào, như thế nào mà phụ thân có được?

Lục Khánh Tường lại thở dài: “Nhũ mẫu hẩn nhắc tới.”

Là sao?

Nàng đang muốn hỏi lại, đột nhiên hiểu rõ được.

Mười tuổi năm ấy, phụ thân nàng không biết chữ, bị người khác lừa phải lâm vào cảnh tù ngục. Khi đó, cả nhà đều tràn ngập trong tối tăm mù mịt, ba tiểu hài tử trong nhà phải đợi phụ thân về nuôi sống, hẩn xảy ra chuyện, người trong nhà tự nhiên sẽ chôn cùng.

Phụ thân A Phong là người đọc sách, có công danh trong người, hiểu được nhiều chuyện, có biện pháp đồng thời cũng nguyện ý cứu phụ thân ra ngoài, vừa ra tiền vừa ra sức, vì vậy mới bình yên.

Khi đó, quả thật phụ thân cảm ơn khóc lóc nước mắt, đây không phải cứu hẩn một mạng, mà là cứu cả nhà hẩn cùng với ba tâm can bảo bối của hẩn, lúc ấy cho rằng muốn báo ân, nên xúc động lại nhiệt huyết hứa đem nữ nhi gả cho trưởng tử của hẩn, tương lai A Phong trưởng thành, muốn cưới người nào thì tùy ý hẩn chọn.

Lúc phụ thân cưới nương, không có vật gì quý giá, duy nhất chỉ có đôi thanh ngọc rồng phượng này, lập tức tặng ra ngoài coi như là tín vật.

Phụ thân Chúc gia vốn là thi ân không cần báo, về sau nhìn thấy ba đứa nhỏ đáng yêu linh lợi, rất có duyên với bọn họ, hồi khuê danh, lập tức cảm thấy kỳ diệu, nói: “Đây chắc hẳn là duyên phận trời định?”

Thế là liền vì đứa con trai độc nhất đính ước.

A Phong lúc nhỏ vốn là đứa thông minh lanh lợi lại tuấn tú, nhân phẩm nhà Chúc gia tốt, gia thế cũng không kém, Chúc bá phụ đọc đủ thứ thi thư, cư xử khiêm tốn, thấy thôn dân dốt đặc cán mai, còn ra tiền ra sức, xây một học đường tự mình dạy cho mấy đứa nhỏ. Chuyển đến thôn Lưu Vân định cư không lâu thì chiếm được cảm tình của mọi người.

Vốn còn muốn năm sau lên kinh thi Trạng Nguyên trở về, mọi người cũng thực xem trọng hẩn, ai ngờ.....

Cũng không hiểu sự tình phát sinh như thế nào, chỉ biết toàn gia đi chơi, gặp phải đạo tặc cướp sạch, xe ngựa bị lật, hai phụ thân ngã xuống tuổi chết, khi tìm được thi thể đã sưng vù thối rữa.

Đứa con may mắn rơi xuống bên đường, nhưng rốt cuộc cũng không mở miệng nói chuyện, cũng không để ý tới người khác.

Làm cho đại phu chữa trị cả một năm, đều nói là bị kinh hách quá lớn, cần chậm rãi bình phục, không thể gấp được.

Cũng không biết là do bị dọa cho choáng váng hay tại sao, vừa mới bắt đầu hẩn một mình lui ở trong góc, thần sắc mờ mịt, ai tới cũng không để ý, lâu ngày, ngay cả đầu óc cũng hỏng không còn linh hoạt như trước nữa.

Ngốc hồ hồ, lại khờ lại ngớ ngẩn, người như vậy làm sao có thể phó thác chung thân? Nhưng chuyện này năm đó toàn thôn đều chứng kiến, nghĩ dựa vào cũng không xong.

Vài năm nay, Lục Khánh Tường vẫn luôn lo lắng, nhưng cuối cùng chuyện gì đến cũng sẽ đến.

Vô luận nữ nhi nào gả đi, đều là ủy khuất, hấn làm sao có thể chôn vùi tương lai của nữ nhi được?

“Phụ thân, A Phong đối với phụ thân cũng không tệ, gả cho hấn không hấn là chuyện xấu.” không cần mây đen sương mù như thế.

“Đây là nói – con nguyện ý gả?”

Lục Tường Vân kinh ngạc cười.

Nói cái gì đây! A Phong không kém, cùng với nàng đồng ý gả hay không, đó là hai chuyện khác nhau.

“Con hơn A Phong ba tháng tuổi.” Nơi nào thích hợp?

Tuy rằng để cho hấn chọn một trong ba nữ nhi, nhưng nàng o với hấn lớn tuổi hơn, mà Tường Dung thì còn quá nhỏ, trong lòng mọi người đã sớm nhận định, chỉ có Tường Y mới cùng hấn tương xứng, mấy năm nay nàng cũng đều xem hấn như người thân, là đệ đệ, là em rể mà chiều cố hấn.

Thế cho nên mặc dù ai hấn cũng không để ý đến, nhưng thật ra cũng sẽ liếc mắt nhìn nàng một cái, nàng mở miệng gọi, cũng sẽ nguyện ý quay đầu lại chờ đợi.

Hiện tại nghĩ đến, chiều hôm nay hấn vươn tay giữ chặt váy của nàng là muốn nói với nàng chuyện này sao? Muốn cùng nàng chia sẻ tin vui hấn sắp thành thân?

“Phụ thân, ta sẽ nói chuyện với Tường Y, ngài đừng buồn nữa.”

Lục Tường Vân tìm từ để nói, nói là các tỷ muội đã lâu chưa tâm sự, hẹn hai muội muội vào trong thành đi dạo chợ, rồi liên hệ tốt tới tình nghĩa huynh đệ.

Nàng nhiều năm ở trong thành làm việc, ít có thời gian cùng người nhà đoàn tụ, quả thật cần phải tốn một chút tâm tư để khuyên giải muội muội.

Tường Dung vừa vào trong thành liền kinh hãi, nhìn cái gì cũng tò mò, cái gì cũng muốn sờ một chút.

Nàng cũng muốn cứng chiều muội muội, mua cho Tường Dung một ít đồ ăn vặt, còn Tường Y thì là trang sức và son phấn.

Tìm trà lâu nghỉ chân, tiểu muội lại không muốn nên đi chung quanh chơi.

Quả nhiên vẫn là tính nết trẻ con, như vậy làm sao có thể gả làm vợ người khác, vì trượng phu chống đỡ gia đình? Như thế nghĩ đến vẫn là Tường Y thích hợp hơn.

Thấy ánh mắt nhị muội thỉnh thoảng liếc nhìn tiệm giày thêu bên đường, nàng vì thế nói: “Đừng luyến tiếc, giày kia rất cứng mang vào sẽ bị đau chân.”

Tường Y khó chịu đáp một tiếng, cong miệng một cái vẻ mặt vẫn là không muốn từ bỏ.

Nàng biết nhị muội vẫn không chết tâm, trong lòng sẽ cho rằng giá rất cao, nàng là tiếc tiền không muốn mua.

“Tường Y rất nhiều chuyện không thể chỉ nhìn bề ngoài xinh đẹp, nếu muội muốn tỷ sẽ thêu một đôi giống như vậy, vải dệt chọn loại mềm nhất tốt nhất, như vậy mới mang vào thoải mái.”

Một phen trấn an, khuyên can mãi cuối cùng làm cho Lục Tường Y hết hy vọng với đôi giày thêu hoa kia.

Nàng nhấp ngụm trà, thuận thế liền nói đến chuyện kia: “Ta xem, nên đẩy nhanh tốc độ, chọn lúc không khí vui mừng cho muội mang vào giày mới. Nghe phụ thân nói, chúng ta sắp thành thông gia với Chúc gia.”

“Ai nói gả cho ngốc tử kia?”

Lục Tường Vân mi tâm nhíu lại: “Đừng có mở miệng ngậm miệng đều gọi người ta là ngốc tử, hấn là hôn phu của muội.”

“Vì sao là ta?” Lục Tường Y không phục. “Lúc trước là nói trong ba chúng ta chọn một.” Dựa vào cái gì đại tỷ cùng tiểu muội có thể tránh được một kiếp, mà nàng phải ra chịu tội gả cho ngốc tử kia?

“Muội là người thích hợp nhất—“

“Thích hợp? Tính tình chúng ta căn bản không hợp, nói đến hợp, thì đại tỷ với hần mới hợp một chỗ, ai hần cũng không để ý, lại chỉ liếc nhìn tỷ, ta thấy tỷ càng thích hợp.”

“Này...” Nói đến nơi nào vậy? Nàng là xem A Phong như người thân a.

”Tỷ cũng không gạt muội, Tưởng Y, phụ thân vẫn luôn tích góp tiền, muốn mua lại vườn trái cây nuôi sống cả nhà chúng ta, ta muốn giúp phụ thân, đời này ta sẽ không dự định gả ra ngoài.”

“Ta đây cũng nói thật, Cát gia sai người đến cầu hôn, ta muốn gả.”

“Việc này tỷ cũng đã nghe phụ thân nói, muội mới gặp qua Cát Thế Dân có mấy lần, muội hiểu hần được bao nhiêu? Nghe tỷ tỷ, A Phong tốt hơn hần nhiều.”

Muội muội của nàng, nàng cũng biết tính tình Tưởng Y có bao nhiêu hư vinh, những năm gần đây, một lòng muốn rời khỏi thôn nhỏ, gả vào nơi phồn hoa thành thị.

Phải làm như thế nào mới cho muội muội hiểu được, trong thành không có tốt đẹp như nàng tưởng tượng, nàng không muốn muội muội mình đắm lên con đường nàng đã đi qua, sau khi nghiêng ngã lao đảo một thân tổn thương, mới biết ân hận.

Muội muội một lòng ham gia thế người ta, muốn cuộc sống áo gấm ngọc thực (ăn ngon mặc đẹp), nhưng hai mắt nàng đã nhìn xem rõ ràng, Cát Thế Dân kia ở trong thành bề ngoài cũng không tốt, phần lớn chỉ là ham mê nhan sắc của muội muội, thích thú qua đi Tưởng Y nên làm thế nào?

Mà A Phong là mấy năm nay mọi người nhìn hần lớn lên, tính tình ngay thẳng kiên định, muốn âm ỷ cãi nhau hơn phân nửa chắc là do thê tử, gả cho hần, cả đời này sẽ được hần cưng chiều nàng, thương nàng, đem việc bảo hộ thê nhi (vợ con) trở thành sứ mệnh cả đời, có cái gì không tốt?

Ánh mắt muội muội cổ tình thiếu cận, ngại người ta khờ ngốc, không hiểu niềm vui của nữ hài tử, nhưng điều một tân nương cần là có cuộc sống chân thành, cần gì lời ngon tiếng ngọt?

“Tưởng Y, từ chối Cát gia, gả cho A Phong, muội là muội muội của tỷ, tỷ sẽ không hại muội.”

“Hần nếu thật sự tốt như vậy, tỷ tại sao không chịu gả?” Lục Tưởng Y nghe nàng nói cảm thấy phiền, miệng không dẫn đo nói thẳng: “Tỷ rõ ràng là muốn ta nhảy vào hố lửa, để mình tránh được một kiếp.”

Lời này vậy mà cũng nói được.

Lục Tưởng Vân cũng không phải không cau mày, sắc mặt trầm xuống: “Lục Tưởng Y, tỷ đây là muốn tốt cho muội, muội đừng không biết tốt xấu.”

Nếu không phải vì hạnh phúc cả đời của muội muội, nàng cần hết lời khuyên can như vậy sao?

“Dù sao ta sẽ kêu phụ thân nhận sính lễ của Cát gia, tỷ nếu ép gả ta cho ngốc tử, ta sẽ chết cho tỷ xem.”

Ngay cả lời nói ngoan tuyệt đều nói ra, Lục Tưởng Vân cũng biết, có khuyên nữa cũng vô ích.

“Nhớ kỹ lời hôm nay muội nói, Lục Tưởng Y, sau này đừng hối hận.”

Khuyên Tưởng Y không thành, về đến nhà, lại thấy phụ thân vẻ mặt lúng túng, tiến lên hỏi mới biết, A Phong đã tới, ôm bình sành phụ thân hần để lại, bên trong là tài sản mấy năm tích lũy, nói là sính lễ.

“Con đã hỏi, Tưởng Y không chịu gả - -”

“Không phải Tưởng Y, là con. Hần chỉ tên nói họ, nói muốn cưới con.”

Lục Tưởng Vân choáng váng.

Lục Khánh Tường mới ngốc đâu! Nam nhân kia cho tới nay luôn trầm mặc, lần đầu tiên thấy vẻ mặt kiên định của hần như vậy, nói rõ ràng mạch ý kiến của mình, đặt cái bình xuống rồi chạy lấy người, cho rằng như vậy đã hoàn thành, cũng không hiểu nhờ mai mữa mới các trưởng bối tới chứng kiến. ngay ngốc giao ra tài sản tích lũy, sẽ không sợ người khác không nhận a?

Ai, càng nghĩ càng lo, tiểu tử ngớ ngẩn như vậy, làm sao có thể phó thác chung thân của nữ nhi cho hần?

“Con đi tìm hần!”

Lục Tường Vân không nói hai lời, bê bình sành lao ra khỏi cửa.

Một đường chạy thẳng tới Chúc gia, cửa khép hờ, nàng đứng ở trong sân, hướng vào bên trong kêu: “A Phong, người có nhà hay không?”

Cửa sổ bị đẩy ra, nam nhân thăm dò xong, lui về.

Một lát sau, hấn mới nghĩ đến hấn là nên trả lời nàng. A nương nói, không nói lời nào, sẽ tức giận.

“.....Ờ” Nhẹ nhàng bổ sung thêm một câu này.

Lục Tường Vân đẩy cửa đi vào, thấy hấn ngồi trong phòng, khâu lại lỗ hỏng trên đôi giày.

“Thẩm Xuân Thủy đâu?” Loại công việc của nữ nhân, a thắm như thế nào để cho hấn làm?

“Đang ngủ trưa.” Ngón trỏ đặt ở bên miệng thở dài một tiếng, sau đó nói tiếp: “A nương ánh mắt không được tốt.”

Cho nên chính hấn phải khâu lại.

Thì ra là thế.

2. Chương 01b

Nhìn hấn khâu cong cong vẹo vẹo, tây một mũi đông một mũi, kết cấu loạn xạ lại vô cùng thâm, nàng đi tới, nhận lấy: “Để ta khâu cho.”

Đau lòng nhũ mẫu lớn tuổi, nhân lực không tốt, liền đem công việc giấu đi, không muốn cho người bận tâm, còn mình thì im lặng bị kim đâm để lại hồ hồ sẹo sẹo.

Khi rảnh rỗi, thường thấy hấn đâm lưng cho nhũ mẫu, xoa bóp gân cốt.

Một người hiểu được phụng dưỡng phụ mẫu thân nhân như vậy, ai may mắn gả cho hấn, đều sẽ được đối xử tử tế, cả đời gánh vác trách nhiệm, Tường Y sao lại nông cạn như thế, không nhìn thấy được mặt tốt của hấn sao?

Nam nhân nhìn nhìn bình sành bên cạnh rồi lại nhìn nàng.

Lục Tường Vân tháo những đầu chỉ lệch lạc, thành thạo lưu loát một lần nữa khâu lại giày cho hấn, thu kim, thuận tay đem giày hướng chân hấn mang vào, ngược mắt vừa vắn chống lại ánh mắt dao động của hấn vừa nhìn bình sành vừa nhìn nàng.

Thực kỳ lạ, nàng tựa hồ đọc được suy nghĩ của hấn, như hiện tại đáy mắt của hấn giờ phút này tràn ngập nghi hoặc.

“Người vừa mới đi qua nhà của ta?”

“Đây là dùng làm sinh lễ.” Hấn lại ngấm bình sành.

“Đúng, phụ thân đã nói với ta, đó là người đã vất vả tích góp từ lâu, sao lại lấy ra hết?” Tùy ý liếc mắt một cái, trong đó số lượng cũng không ít đâu, có chút ngoài dự kiến của nàng, hấn cư nhiên còn có của cải nhỏ.

“A nương nói là dùng để cưới dâu.” Hấn kiểm ngân lượng giao cho a nương, a nương không nhận, kêu hấn để dành cho tốt, tương lai sẽ cưới nương tử.

Hấn đều nghe lời, mỗi hào đều để dành, không dám xài loạn.

Nam nhân này không hiểu hoa ngôn xảo ngữ, chính là dùng hành động, lấy ra tài sản tích lũy để biểu đạt thành ý.

“Vì sao chọn ta? Tưởng Y trẻ tuổi, là người đẹp nhất trong ba chúng ta, nam nhân đều sẽ chọn nàng.” Mà nàng, đã qua tuổi cưới gả, còn hơn hẳn ba tháng tuổi, trước đây, hoàn toàn không có nhìn ra hẳn có suy nghĩ đến phương diện này, như thế nào lại đột nhiên nói ra như vậy?

“Không cưới Lục Tưởng Y, cưới người.” Hắn tiếp theo lại cam đoan “Ta nuôi người, không cần lo ăn mặc.”

A nương nói, hướng nữ nhân cầu thân, những lời này nhất định phải nói.

Nàng cười cười: “Ta có thể tự nuôi bản thân.”

Đúng, tay Tưởng Vân thật khéo, mười lăm tuổi liền vào trong thành làm việc tại phường thêu lớn nhất quý nhất, mọi người đều thích tay nghề của nàng.

Buôn bán kiếm tiền, ngẫu nhiên sẽ về nhà một chuyến, trên đường gặp được hẳn, đều sẽ thuận tiện đưa cho hẳn một ít điểm tâm ngon mà nàng mang về cho hẳn nếm thử đầu tiên, cũng sẽ mua một ít đồ chơi cho muội muội, mọi người đều nói nàng hiểu chuyện, lại trí tuệ.

Vậy thì dường như....không cần hẳn nuôi, chính nàng có thể làm việc.

Hắn gãi gãi đầu, không biết nói gì.

“A Phong, ta có chỗ nào tốt?” Đáng giá cho hẳn lấy tiền tích góp cả đời ra cưới nàng?

“A nương nói ta có thể tự mình chọn.” Hắn nói không ra nguyên nhân, chỉ là lặp lại kiên trì: “Ta không cần Lục Tưởng Y, ta chỉ muốn thành thân với người.”

A nương nói Tưởng Y mới thích hợp, nhưng hẳn không cần, Tưởng Vân mới có thể.

Đây là lần đầu tiên hẳn không nghe lời a nương nói.

Nàng nhẹ nhàng thở ra.

Tưởng Y a Tưởng Y, muội ghét bỏ người ta, không muốn gả, người ta cũng cảm thấy muội chướng mắt, không chịu cưới đâu!

Như thế rất tốt, nam vô tâm, nữ vô tình, nàng thật uống công đi làm bà mối.

“A Phong, ta không phải hoa cúc khuê nữ trong trắng thuần khiết, cưới ta, rất ủy khuất cho người, người có thể cưới người tốt hơn ta.” Hắn không lên tiếng trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

“Người hiểu được lời ta nói sao?”

Hắn không gật đầu, cũng không lắc đầu, nàng không xác định hẳn có thực sự hiểu hay không.

“Ta đã dự tính cả đời này không gả đi, cố gắng giúp phụ thân ta chống đỡ Lục gia, thay muội muội tìm một gia đình tốt, phụ thân già đi, cũng còn có người bên cạnh hầu hạ, cho nên, người tìm người khác đi được không?”

Lần này, hẳn nhìn cũng không nhìn nàng, đứng dậy hướng phòng trong đi vào.

Nói đều đã nói rành mạch, việc còn lại cũng tùy thuộc vào hẳn, nàng nên đi rồi, nhưng không biết tại sao, nàng lại không thể bước đi ra.

Không khống chế được, nàng tiến vào phòng trong.

Hắn ngồi trong góc, hai tay ôm lấy mình lui thành một đoàn.

Nghe thăm Xuân Thủy nói, tâm tình hẳn không tốt sẽ đem mình giấu đi, giống như muốn chui vào trong cái vỏ ốc không muốn ai nhìn thấy.

Khi phụ mẫu hẳn tạ thế, đằng đằng hơn tháng trời hẳn đều duy trì trạng thái như vậy, một câu cũng không nói.

Tim của Lục Tưởng Vân như bị ai nhéo, kinh hoàng khi biết chính mình tổn thương hẳn.

“A Phong.”

Hắn không để ý tới nàng, lúc này nàng có kêu như thế nào, hắn cũng không chịu quay lại nhìn nàng như trước.

Nàng nhẹ nhàng linh hoạt tiến lên, ngồi xổm trước mặt hắn.

“Thực xin lỗi, người tốt lắm, nhưng là...”

“Ta không tốt.” Hắn rầu rĩ cắt ngang lời nàng.

Nàng sửng sốt.

“Ta không tốt nên người không gả.”

Đúng vậy, như thế nào không nghĩ tới, tâm tư A Phong thực đơn thuần, không có suy nghĩ nhiều, chỉ biết đến kết quả.

Vô luận nàng có nói ra nhiều nguyên nhân hơn nữa, kết quả chính là – Tưởng Y không gả cho hắn, nàng cũng không gả.

Chính là đơn thuần như vậy, còn lại, hắn không hiểu cũng vô pháp lí giải.

“Bọn họ đều cười ta khờ nhưng người thì không.”

Nàng chưa bao giờ cười hắn ngốc, hắn cho rằng, nàng là người duy nhất không ghét bỏ hắn.

Kết quả, kết quả là, vẫn như thế.

Mũi nàng chua xót nói: “Bởi vì người vốn không ngốc a!”

“Cho dù vậy người vẫn sẽ không gả.”

”Đó là bởi vì...” Đợi một chút, nàng hỏi: “Vì sao đột nhiên muốn thành thân gấp như vậy?”

”Phải thành thân, a nương mới bằng lòng rời đi.”

“Đi? Đi chỗ nào?” Thẩm Xuân Thủy vì sao lại đi?

Hắn lại đóng chặt miệng, quay mặt đi không nói.

Tính trẻ con, phảng phất cùng nàng giận dỗi – người không lấy ta, tại sao ta phải nói cho người biết!

Cũng đúng, ngày hôm nay hắn nói đã hơn cả tháng gộp lại.

Làm khó hắn một câu hỏi ắt sẽ có một câu trả lời, xem ra thật có thành ý, thực sự nghiêm túc muốn cưới nàng.

“Cho dù, ta không phải cô nương trong sạch, người vẫn muốn cưới sao?” hắn há miệng, giống như suy nghĩ nên tiếp tục giận dỗi hay trả lời nàng.

“Người....tốt lắm.” Hắn rầu rĩ nói, tăng mạnh ngữ khí cường điệu: “Rất tốt với ta.”

Từ trước tới nay không thành thạo diễn đạt, trình độ biểu đạt cao nhất cũng chỉ có tới đây, nhưng hắn vẫn cố đào óc, cố gắng nói ra suy nghĩ trong lòng: “Thê tử....cùng nhau cả đời. Lục Tưởng Y xem thường ta ... ta không cần cùng nàng trải qua cả đời....Người, chỉ có người mới có thể.”

Nói hắn ngốc, trong lòng hắn vẫn là sáng như tuyết, đối với chuyện chung thân đại sự cả đời đều kiên định, nửa điểm cũng không qua loa.

Hắn biết ai đối tốt với hắn, ai lại tận đáy lòng khinh thường hắn.

Không phải ai cũng tốt với hắn, chỉ có nàng, Lục Tưởng Vân, người duy nhất hắn muốn cưới.

Điều nữ nhân muốn không phải là nhận định độc nhất vô nhị như thế này sao?

Hắn có chỗ nào ngốc? Nàng cảm thấy ở phương diện này, Tưởng Y nếu có một nửa khôn khéo của hắn là tốt rồi.

Trái tim trong nháy mắt mềm ra.

Nàng đứng dậy, trở ra phòng trước ôm lấy bình sứ, thả lại trong lòng hấn, ôn nhu nói: “Giữ cho tốt, đi tìm phụ thân ta, nói ta đã đồng ý, muốn ông nhận lấy, ta sẽ gả.”

Hấn ngửa đầu nhìn nàng, giống như muốn phán đoán lời nàng có thật hay không, hay chỉ là thuận miệng nói cho có lệ với hấn.

“Phụ thân nuôi dưỡng ta nhiều năm như vậy, sinh lễ này, là người giúp ta hồi báo ơn dưỡng dục, ta mới có thể gả vào Chúc gia, an tâm cùng người sống qua ngày, hiểu không?”

Cho nên là....đáp ứng rồi sao?

“Người nếu không ghét bỏ ta, thì đến cưới ta đi! Đừng có ngốc hồ hồ ôm bình sứ đến, nói với thẩm Xuân Thủy một tiếng, để bà mang theo bà mối và ngày sinh tháng đẻ, bồi người cầu thân, nhớ kỹ chưa?”

Hấn ngây ngô gật đầu, cũng không biết có phải thực sự hiểu chưa.

Nàng cười cười thản nhiên đứng dậy, trong đầu một khi có quyết định, tâm sự lâu ngày cuối cùng cũng được gỡ xuống, cước bộ cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Đi thông thả ra khỏi phòng ngoài, nhìn thấy thẩm Xuân Thủy đứng ở trong sân, hiển nhiên là chờ nàng.

“A thẩm.”

“Cảm ơn người, Tướng Vân.” Thẩm Xuân Thủy hướng nàng làm đại lễ.

Nàng phát hoảng, nàng làm sao có thể chịu nổi đại lễ này của tướng bối, vội vàng vươn tay ngăn lại: “A thẩm, thẩm đừng làm vậy.”

“Ta biết là A Phong làm khó dễ người.”

Đứa nhỏ kia không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, giống như một tiểu hài tử, nháo nàng nếu không cho ăn sẽ không vui vẻ, làm Tướng Vân khó xử, không thể không đồng ý.

“Thẩm nhìn con giống miễn cưỡng lắm sao?” Việc hôn nhân đại sự, làm sao miễn cưỡng được?

“A Phong chúng ta....trèo cao.”

Xuân Thủy thẩm đương nhiên biết Tướng Vân tốt, trí tuệ linh hoạt lại hiểu lòng người, sau khi đến tuổi cập kê bao nhiêu nam tử đến cầu thân, muốn phá hỏng cửa nhà Lục gia, ai cũng đều muốn cưới được một thê tử hiền tuệ biết chăm lo nhà cửa, nhưng ai nàng cũng không đồng ý, nên kéo dài đến bây giờ.

Thẩm Xuân Thủy ngay cả mơ cũng không dám mơ tưởng xa, Tướng Y là yếu ớt chút, nhưng muốn cưới vào cửa, tốt xấu cũng có thể làm bạn cùng A Phong, để cho đứa nhỏ này không cô đơn một mình.

Cũng không nghĩ đến, đứa nhỏ này có lòng tham như vậy, thế nhưng mở miệng liền hướng Tướng Vân cầu thân, ngay cả bà đều là ngoài ý muốn.

Càng ngoài ý muốn hơn nữa là, bao nhiêu thanh niên tuấn tú tài giỏi Tướng Vân đều không để vào mắt, vậy mà lại đồng ý.

A Phong này, không biết là tu mấy kiếp a!

“A thẩm, con thật tình đau lòng cho A Phong, muốn gả cho hấn, làm bạn với hấn cả đời.” Nàng không biết thẩm Xuân Thủy nghe được bao nhiêu, nhưng có chuyện nhất định phải nói.

Phu thê không phải là như vậy sao? Đau tiếc đối phương, nghĩ cho đối phương, an an ổn ổn, cũng chính là cả đời.

Hấn đã kiên trì muốn nàng, vậy nàng sẽ thay phụ thân báo đáp lại ân tình mà Lục gia nợ Chúc gia, sẽ chăm sóc thương yêu nam nhân này cả đời.

Mãi đến vừa rồi, nàng mới giật mình tỉnh ngộ, hóa ra chính mình cũng cổ hủ câu nệ để ý miệng lưỡi người đời như thế.

Trên giá trị của thể tục, hấn không tốt.

Trên lễ giáo, nàng cũng không tốt đẹp.

Nhưng mặc cho bên ngoài nói cái gì, cũng không tổn hao gì đến bản chất tốt đẹp, không phải sao? Bởi vậy, hần thủy chung kiên trì, nàng là tốt nhất.

Cũng là như thế, nàng có gì không dám giả?

Thẩm Xuân Thủy gật đầu: “Trong nhà thúc giục ta vài lần, nhi tử ta năm trước thành thân, muốn ta về quê hưởng phúc, mà ta nghĩ bên cạnh A Phong không có ai chăm sóc, thế nào cũng không đi được, nay người đã nguyện ý giả, ta cũng có thể yên tâm mà rời đi.”

Thì ra đây là ý tứ trong miệng hần: “Phải thành thân, a nương mới bằng lòng rời đi.”

Hần biết chính mình là gánh nặng của bà, làm cho thẩm Xuân Thủy không có biện pháp trở về cùng người nhà đoàn viên, bởi vậy gấp rút thành thân, để cho thẩm Xuân Thủy yên tâm về nhà.

Nhớ rõ lúc ban đầu chuyện ngoài ý muốn phát sinh, song thân đột nhiên mất, bên cạnh hần cũng chỉ còn có vị nữ mẫu này chăm sóc, sau khi phong bế chính mình đằng đằng suốt hơn tháng trời, thì suốt ngày kêu thẩm Xuân Thủy là “A nương”, có người bảo sửa cũng không sửa được.

Nàng nghĩ, Xuân Thủy thẩm không phải là thân nương (mẹ ruột) của hần, điểm này chính trong lòng của hần so với ai đều rõ hơn cả, nhưng mỗi khi bị khi dễ, chịu ủy khuất, vẫn sẽ bỏ nhào vào lòng thẩm Xuân Thủy khóc gọi a nương.

Thẩm Xuân Thủy thật tình đau tiếc cho đứa nhỏ này, mới mười tuổi đã không còn người thân, may mắn phụ mẫu hần còn để lại chút tiền tích góp cho hần, cũng giúp phần nào cho thẩm Xuân Thủy, thế này mới có thể nuôi hần lớn. Vài năm đầu, phải bốn ba chung quanh, mang hần đi đến danh y điều trị, chăm sóc đến nay, thẩm Xuân Thủy cũng đã xem hần thành đứa con của mình mà quan tâm.

Dù vậy, chính A Phong cũng biết, cảm tình không thể thắng tình mẫu tử, hần cũng không thể không có lí lẽ bá chiếm người, thẩm Xuân Thủy lớn tuổi, sẽ tưởng niệm con trai con dâu của bà, mà hần cũng đã trưởng thành không cần người khác chiếu cố, để cho bà về nhà hưởng phúc, ngậm kẹo đùa cháu mới hợp lý.

Lục Tường Vân nghĩ, nam nhân kia rõ ràng là tất cả đều không có gì, vẫn nghĩ cho người khác, không nhận được xót xa.

“A thẩm yên tâm, ta sẽ chiếu cố A Phong, không để hần chịu thiệt, chịu ủy khuất.”

Nói chung, những lời này không phải là nên để nhà trai nói sao? Thẩm Xuân Thủy cũng biết, A Phong quả thật là cần một người khoan dung biết chăm sóc.

Nếu có thể cưới Tường Vân, có hiền thê tốt như vậy vì hần mà suy nghĩ, tính toán, vậy là bà đã có thể chân chính buông lo lắng xuống.

Lục Tường Vân dừng một chút, nói tiếp: “Chính như lời năm đó Chúc bá nói, này là nhân duyên trời định không phải sao?”

Cười cười, nàng liền hướng cửa sổ kêu lên: “Chúc Xuân Phong, người phát gốc gì đó? Ta muốn trở về, vị hôn phu không cần tiền ta một đoạn sao? Cần thận ta đổi ý không giả...”

Chưa nói xong, nam nhân vội vã chạy ra, rất kích động đụng vào cửa một cái, nhờ nàng thân thủ nhanh lẹ đỡ kịp, hần liền nắm loạn xạ vạt áo của nàng.

“Ta, ta đi, ta đi...” Không thể đổi ý.

Nàng cười không nói, thuận thế nắm lấy tay hần.

“Có muốn ăn điểm tâm không? Buổi sáng cùng Tường Y, Tường Dung đi dạo chợ, có mua ít điểm tâm trở về, đợi chút về nhà ta đưa cho người.”

“Muốn.”

“Ăn điểm tâm phải kết hợp với uống trà, ta sẽ lên trộm của phụ thân một bình trà xuân hảo hạng cho người.”

“Tốt.”

“Cái gì cũng đều muốn, thật là có lòng tham nha.”

“....” Mới không phải lòng tham.

Vai kề vai, hình ảnh hai người càng lúc càng xa, đối thoại dần dần nghe không rõ nữa.

Thắm Xuân Thủy mỉm cười, xoay người đi vào nhà.

Tưởng Vân về sau sẽ biết, A Phong chỉ có đối với người thân của mình mới ngàn nói trăm thuận như vậy, một khi trong đầu đã nhận định, chỉ cần là người nợ cho, vô luận tốt xấu tất cả đều sẽ vui mừng đoán nhận.

Trước kia, chưa bao giờ phát hiện, hai người bọn họ xứng đôi như thế.

Vân Tưởng Y thường hoa Tưởng Dung, Xuân Phong phát hạm lộ hoa hồng.

Ngày hè gió nhẹ này, nhưng lại cũng có hơi thở dào dạt ý xuân, tràn đầy, tràn đầy ngọt ngào đến ngấy đi.

3. Chương 02

Chương 2

Lục Khánh Tường thấy hai người tay trong tay trở về, cũng đã cảm thấy có vài phần hiểu rõ.

Lục Tưởng Vân kêu hấn ngồi xuống một lát, ăn bánh uống trà, thấy hấn khá thích bánh hạnh nhân mặn ngọt ngọt, liền đem phần có dư gói lại cho hấn mang về.

Đưa hấn ra đến cửa, gặp Tưởng Y.

Muội muội cho rằng hấn đến bàn chuyện hôn nhân, sắc mặt không vui mắng hấn hai câu: “Người như thế nào lại không biết xấu hổ như vậy? Ta đã nói không muốn gả, người nếu không cưới được thê tử thì cũng đừng cố gắng tìm đến ta!”

Chúc Xuân Phong không thềm để ý, ngay cả liếc cũng không thềm liếc mắt một cái, lướt qua người nàng chạy đi.

Trước khi đi, hấn dường như nghĩ đến cái gì lại quay trở lại, hỏi: “Ngày mai, nói a nương đến?”

Nàng cười đáp: “Muốn có thê tử như vậy a?”

Hấn không phản bác, mặc cho nàng cười, kéo tay nàng nắm lấy, lúc này thực sự rời đi.

Lục Tưởng Vân mới đóng cửa, đã chống lại sắc mặt khó coi của muội muội ở phía sau.

“Ta nói rồi, ta không gả cho hấn, ai cho phép tỷ tự mình làm chủ...!”

“Ta gả, cảm miệng của muội lại, Lục Tưởng Y, sau này hấn sẽ là tì phu của muội, nói chuyện khách khí một chút.” Nàng rất ít khi dùng thái độ nghiêm trọng đối với muội muội, nhưng thật sự Tưởng Y rất vô lý!

Từ nhỏ đã sủng ái nàng, không để cho nàng chịu một chút cực khổ nào, sủng đến độ không hiểu nhân tình lý lẽ, nàng có tư cách gì tự cao tự đại, tùy tiện xem thường người khác, nhục nhã người khác chứ? Là bởi vì túi da của tên kia so với hấn đẹp mắt hơn một chút?

Có lẽ một ngày nào đó ăn đau khổ, rút được bài học kinh nghiệm, mới có thể lớn lên, học được cách tôn trọng người khác.

Lục Tưởng Vân vào nhà, chia sẻ tâm sự với phụ thân một phen, cho thấy ý nguyện của mình.

Lục Khánh Tường vốn còn muốn khuyên can, nàng không cần phải chịu thiệt, bất quá chỉ bị coi là tiểu nhân không giữ chữ tín, chịu toàn thân phỉ báng mà thôi, là do nàng luôn cường điệu tuyệt đối không chịu ủy khuất, nàng là cam tâm tình nguyện gả cho Chúc Xuân Phong.

Phụ thân chấp nhận nói về sau nàng tự gánh vác.

Nàng mặc kệ người ngoài thấy như thế nào, nam nhân này giản dị tự nhiên, tính tình đơn thuần không giả tạo, cực kỳ trân quý, nàng muốn dùng cả đời này đau tiếc hắn, chiều cố hắn, đáng giá.

Về phương diện khác, nàng cũng nhận ra được, phụ thân đối với danh mục sính kim của Cát gia tương đối động tâm, cố ý muốn nhận.

Về thái độ làm người của Cát Thế Dân, nàng đã nói lại với phụ thân làm tròn nghĩa vụ của nàng, phụ thân lại coi trọng gia thế nhà người ta, nếu kết thông gia đi ra ngoài cũng nở mày nở mặt, nha đầu Tưởng Y kia nàng khuyên cũng không nghe, đã như thế, nàng sẽ không nói thêm gì nữa cả.

Cách một ngày, nàng nói phụ thân ở trong nhà chờ, Chúc Xuân Phong đúng hẹn đến, cùng bà mối và thẩm Xuân Thủy thỏa thuận danh mục quà tặng, định ngày đón dâu.

Hết một ngày, Lục Tưởng Vân chấm dứt kỳ nghỉ phép, nàng trở về bên trong thành thu xếp công việc chuyển vào trong thôn để có thời gian toàn tâm toàn ý quan tâm cuộc sống của A Phong.

Thật ra thì lần trước trở về, nàng đã mở miệng chào từ giả, muốn về nhà giúp phụ thân quản lý vườn trái cây, kể từ đó giống như trời đã định sẵn từng việc từng việc kéo tới.

Cũng tốt, cùng nơi đó cắt đứt quan hệ sạch sẽ, từ này A Phong đã trở thành trợ thủ của nàng, hết thầy không bao giờ nhớ lại chuyện quá khứ nữa.

Ngày ấy rời thôn, A Phong dậy thật sớm, đưa nàng đến cổng thôn.

Hai người ước định ngày trở về, xử lý xong hết mọi chuyện nàng sẽ về thôn, lên kiệu hoa gả cho hắn.

Tính tình A Phong thẳng thắn, thường có người khi dễ hắn khờ ngốc, thuận miệng sẽ hù dọa hắn, bởi vậy nàng mới đem chi tiết kể rõ ràng mạch cho hắn biết, không có mơ hồ.

Hắn mỗi chữ đều ghi tạc trong đầu, đến ngày ước định trở về thôn, hắn đã ở bên ngoài phường thêu chờ đón nàng.

Nàng khá là ngoài ý muốn: “Thế nào lại đến đây?”

”Đưa người về nhà.....không thể.....không thể đổi ý.....”

Hắn xem lời nói đùa ngày ấy của nàng là thật sao? Sợ nếu không đón nàng về nhà, nàng sẽ đổi ý không gả cho hắn?

Người này, sao ngốc đáng yêu như vậy? Lại đem toàn bộ lời nàng nói đều cẩn thận tiếp thu, hoàn toàn nghe theo.

“Ta nào có không biết phân biệt phải trái như vậy?” Nàng cười ra tiếng, đưa tay cười đùa vo ve loạn tóc hắn.

Hắn cũng không nhúc nhích, ngoan ngoãn để nàng đùa.

“Người tới sớm, ta còn chưa đi mua điểm tâm, đợi lát nữa cùng đi.”

“Tốt.”

Nàng đang muốn đưa tay giao cho hắn, tiếng bước chân vội vàng mà hỗn độn từ bên trong truyền đến, nam nhân thần sắc hoảng loạn, hô to: “Vân nhi!”

Tâm tình vừa tốt lên của nàng tất cả đều bị chôn vùi.

Nàng thấp giọng muốn hắn chờ một lát, sau đó quay đầu nhìn lại, khẽ cười: “Chúng ta qua bên kia nói chuyện.”

Chúc Xuân Phong đứng ở một bên, nàng muốn hắn chờ, hắn sẽ im lặng chờ, có vài lần, âm lượng quá lớn truyền đến, nàng không biết tại hắn rất thính, nghe thấy.

Nam nhân kia áo mũ chỉnh tề, tướng mạo so với người thường vô cùng tốt, giờ phút này lại rối loạn phương hướng, không còn tao nhã.

“Người và ta trong lúc đó chưa từng hứa hẹn, ta vì sao lại không thể gả?”

“Ta nói rồi ta sẽ cho nàng công đạo, nàng vì sao lại không thể chờ một chút?”

”Ta chờ ba năm, kết quả đâu? Đừng lừa người dối mình, người cùng ta đều rõ ràng, cho dù có chờ nữa cũng sẽ không có kết quả, trừ phi ta nguyện chung một phu với người khác.”

“Vây....”

“Không có khả năng, ta sớm đã nói, ta không cần gia thế môn phong, nhưng nhất định phải một phu một thê, người không làm được, thì sớm chặt đứt, đối với ta và người đều tốt.”

Nam nhân đau đớn nhắm chặt mắt: “Nàng vì cái gì lại quật cường như thế, không thể nhường một bước sao?”

Nàng cười cười: “Tình yêu, nếu nhường một bước, tất cả đều thua.”

Nàng thà rằng hoàn toàn từ bỏ, đau một lần rồi thôi, chứ tuyệt đối không chấp nhận một đời tra tấn đau đớn.

Hai nữ nhân, làm sao có thể chung một phu? Chỉ cần có yêu sẽ có ghen tị, đục khoét là bản tính của con người, nàng không muốn tương lai biến thành ngay cả bản thân cũng không thể nắm trong tay, chán ghét chính mình.

“Cho nên nàng thà rằng gả cho sơn dã thôn phu bỏ phí một đời? Như vậy có đáng không?”

”Đúng vậy.” Là tốt nhiều lắm.

Có lẽ không có tình yêu, nhưng có thông cảm, đau tiếc lẫn nhau, một đời một phu một thê, gần nhau đến già, mỗi ngày đều trôi qua trong yên bình có cái gì không tốt?

Cuộc sống không phải chỉ có tình yêu, còn có nhiều loại tình cảm khác, cũng đáng giá thưởng thức, đáng giá để quý trọng. A Phong là người nàng thương tiếc, cũng là người đáng giá để cho nàng đối đãi tốt.

Nàng phất tay áo, xoay người rời đi, không quay đầu lại.

“Đi thôi, đi mua điểm tâm.”

Chúc Xuân Phong thăm dò liếc nhìn nàng một cái.

Nàng không cười, trước kia bên khóe môi nàng luôn có ý cười nhợt nhạt, giờ không thấy.

Nhìn thấy nam nhân kia nàng sẽ không cười.

Ngay cả tay hấn, nàng cũng quên nắm.

Đáy mắt nàng thực trầm trọng, có gì đó thực trầm trọng, hấn cũng không phải thật sự hiểu được, cũng không biết cách đuổi nó đi, làm cho nàng lại cười cho hấn xem.

Đến cửa hàng bánh ngọt, mua xong điểm tâm, một đường về thẳng trong thôn, bọn họ vẫn chưa nói thêm câu gì.

Hấn vốn trầm mặc, một khi nàng không mở miệng, hấn ngay cả nói đều sẽ không nói.

Hấn mặc dù ngớ ngẩn, nhưng ít nhất cũng biết được, không thể cứ để nàng đi như vậy.

Đưa nàng về đến cửa, hấn đột nhiên giữ chặt tay nàng, lấy ra một khối điểm tâm mua trong thành đưa đến miệng nàng.

Nàng sửng sốt, giật mình hiểu được.

Hấn biết tâm tình nàng không tốt, cũng không biết làm như thế nào an ủi nàng, vì thế dùng chính phương thức nàng thường qua lại với hấn, chỉ cần làm cho hấn vui sướng, hấn cũng sẽ làm như vậy.

Hấn chính là muốn nàng vui vẻ.

Hốc mắt bỗng dưng nổi lên một tầng hơi nước, nàng một ngụm, lại một ngụm, ăn hết khối điểm tâm trên tay hắn, hắn định lấy tiếp khối thứ hai, nàng bỗng chốc dùng sức ôm lấy hắn: “Thực xin lỗi!”

Hắn phát hoảng, bánh ngọt rơi xuống đất, hoảng sợ không biết nên làm như thế nào đáp lại.

“Ta biết không nên như vậy, sau này...sau này ta sẽ không vì hắn mà đau lòng, ta sẽ đem tất cả vứt bỏ sạch sẽ, toàn tâm toàn ý làm thế tử tốt của người, A Phong, người tin tưởng ta, không cần tức giận...”

Nàng không có làm gì sai, vì sao phải xin lỗi?

“Không, không tức giận...” Chỉ cần nàng không khổ sở là tốt rồi.

Nhớ tới phương thức khi còn bé a nương hay dỗ hắn, một chút, lại một chút, ngốc nghếch vỗ vỗ lưng nàng.

Nàng ôm hắn thật lâu, hắn cũng vỗ thật lâu, Lục Tường Dung vừa vặn đi ra, làm cho hai người bọn họ vội vàng tách ra.

Tiểu muội chắc lưỡi liếc mắt nhìn bọn họ một cái, nín cười làm bộ không có việc gì thông thả đi ra.

Hai người nhìn đông nhìn tây, chính là không dám chống lại cái liếc nhìn của tiểu muội.

“Ta, ta phải về nhà...” Chúc Xuân Phong cũng không hiểu được trong lòng dường như làm hư cái gì đó, rõ ràng không có làm sai việc gì, lại giống như hồi nhỏ phạm phải chuyện xấu, cấp tốc muốn chạy khỏi hiện trường.

“A, đợi chút.” Lục Tường Vân giữ chặt hắn.

Hồi sáng nháo hắn, làm cho tóc hắn loạn xạ, hắn lại không chú ý bề ngoài, thường là tóc để tùy ý rối loạn.

Nàng nhìn chung quanh mình, rất nhanh liếc mắt một cái, kéo hắn tới vườn trái cây sau nhà.

Tìm một bóng cây, kêu hắn ngồi xuống, lấy ra một cây lược, quỳ gối phía sau hắn giúp hắn chải tóc lại cẩn thận, sau đó tháo dây cột tóc màu xanh lam trên tóc mình, bới tóc hắn lại.

“Tháng trước vừa qua lễ trưởng thành phải không?” Đáng tiếc khi đó nàng không có ở trong thôn, không biết có ai làm lễ trưởng thành cho hắn hay không.

“A nương có nấu mì trường thọ.”

“Thế nào đi Không dạy hắn chải kiểu tóc trưởng thành của nam tử sao?”

Ai ngờ người nọ được một tác lại tiến một thước, hướng trên đùi nàng nằm xuống, tùy hứng yêu cầu: “Về sau thành thân đều cho người chải cho ta.”

Lục Tường Vân kinh ngạc.

Nghĩ cũng biết, tâm tư hắn đơn thuần, khi nào nghĩ sẽ chiếm tiện nghi, chính là như đứa nhỏ làm nũng thôi.

“Tốt.” Nàng đôi mắt ôn nhu nhìn hắn, lòng bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn tóc hắn.

Hắn thoải mái nheo mắt lại, an tâm, một câu lại một câu tán gẫu.

“Hồi nhỏ...nương cũng chải tóc cho ta...” Những lời này hắn chưa từng nói qua với ai, chính là không hiểu sao lại nói với nàng, muốn cho nàng biết rất nhiều rất nhiều chuyện của hắn.

Một câu nói không hết, đã nói rất nhiều rất nhiều câu.

Hắn vẫn không thích nói chuyện, nhưng nếu là nàng, thì được.

“Ừm, sau đó thì sao?”

“Sau đó...sau đó nương sẽ không có....” Giọng nói nhỏ dần.

Nàng lúc này mới hiểu được, nương trong miệng hắn là chỉ mẹ ruột.

“A nương...a nương không phải là nương.....phải ngoan, không thể nháo, không thể làm phiền bà....bằng không...bằng không...”

Lời nói đứt quãng, từ ngữ không diễn đạt được ý tứ, nhưng nàng vẫn hiểu.

Bởi vì thắm Xuân Thủy không phải mẹ ruột, trong lòng hấn so với ai đều hiểu được, trong miệng tùy hứng kêu, nhưng vẫn không thể thay đổi sự thật, cho nên hấn bắt mình phải nhu thuận, nghe lời, ôn thuận lại hiểu chuyện, không dám làm gì quấy nhiễu người khác, chỉ sợ ngay cả thắm Xuân Thủy cũng không cần hấn.

Khi còn bé thường xuyên bị bắt nạt, cũng im lặng, mặc cho người cười hấn là ngốc tử, không phải ngốc là không hiểu phản kích, là vì muốn ngoan, không thể bướng bỉnh nháo lên, chọc thắm Xuân Thủy phiền lòng.

Một tiếng lại một tiếng a nương kia, kỳ thực là sợ bị vứt bỏ, lừa gạt người khác cũng là lừa gạt chính mình, hấn là đứa nhỏ của thắm Xuân Thủy.

Mùi cay xè, nàng lặng lẽ quay mặt đi không để cho hấn thấy nước mắt của nàng, xoa xoa hai gò má hấn: “Sau này người có thể tùy hứng, có thể hồ nháo, ta sẽ không tức giận chê người phiền, nhiều nhất là phạt người không ăn cơm.”

Chúc Xuân Phong giật nhẹ khóe miệng, bên má cọ cọ đuôi nàng, vẻ mặt sung sướng.

Hấn rốt cuộc cũng có thứ chân chính thuộc về mình.

A nương là lừa chính mình, nhưng thê tử là thật.

Là của hấn.

Thê tử của hấn.

Hấn thỏa mãn, lặng lẽ cong môi lên cười.

Hôn sự định xuống, Lục Khánh Tường lại không thể không bằng lòng, nữ nhi đã nguyện ý gả ông cũng không thể nói gì thêm, hơn nữa có nhiều hương thân phụ lão làm chứng, nếu không chấp nhận, sau này Tường Vân sẽ bị người trong thôn phỉ báng khinh thường, tất cả chỉ có thể bắt đắc dĩ nhận đứa ngốc làm con rể. Ông lấy việc đòi thật nhiều sính lễ để phát tiết biểu tình trong lòng.

Chúc Xuân Phong và Lục Tường Vân đều đồng ý tổ chức hôn lễ đơn giản, đúng cấp bậc lễ nghĩa là được.

Không tới một tháng sau, kiệu hoa liền tới rước dâu.

Ngày ấy đón dâu, tân nương được bà mối đỡ ra khỏi khuê phòng, sau khi bái biệt phụ thân, tân lang vẫn chậm chạp không đưa tay đón nhận, chính là nhìn nàng chăm chú.

Sẽ không phải ngay lúc này từ hôn đi?

Mọi người nín thở, không dám thở mạnh một cái, chờ xem ngốc tử này sẽ nháo cái gì cho mọi người chê cười.

Hấn không nói câu gì, đưa tay, ở ngay trước mặt mọi người đem hồng khăn trùm đầu tân nương kéo xuống.

Bà mối hô lên: “Ai nha, ta nói tân lang, khăn này phải vào động phòng ngai mới được tháo xuống a.” Làm sao ngu ngốc như vậy? Chẳng lẽ không có người dạy hấn sao?

Đây là đang làm cái gì a?

Đối với hành vi mặc danh kỳ diệu (không thể lý giải) này, nhạc phụ mắt mặt muốn chết, thực không còn mặt mũi nhìn quan khách chê cười.

Tân nương tử vẫn bình tĩnh, chính là nhìn hấn cười nhạt.

Không phải Lục Tường Y, không phải là người khác, bọn họ không đem Tường Vân giấu đi, dùng lời lung tung lừa gạt hấn.

Hấn biết Lục Khánh Tường không bằng lòng gả Tường Vân cho hấn, mỗi lần thấy hấn sắc mặt cũng chưa từng tốt.

Thẳng đến giờ khắc này, hấn mới có thể thở ra một hơi, an tâm vỗ vỗ ngực, đem hồng khăn trùm trở lại, bỏ mặc cái tục lệ đáng ghét lại vương bận, trực tiếp nắm tay nàng, đỡ nàng lên kiệu hoa.

“Xem tân lang gấp chưa kìa!” Tân khách trêu chọc cười nói.

Đem tân nương tử tiến vào kiệu hoa, một đường đưa thẳng vào cửa Chúc gia, từ nay thành người một nhà.

Lục Tường Vân ngồi một mình trong tân phòng, đang muốn xốc khăn lên hít thở không khí thì nghe thấy tiếng mở cửa vang lên, sau đó trước mắt sáng ngời, Chúc Xuân Phong đứng ở trước mặt nàng, trong tay bưng đĩa sủi cảo.

Người này kể từ hôm nay đã là trượng phu của nàng, ông trời của nàng, là tất cả của nàng.

“Tân khách đều đi hết rồi sao?” Rõ ràng còn nghe được tiếng huyền não ngoài sân.

Hắn lắc đầu, đưa sủi cảo đến trước mặt nàng: “Ăn.”

Hắn là sợ nàng cả ngày chưa ăn cơm, sẽ đói, nên vội vàng đưa đồ ăn tới cho nàng?

Nàng cười: “Không thể như vậy, hôm nay chàng là chủ nhà, nên tiếp đãi tân khách.”

Hắn nhú mày, tựa hồ thật phiền phức.

Cũng không phải không biết tính tình này của hắn, ai cũng không để ý tới, tân khách ồn ào hắn cũng vẫn không thêm đứng dậy, giao cho thím Xuân Thủy trong ngoài lo liệu.

Nàng kéo hắn xuống ngồi chung, cùng nhau ăn sủi cảo.

A nương có nói, phải uống rượu giao bôi.

Hắn rót hai chén rượu đến, cánh tay vòng cánh tay uốngên.

“Như vậy đã là phu thê sao?” Hắn không xác định lắm hỏi lại.

“Đúng vậy.” Nàng cười yếu ớt: “Tướng công.”

Hắn thích nàng kêu hắn như vậy.

Giọng nói ôn nhu, êm dịu, ánh mắt mang theo ý cười.

Cho tới bây giờ, cho tới bây giờ cũng chưa có người nào đối xử tốt với hắn như vậy, sẽ cười với hắn, sẽ cho hắn ăn bánh ngọt, vô luận hắn làm cái gì, cho tới bây giờ đều không chê cười hắn, nhẫn nại chỉ dạy hắn.

Hắn đứng dậy, từ dưới sàn lấy ra bình sành, đưa cho nàng.

Nàng nhận ra bình sành này, bên trong là toàn bộ tài sản của hắn, hiện tại mở ra chỉ còn dư chút bạc vụn.

“Thành thân đã tiêu hết.” hắn nói.

Đây là oán trách cưới nàng tốn nhiều tiền sao?

Hắn tiếp theo lại nói: “Rất ít, ta sẽ thực cố gắng, thực cố gắng làm việc, đem tiền trở về.”

“Vậy chàng đưa cho ta làm cái gì?” Cho tới nay, không phải đều do chính hắn bảo quản rất tốt sao?

“A nương nói sau khi thành thân đều nghe lời nàng.” Hắn cái gì cũng đều nghe, cái gì cũng cho nàng.

Lục Tường Vân cũng không ghét bỏ bình sành bần cùng này, cõi lòng hắn chịu uất ức chỉ biết toàn tâm toàn ý tin cậy: “Chúng ta cùng nhau cố gắng, đem tiền trở về.”

Nàng cất bình sành, thúc giục hắn ra phòng ngoài hỗ trợ tiếp khách, miễn cho bị người khác chê cười mới sớm như vậy đã muốn trở về tân phòng với tân nương tử.

Không quá nửa canh giờ, hắn đã trở lại, trong tay bưng một bồn nước ấm.

“Khách nhân đi hết rồi?”

”Đi rồi.” Hắn khẳng định gật đầu.

Sớm như vậy? Nàng nửa tin nửa ngờ.

Theo như tính tình của A Phong, xác định sẽ không lừa gạt nàng nhưngà.....

Đang suy ngẫm, đã thấy hấn đặt bồn nước bên cạnh chân nàng...

“Ta nói nếu các người không đi, Tường Vân sẽ không cho ta vào phòng.”

“.....” Nàng run lên một cái thiếu chút nữa đá chân qua.

Chúc Xuân Phong, thể diện đều bị chàng làm mất hết!

Như thế rất tốt, từ nay về sau, toàn thôn đều sẽ chê cười nàng, nói tân lang vì muốn động phòng mà đuổi tân khách đi hết.

Hấn ngược lại dường như không có việc gì, ngồi xổm trước mặt nàng, tháo giày thêu của nàng ra, giúp nàng tẩy chân.

Trong lòng nàng đang bị thương lại bị hành động của hấn làm cho ngẩn ra: “Chàng làm cái gì vậy?”

Giúp thê tử rửa chân? Ai dạy hấn vậy chứ?

“Phụ thân cũng như vậy.....đừng nhúc nhích.” Bàn tay to của Chúc Xuân Phong nắm chặt, không cho nàng lui, còn không cần thận trọng mắt nhìn nàng không chịu phối hợp.

Công công (cha chồng).....rửa chân cho bà bà (mẹ chồng).

Hấn làm như là việc đương nhiên, bàn chân trắng nõn mướt khảm dưới bàn tay hấn nắm, làm cho nàng có cảm giác ngứa ngáy một chút. Nhìn hấn thản nhiên tự tại, từng chỗ đều rửa tỉ mỉ, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, đem mỗi ngón chân đều lau khô mới buông tay.

Ngồi trở lại bên giường, chớp mắt chờ mong nhìn nàng.

“.....” Nàng không nói gì nhìn hấn.

“.....” Hấn cũng nhìn nàng.

Nhìn tới nhìn lui như vậy cũng không phải biện pháp. Nàng thở dài, không ngại học hỏi thỉnh giáo: “Sau đó?”

“Đổi nàng.”

Đổi cái gì.....A, nàng đã hiểu.

Tân nương ngồi xổm xuống, lễ thượng vãi lai (có qua có lại) cũng giúp trượng phu của mình tẩy chân.

Công công là người đọc sách, lại không ngại thể tục, sủng thê như thế, nàng nghĩ đôi phu thê này tình cảm hẳn rất sâu đậm, vì thế A Phong mới học theo.

Suy nghĩ của hấn thực thuần túy, trong lòng hấn, đây là bộ dáng phu thê nên có, cũng cho rằng các đôi phu thê trong thiên hạ đều như thế.

Rửa sạch chân, hấn sắp lại gối uyên ương, vỗ vỗ cái gối bên trong: “Nàng ngủ ở chỗ này.” Lại vỗ vỗ cái gối bên ngoài: “Ta ngủ nơi này.”

Bỗng nhiên lại thêm câu sau, hại nàng thiếu chút nữa làm nghiêng chậu nước.....

“Đứa nhỏ ngủ nơi này.”

“....” Đứa nhỏ ở đâu ra a!

Hấn không khỏi nghĩ nhiều lắm, tưởng tượng quá xa, chuẩn bị cả gối nhỏ cho đứa nhỏ.

Nàng liếc nhìn cái gối nhỏ đặt giữa giường, quả thực dở khóc dở cười.

Đổ nước rửa chân, trở lại trong phòng, hấn còn đang sờ bàn chân đã được rửa sạch sẽ, biểu tình ngốc hồ hồ.

“Sờ cái gì?”

Hấn nhìn nàng khẽ nhếch môi lộ ra chút tươi cười, lui chân cho nàng tiến vào bên trong giường.

Nhớ tới đây là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, cõi lòng nàng đầy khấn nguyện, thân thể cứng ngắc nằm bên cạnh hắn.

Hắn vươn tay, thay nàng đắp chăn, điều chỉnh lại vị trí nằm cho thoải mái, liền cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt lại.

Nàng choáng váng, trong lòng bồn chồn căng thẳng, nhất thời không thích ứng kịp.

“A, A Phong....” Nàng đung đung người hắn.

“Đúng rồi, chưa thối nển.” Hắn lại đứng lên, thối tất nển, lại nằm trở về.

“....” Đây là nên khóc hay nên cười?

Được rồi, nói vậy là phụ mẫu cũng không ở trước mặt đứa nhỏ thân thiết, càng không có người dạy cho hắn biết chuyện khuê phòng, hắn ngốc hồ hồ cũng là có thể lý giải.

Phu thê mới cưới, hai người bọn họ nên từ từ ứng hoàn toàn với thân phận này, mọi việc nên thuận theo tự nhiên đi.

Bọn họ còn có thời gian cả một đời để cùng nhau vượt qua, có thể chậm rãi chung đụng, học được cách sinh hoạt phu thê.

Nghĩ như thế cũng liền giải tỏa được nỗi sầu, hướng cánh tay hắn tựa vào.

Hắn tựa hồ bị dọa, chưa bao giờ chạm qua thân thể mềm mại của nữ nhân, ngay tại trong khủy tay hắn, hương thơm tràn ngập cõi lòng, hắn cả kinh tay chân luống cuống.

“Nàng, nàng....nằm lên gối của đứa nhỏ.”

Nàng cười khẽ, sờ sờ cái gối nhỏ dưới tay: “Cái này từ đâu có?” Thoạt nhìn, không giống như mới mua.

“Ta, của ta, còn có tiểu y, tiểu hài, a nương đều cất giữ cho ta, nói mỗi đường kim mũi chỉ đều là nương khâu cho ta, phải cất giữ cho tốt.”

A nương còn nói, hiện tại hắn đã có thê tử, tiếp theo cũng sẽ có đứa nhỏ, hắn nghĩ rất nhanh sẽ dùng đến, nên lấy ra.

Nàng dường như có thể hiểu.

A nương trong lời nói là thắm Xuân Thủy.

Nương là chỉ thân nương (mẹ ruột).

“Đứa nhỏ của chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc.” Có một phụ thân mong chờ “hắn” xuất hiện như vậy, đem mọi vật của chính mình đều lưu lại cho “hắn” như báu vật, có thể không hạnh phúc sao?

Thỉnh thoảng trao đổi vài câu nói, dần dần cũng thích ứng ôn hương mềm mại trong lòng, lá gan hắn lớn hơn, dùng chân vờn qua người nàng.

Nàng liếc hắn một cái, không né tránh, bên má cọ gối nhỏ.

“Nàng, nàng đừng cọ, sẽ hỏng, còn phải để cho đứa nhỏ dùng....”

“Keo kiệt! Hiện tại chỉ thương đứa nhỏ, không thêm thương ta.”

“Ta thương! Ta đều thương.” Hắn nóng vội biện giải, xê dịch thân, ôm nàng, hào phóng đưa tay cho nàng nằm lên, sau đó an tâm, nghĩ không còn vấn đề gì.

Nàng nở nụ cười, không có dị nghị gì, dựa vào đầu vai hắn, bình yên nhắm mắt.

4. Chương 03

Chương 3

Tân nương ngày đầu tiên dậy thật sớm, khi thăm Xuân Thủy rời giường, trên bàn đã bày sẵn thức ăn.

Tuy thăm Xuân Thủy không phải là thân nương của A Phong, Lục Tường Vân vẫn chuẩn bị trà như cũ, thăm Xuân Thủy ngồi xuống, để nàng phụng trà, theo A Phong kêu một tiếng nương.

Trượng phu là uống sữa của bà, được bà nuôi dưỡng lớn lên, ân nghĩa trong đó sớm đã cùng thân nương không khác gì nhau.

Thăm Xuân Thủy nhận chén trà càng thêm xác định A Phong đã cưới đúng người rồi, Tường Vân là người biết cấp bậc lễ nghĩa, có nàng ở bên cạnh A Phong, mọi việc cũng sẽ vì hắn chuẩn bị chu toàn.

Chậm một chút nàng trở về phòng muốn kêu trượng phu dậy rửa mặt chải đầu, thì thấy hắn đầu tóc tán loạn ngồi sững sờ trên giường, nhìn cái gối bên cạnh trống không, còn tưởng rằng tối qua chỉ là một giấc mộng.

Từ nhỏ tới lớn chưa từng mơ thấy mộng đẹp như thế. Có người lo lắng cho hắn, giúp hắn rửa chân, còn cho hắn ôm thân thể ấm vù vù.

Lục Tường Vân lấy cây lược, tiến lên chải tóc cho hắn, hắn rốt cục phục hồi tinh thần, ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn nàng.

“Phát gốc gì? Về sau đều chải tóc cho chàng.”

Đúng, bọn họ đã thành thân, về sau nàng sẽ chải tóc cho hắn.

Chải đầu xong, nàng từ trong rương gỗ lấy ra một bộ y phục mới.

Nàng biết phụ thân nhận của Chúc gia không ít sính lễ, mấy năm nay tiền nàng kiếm được cũng đều trợ cấp cho nhà, nên để dành cũng không được nhiều lắm, chỉ có thể dùng những thứ hiện có, làm cho hắn một chút vật phẩm, trong rương gỗ có mấy bộ y phục mới, cũng là chính tay nàng chọn vải, tự nàng may thành, coi như là đồ cưới báo đáp hắn.

Giúp hắn mặc xong y phục, lại xoay người vắt khăn ướt lau mặt cho hắn.

Thấy hắn đứng trước gương đồng, sờ sờ tóc, lại sờ y phục trên người, giống như đứa nhỏ nhận được món đồ chơi mới, mặt lâng lâng: “Đây....đều là của ta sao?”

“Đúng vậy, đều là của chàng.”

“Là của ta, là của ta.....”

“Ai, chàng còn chưa có lau mặt.....” Người kia chạy nhanh ra khỏi phòng, hoàn toàn không để ý tới lời nàng gọi.

Nàng cầm khăn đuổi theo, vừa vặn thấy hắn kéo thăm Xuân Thủy khoe y phục như một vật quý, lặp lại lời nói.

“Là của con, Tường Vân làm cho con.....Này, này, còn có cái này cũng là của con, a nương, a nương, đẹp mắt không?”

“Ừ ừ ừ, cực kỳ đẹp mắt, có vợ thôi mà nhìn con đặc ý chưa kia!” Sáng sớm đã đem đồ ra khoe.

“Chúc Xuân Phong chàng lại đây ngồi cho ta.” Nàng không thể không lên tiếng, để cho hắn buông tha thăm Xuân Thủy.

“A.” Hắn ngoan ngoãn đi qua ngồi xuống.

Thay hắn lau mặt, múc một chén cháo hoa cho hắn, hắn rất nhanh bưng lên ăn, nghĩ chính mình sẽ kiếm thật nhiều tiền cho nàng, nhất định phải cố gắng làm việc, kiếm càng nhiều tiền mới có thể mua đồ ăn ngon cho nàng.

Nàng nói còn đang nấu đồ trong bếp nên vội vàng đi vào.

Thẩm Xuân Thủy theo vào, thấy nàng nhìn chăm chú bếp lửa chưa tắt sợ run.

“Ta đã lâu không thấy nó vui vẻ như vậy.”

Lục Tường Vân quay đầu nhìn lại, lòng dâng lên chút chua xót mỉm cười nói: “Đây chỉ là một việc nhỏ thôi.”

Nàng mỗi ngày đều phải làm y phục cho người khác, bắt quá chỉ là tiện tay làm cho trượng phu mình vài bộ mà thôi, việc này có cái gì lớn đâu? Thậm chí không tốn nhiều tâm tư của nàng.

Nhưng hẳn lại vui vẻ như vậy, chính là chút việc nhỏ, hẳn đã vui vẻ như vậy.

Thẩm Xuân Thủy vỗ vỗ nàng, không nói thêm gì, bưng món ăn đi ra ngoài.

Không cần ngôn ngữ, đều ở trong những cái vỗ vỗ kia, nàng hiểu được.

Chăm sóc nhiều cho hẳn.

Đó là thẩm Xuân Thủy nhờ nàng làm hộ.

Lòng tham của hẳn nhỏ, chỉ cần một chút hạnh phúc đã có thể làm cho hẳn vui vẻ thật lâu.

Hẳn đáng giá, đáng giá để cho nàng đối đãi tốt, vô luận nàng làm gì cho hẳn cho dù là rất nhỏ, hẳn cũng đều ghi tạc trong lòng, sau đó sẽ báo đáp lại nàng gấp trăm, gấp ngàn lần.

Ngày lại mặt, Lục Tường Vân chuẩn bị quà tặng, kéo trượng phu trở về.

Thật ra thì Lục gia cách Chúc gia không xa, chỉ do A Phong không dám qua cầu, vì thế phải buông tha cho đường tắt, đi đường vòng qua nhiều con đường nhỏ.

Đến cửa lớn Lục gia, hẳn sống chết cũng không chịu vào, chỉ nói muốn ở ngoài chờ nàng, hỏi hẳn tại sao thì hẳn không nói.

Kỳ thật thì nàng làm sao mà không hiểu được?

A Phong vốn không thích người ngoài, hơn nữa người trong nhà nàng cho tới bây giờ đều không cho hẳn sắc mặt hòa nhã, hẳn hiểu được điều đó nên sinh ra bài xích cũng có thể lý giải được.

Người nào đối với hẳn tốt, hẳn sẽ tốt lại, còn người nào sắc mặt không tốt với hẳn, hẳn cùng lắm thì không để ý tới người đó, cũng không quản họ là ai.

Ý nghĩ của hẳn thực trực tiếp, không hiểu cách giả tạo ngoài mặt, cũng không quản người ngoài nghĩ sao về hẳn.

Nàng nghĩ thầm, như vậy không được, sau này phải chỉ dạy hẳn đôi chút, nhưng nhất thời cũng không thể bức hẳn được, phải từ từ, nên lần này cũng sẽ không ép hẳn.

Mặc cho phụ thân kín đáo phê bình hẳn, nói hẳn không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, nàng tai trái nghe, tai phải ra, nghĩ trượng phu đang ở bên ngoài chờ, nàng cũng không có ở lại lâu, ngồi một lát thì cáo từ cùng trượng phu về nhà.

Dù sao hai nhà cũng ở gần nhau, sau này còn nhiều cơ hội thăm hỏi.

Kỳ thực làm tân nương tử cũng không có gì không thích được, bắt quá chính là thay đổi mái hiên, có một trượng phu tốt sống chung, cũng không cần phối hợp nhân nhượng gì.

Đã nhiều ngày, thẩm Xuân Thủy cũng đã đem cuộc sống hàng ngày của A Phong và khẩu vị của hẳn nói cho nàng biết rõ ràng.

Lo liệu thỏa đáng chuyện chung thân đại sự của A Phong xong, thì đã đến lúc trở về quê nhà, cũng không sợ nàng dâu ngại dài dòng, lải nhải nói liên miên chuyện nhỏ nhặt nhất của A Phong, cẩn thận dặn dò nên chú ý những gì, thẩm Xuân Thủy mới yên tâm về quê.

Lục Tường Vân nhất nhất nhớ rõ, sau khi thành hôn bảy ngày, sáng sớm tinh mơ, hai phu thê đã thức dậy, thay thắm Xuân Thủy thuê xe ngựa, một đường đưa đến cửa thôn, nhìn bà đi xa.

Giữa trưa làm cơm, thấy hấn không về, nhớ lại buổi sáng cũng đã không thấy hấn đâu.

Thắm Xuân Thủy phải đi, biết hấn sẽ cảm thấy khó chịu, nên đến đêm hôm trước mới nói cho hấn, sau đó hấn cả đêm đều không ngủ.

Cách một ngày, đưa thắm Xuân Thủy đi, suốt đoạn đường đều nắm chặt tay không chịu buông, hốc mắt hồng hồng.

Nàng biết hấn rất khổ sở, nhưng cũng biết nói thắm Xuân Thủy đi là chuyện tất nhiên, yên lặng không nháo, sợ a nương sẽ cảm thấy khó xử nên một câu bốc đồng cũng giữ lại không dám nói.

Thắm Xuân Thủy nói, khi hấn khổ sở, sẽ đem chính mình giấu đi, không muốn cho ai thấy.

Nàng theo tin tức thắm Xuân Thủy lưu lại, đến căn phòng đồ nát bên cạnh tìm người.

Phòng này vốn là một gian học đường, khi một nhà A Phong đến thôn Lưu Vân định cư, phụ thân hấn mua mảnh đất này xây học đường, dạy những đứa nhỏ trong thôn đọc sách, nàng cũng đã được công công dạy một năm, khi đó, A Phong ngồi phía sau nàng, vẫn còn là một người hoạt bát lanh lợi, một bé trai thích cười đùa....

Về sau, phụ mẫu đi rồi, không còn ai đảm đương công việc dạy học nữa, học đường ngày xưa trở nên lụn bại, nơi này thành chỗ riêng tư của hấn, mỗi khi khổ sở sẽ ẩn thân.

Nam nhân ôm thân mình lui vào trong góc bàn, yên lặng bất động.

Nàng nhẹ nhàng đi tới, đem trượng phu đang co thành một đoàn ôm vào lòng, hấn giật mình nhưng không cự tuyệt, đem mặt chôn trên hõm vai của nàng.

Phụ thân đi rồi, nương đi rồi, bây giờ ngay cả a nương cũng đều đi rồi.....

Hấn chỉ còn có nàng, chỉ còn có nàng!

Hấn thực dùng sức, thực dùng sức mà ôm nàng, dường như không muốn ai cướp nàng đi.

“Nàng là của ta!” Lại thêm lực, phảng phất muốn đem nàng giấu vào trong lòng, thực cố chấp cường điều lại lời vừa nói: “Là của ta!”

“Ừm.” Không oán trách lực đạo quá mạnh làm cho nàng đau, nàng trấn an xoa xoa gò má hấn: “Ta là của chàng.”

Thương tiếc nam nhân này vì lo sợ cô độc mà trong lòng không yên. Ôn nhu ngã vào lòng hấn, lấy thân an ủi hấn.

Hai người ôm nhau, không hề một thân một mình, xoa dịu nỗi đau của hấn, thành một đôi trong thiên hạ, lặng lẽ người dựa, người ngã vào nhau....

Cuộc sống của hai phu thê mới cưới, thực bình dị cũng rất đơn giản.

Ban ngày hấn sẽ lên núi săn thú, có khi săn được chim thú quý hiếm, sẽ đưa vào trong thành chào hàng, có thể bán với giá không tệ lắm, ngẫu nhiên cũng sẽ săn chút món ăn thôn quê, trở về cho nàng thêm đồ ăn.

Hai ngày trước, hấn săn được một con chồn hoang, bán không ít tiền, hỏi nàng có thiếu cái gì không, muốn thuận đường mua về cho nàng.

Nàng suy nghĩ một lúc, liền muốn hấn mua cho nàng vài khúc vải cùng mấy cuộn chỉ màu.

Hấn cho rằng nàng thiếu quần áo mới, còn hỏi chường quần nữ tử thường thích loại nào, nghiêm túc chọn vài khúc vải trở về.

Kết quả nàng làm xong quần áo, lần tới hấn vào thành, gọi hấn thuận tiện đưa cho tiệm đầu đường gửi bán.

Thì ra là nàng muốn kiếm tiền, không phải muốn mặc quần áo mới.

Hắn nói: “Đã vất vả.”

Trước khi thành hôn hắn đã hướng nàng cam đoan qua, hắn có thể nuôi nàng, đây không phải lời nói suông, hơn nữa sự chăm chỉ của hắn đã kiểm chứng.

Nàng cười đáp hắn: “Ta biết a, nhà là của hai chúng ta, hắn là nên cùng nhau cố gắng mới phải.”

Hơn nữa nàng nói, tuy rằng hiện tại không lo ăn mặc, nhưng tương lai sẽ có đứa nhỏ, phải cần rất nhiều rất nhiều tiền, hai người cùng nhau cố gắng sẽ kiếm được nhiều hơn.

Thấy hắn còn muốn cãi, nàng liền đáp ứng hắn, nếu thấy mệt mỏi, sẽ nghỉ ngơi, không làm tiếp nữa.

Mỗi ngày trôi qua, phu thê đồng lòng, muốn đem cái bình sành dưới sàng từng chút từng chút lấp đầy.

Một ngày nọ, đại thẩm kể bên nhà cầm một khối vải đến, nói là thân thích đưa, nhờ Tưởng Vân giúp bà may vài bộ đồ mới, hai người thỏa thuận tiền bạc xong, đang muốn rời đi, Chúc Xuân Phong vừa khéo trở về, ở trước sân nhìn thấy.

“Ta nói tiểu tử nhà ngươi a! Cũng không hiểu cái vận gì mà cưới được thê tử tốt như Tưởng Vân, một người vừa hiền tuệ lại biết chăm lo việc nhà như vậy. Tiểu tử nhà ngươi thật là có phúc khí!”

A Phong không thích giao tiếp với người lạ, vẫn như cũ không lên tiếng trả lời, lau trán đầy mồ hôi rồi vào nhà.

Lục Tưởng Vân ở bên trong, nhìn khối vải bày trên bàn, đánh giá nên sử dụng như thế nào, a thẩm lại mập ra, như vậy muốn làm một bộ mới có chút miễn cưỡng, nửa điểm vải đều không thể lãng phí được...

Đang suy nghĩ, lơ đãng rót trà, xoay người không chú ý dẫm phải vật áo, chỉ cảm thấy một trận hoa mắt chóng mặt, người liền ngã về phía trước.

“Tưởng Vân!” Hắn căn bản không rõ phát sinh chuyện gì, vừa vào cửa thì thấy nàng ngất đi.

Nàng nhắm mắt, không thèm để ý đến hắn.

Phụ thân và nương cũng như vậy, nhắm mắt không bao giờ tỉnh lại...

Trong đầu hắn chỉ quanh quẩn với cái suy nghĩ này, vừa hoảng vừa đau, hoàn toàn không biết chính mình nên làm gì bây giờ, vẫn là đại thẩm ở trước sân chưa đi xa nghe được tiếng kêu to của hắn, quay trở lại, mắng hắn vài câu: “Ngốc ra đó làm cái gì? Còn không mau đỡ thê tử ngươi dậy, chạy nhanh đi tìm đại phu.”

Đúng, đúng, sinh bệnh phải tìm đại phu.

Hắn bị câu rống này, ba hồn bảy vía bị dọa thể này mới quay trở về vị trí cũ, ba chân bốn cẳng ôm nàng, lao ra khỏi cửa tìm đại phu.

Hơn nửa canh giờ qua đi, Tưởng Vân nằm trong nhà của đại phu duy nhất trong thôn, còn chưa tỉnh lại.

Hắn lo sợ bất an, mười ngón tay nắm lại, rất sợ nàng nếu không tỉnh lại thì hắn làm sao bây giờ? Một mình hắn làm sao đây? Buổi tối không có người ôm hắn ngủ, không có người nấu cơm cho hắn ăn, không có người bồi hắn, hắn chỉ còn lại một mình, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ.....

Nhất định là do làm xiêm y mệt mỏi đến đổ bệnh, sớm biết như vậy, sớm biết như vậy hắn nên kiên trì không cho nàng làm mới đúng.....

Hắn còn đang trong vực sâu vạn phần tự trách, lão đại phu đã bắt mạch xong, quay đầu cười hơ hớ với hắn: “Yên tâm, là phúc không phải họa.”

Hắn thu hồi thần trí, dùng sức trừng lão đại phu.

Người này thật xấu! Tưởng Vân bị bệnh, ông còn cao hứng như vậy, nàng là có thù oán gì với ông a!

“Đương nhiên là phúc a, tiểu tử ngốc, ngươi sắp làm phụ thân.”

Hắn ngơ ngác, trừng mắt nhìn, nhất thời không thể lý giải câu nói ấy.

“Không hiểu sao? Tưởng Vân không bệnh, là có hỉ mạch, cơ thể hơi yếu một chút nên mới té xỉu, ta bốc mấy thang thuốc, người đi mua con gà cùng táo tào bạch quả nấu, cho nàng tĩnh dưỡng thân thể sẽ không có việc gì.”

“Cho nên.....cho nên.....” Tưởng Vân không có việc gì, sẽ tĩnh lại, không giống như phụ mẫu, cứ nhắm mắt mãi không quan tâm đến hần.

Lão đại phu nhìn bộ dáng ngốc hồ hồ của hần, không nhịn được nhắc đi nhắc lại: “Ta nói người nha, ngày thường đầu óc ngốc nghếch, trong lòng so với ai đều tặc, hiểu được tiên hạ thủ vi cường*, khó trách nam nhân trong thôn đều thua người....” Thành thân mới nửa tháng, mà thai này ít nhất cũng đã hai tháng, khó trách phải thành thân gấp như vậy, chặc!

[Bình pháp Tôn Tử có câu ‘Tiên hạ thủ vi cường, hậu thủ vi tai ương’ có nghĩa là nếu có thể ra tay trước thì sẽ chiếm thế mạnh, nếu ra tay sau đối thủ thì sẽ gặp tai họa.]

“Ta, ta mới không có....” Hần mới không phải tặc! A nương nói không thể làm chuyện xấu, hần không có.

“Gấp cái gì? Ta cũng sẽ không đi nói lung tung.” Chút y đức ấy ông có.

Hần há miệng còn muốn giải thích, nghiêng đầu nhìn thấy thê tử nằm trên giường đã tỉnh dậy, vội vàng chạy qua, cúi người tựa vào bả vai nàng làm nũng.

“Nàng làm ta sợ muốn chết.....” Gò má cọ cọ, muốn nàng trấn an tâm hồn bị trấn kinh, không quên thuận đường giáo huấn: “Lần sau không được như thế, có biết hay không?!”

Tưởng Vân không giống như dĩ vãng trước đây sờ sờ đầu hần, an ủi hần, làm cho hần có chút nghi hoặc ngẩng đầu lên: “Tưởng Vân?”

Nàng làm sao vậy? Im lặng không nói chuyện, biểu tình kinh ngạc.

Trước kia đều là hần ngớ ngẩn, bây giờ lại đổi thành nàng?

“A Phong, ta muốn về nhà....”

Chúc Xuân Phong lúc này cũng không còn lo sợ, quay đầu nhìn lão đại phu, đợi đối phương gật đầu, mới dè dặt cẩn trọng, ôm thê tử vào lòng như một tuyệt thế trân bảo, rất sợ hấp tấp sẽ làm ngã nàng.

Lão đại phu ở phía sau lắc đầu cười cười.

Sau khi về nhà, Lục Tưởng Vân một câu cũng không nói.

Chúc Xuân Phong đương nhiên cũng không nói, nhìn sắc mặt không tốt của nàng, không dám làm phiền nàng, ngoan ngoãn ngồi ở một bên, cẩn thận chiếu cố, không để nàng có chút tổn thương.

Lão đại phu nói, gà ở nhà Thổ bá là tốt nhất, cho nên ngày hôm sau hần đến nhà Thổ bá mua một con gà sống trở về, chính mình giết lấy máu, cắt cổ gà, tay chân lại luộc củong.

Hần chưa từng giết gà, a nương nói, chuyện bếp núc là của nữ nhn, không cho hần đụng vào, nhưng Tưởng Vân hiện tại không thoải mái, không thể làm được.

Vừa mới ở trên đường gặp được a thẩm, a thẩm mắng hần vài câu, nói Tưởng Vân đã gả cho hần, hần phải khôn khéo lên một chút. Trong nhà có hai phu thê bọn họ, nếu có xảy ra chuyện gì, cũng chỉ có thể dựa vào hần, đừng chỉ biết ngớ ngẩn, có ngày sẽ hại chết Tưởng Vân.

Hần đều nghe được, lần đầu tiên có người mắng hần, hần không cảm thấy chán ghét, cũng không xoay người bỏ đi.

Thời điểm hần trở về, không thấy thê tử hần đâu, đoán rằng chắc nàng phải đi đưa xiêm y cho người ta, cũng không suy nghĩ thêm gì, chuyên chú ở trong phòng bếp bận rộn, chờ nàng trở lại sẽ có canh bổ để uống.

Lục Tưởng Vân vừa về tới, thì nghe thấy tiếng va chạm từ phòng bếp phát ra, theo tiếng vang mà đi vào, nhìn thấy trưởng phu vừa nhóm lửa lại vừa cắt cổ gà, mặt mày dính đầy tro bụi.

“Chàng đang làm gì?”

Hắn quay đầu nhếch miệng cười: “Nấu canh bỏ cho nàng. Nàng ngoan, mau đi nghỉ, lập tức sẽ tốt thôi.”

Nàng đi nghỉ còn hắn thì bận rộn?

Chỉ là nhóm lửa, mà hai tay đã có nhiều vết sẹo, lại còn cố gắng không ngừng mà hăng hái chiến đấu.

Nàng không nhịn được, tiến lên ngăn hắn lại, nâng tay áo giúp hắn lau mồ hôi, than bụi trên mặt, cầm tay hắn lên thổi thổi: “Không đau sao?”

“Không đau.”

Nhiều bọt nước như vậy làm sao không đau!

“Đừng làm, ta bôi thuốc cho chàng.”

“Không được, đại phu nói nàng cần phải tắm bổ.” Bằng không, nếu lại té xỉu thì làm sao bây giờ?

“Bổ cái gì! Đứa nhỏ này...” Đứa nhỏ này là một sai lầm, căn bản không nên tới.

Chuyện khó khăn như thế, nàng làm sao mở miệng nói với trượng phu của mình đây.

Hắn nghiêng đầu hết chờ rồi đợi, không nghe được câu tiếp theo, tầm mắt dừng lại ở gói thuốc nàng mới đặt xuống.

“Nàng cũng đi lấy thuốc bổ?” Hắn nghĩ nghĩ: “Uống cái này trước đi. Ngày mai nàng lại uống cái kia, bổ nhiều một chút, bổ cho khỏe mạnh, mới có thể sinh đứa nhỏ tốt được.”

Nàng đau xót, rốt cuộc không còn cách nào khác, đối với trượng phu đơn thuần tín nhiệm mình, nàng không thể lừa gạt hắn: “A Phong, đứa nhỏ này không thể giữ...”

Hắn vừa nghe, hoảng sợ: “Vì sao?”

“Chàng còn không hiểu sao? Trước khi thành thân ta đã nói rồi, ta không phải khuê nữ trong trắng thuần khiết, đứa nhỏ này, đứa nhỏ này.....” Giọng nói nghẹn lại, nàng quay mặt, không tiếng động rơi lệ, xấu hổ, vô cùng xấu hổ, nếu sớm biết như thế, cho dù hắn có nói cái gì nàng cũng sẽ không gả.

Nếu không gả, đứa nhỏ này nàng còn có thể lưu lại, nhưng nàng đã gả cho hắn, làm sao có thể để cho trượng phu thay người khác nuôi dưỡng đứa nhỏ?

Những lời này, nàng nói không nên lời, hắn đâu? Rốt cuộc đã hiểu được vài phần?

“Đứa nhỏ rất tốt, vì cái gì lại không cần?” Hắn không hiểu sờ sờ bụng nàng, đứa nhỏ rõ ràng ở nơi đó, ngoan ngoan không nháo sự gì, vì sao lại không cần?

“Nó không phải của chàng....”

“Phải.” Không đợi nàng nói xong, hắn vội vàng cắt ngang: “Chúng ta đã thành thân, sẽ có đứa nhỏ, a nương đã nói như vậy.”

“Không phải như vậy....”

“A nương sẽ không gạt ta!” Hắn căn bản không nghe.

“Đứa nhỏ ở trong bụng nàng, chúng ta phải tiết kiệm tiền để nuôi dưỡng đứa nhỏ, gối nhỏ, y phục nhỏ đều cho nó...”

Hắn lao ra khỏi phòng bếp, kéo rương gỗ ra, vội vàng đem đồ đạc trong đó đổ ra, linh tinh tán tán rơi xuống đất: “Nàng xem, đây là đồ lúc nhỏ của ta, đồ chơi, còn có chăn nhỏ....thật nhiều, thật nhiều....”

Hắn đồng một câu, tây một câu, nói năng lộn xộn, chỉ sợ nàng thực sự đem đứa nhỏ vứt đi.

“Đứa nhỏ bị vứt bỏ, thực đáng thương....” Hắn cũng đã bị phụ mẫu bỏ rơi, không ần hắn, tuy rằng không phải cố ý, nhưng khi hắn khóc, hắn đau, sẽ không ai để ý....Rất đau, hắn không muốn như vậy!

“Ta cũng không muốn a!” Đó là đứa nhỏ của nàng, nàng như thế nào có thể bỏ được? Nhưng là, nhưng là.....

Đối với chuyện phu thê, hắn tỉnh tỉnh mê mê, chưa hiểu rõ hết. Không hiểu rõ đây đối với hắn là một loại sỉ nhục, muốn nàng mượn nước đẩy thuyền, cùng người khác giống nhau khi dễ hắn không biết, ngay cả chính bản thân nàng cũng không thể tha thứ cho mình được.

Miệng nói được dễ nghe, nói là còn có cả đời, có thể từ từ sẽ quen, tất cả đều là lừa người dối mình, là cách nói để cho lương tri của mình dễ chịu hơn một chút, trong lòng nàng so với ai đều rõ ràng hơn cả, tình cảm của nàng đối với hắn là gần như người thân, thương tiếc là chiếm đa số, không có tình yêu, trong hôn nhân không có tình yêu làm cơ sở, là có bao nhiêu phần gượng ép, đêm tân hôn hôm đó, nàng kỳ thực cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, may mắn hắn cái gì cũng không hiểu.....

Nàng như vậy, làm sao đáng giá để hắn đối đãi với nàng tốt như vậy?

Hắn toàn tâm toàn ý muốn nàng làm thê tử hắn, chân thành như thế, đối với nàng là hoàn toàn không nghi ngờ.....Nàng cảm thấy.....thực xấu hổ, khinh thường chính mình.

“Chàng muốn đứa nhỏ, về sau chúng ta sẽ sinh lại, còn đứa này.....Trước không cần, được không?”

”Không được!” Mặc kệ là một đứa, hai đứa, hay là tám, là mười đứa, đều giữ, a nương nói, đó là khúc ruột trong bụng nữ nhân.

”Ta biết ta ngốc.....” Hắn cup mi mắt xuống, cúi đầu, tự trách mình: “Ta ngay cả nàng cũng chiều cổ không tốt...” Nàng té xỉu, hắn chỉ biết đứng ngây ngốc một chỗ.

A nương đem nàng vào cửa là muốn nàng chiều cổ cho hắn, hắn đều biết tất cả, hắn không giống người khác linh hoạt như vậy, có bản lĩnh như vậy, ngay cả trượng phu cũng đảm đương không nổi, như thế nào có tư cách làm phụ thân?

“Cho nên, cho nên ngay cả nàng cũng không tin tưởng ta.....không tin ta có thể làm một phụ thân tốt.....”

“Không phải!” Nàng không có ý xem thường hắn.

“Nhưng ta sẽ học, nàng dạy ta, ta sẽ nghiêm túc mà học, mỗi một câu mỗi một chữ đều ghi nhớ kỹ trong đầu! Xem, ta hiện tại sẽ học cách hầm gà bồi bổ cho nàng...”

“A Phong...” Hắn như vậy, nàng phải làm sao bây giờ?

“Nếu nàng thật sự muốn vứt bỏ đứa nhỏ, ta, ta....Ta sẽ không bao giờ nói chuyện với nàng nữa.” Hắn chưa từng uy hiếp người, vắt hết óc, nghĩ ra thêm được một câu: “Cũng không ăn cơm nàng nấu.” Cuối cùng, đem suy nghĩ cực hạn có thể uy hiếp ra nói: “Cũng, cũng không cho rửa chân cho ta!”

“.....”

Hắn là nghiêm túc, thẩm Xuân Thủy nói qua, đừng nhìn tính tình hắn tốt, bộ dáng cái gì cũng được, nhưng lại có tính cổ chấp như đầu trâu, ai cũng đừng nghĩ lời kéo nhúc nhích được.

Tựa như, kiên trì muốn nhận thức thẩm Xuân Thủy là a nương, kêu suốt mười năm, ai cũng không thể làm cho hắn sửa miệng được.

Tựa như, kiên trì muốn thành hôn với nàng, không sợ làm trò cười, trước khi lên kiệu hoa còn phải xoắn khăn trùm lên để xác nhận, tự tay đem nàng tiến vào kiệu hoa.

Một khi hắn đã nhận định, ai cũng đừng mong khuyên giải.

Nàng biết, nếu không để cho hắn thấy bụng nàng nổi lên, sinh ra một oa nhi trắng trắng non mềm cho hắn, hắn thức sự sẽ làm âm ỹ với nàng.

Không cùng nàng nói chuyện, không ăn cơm nàng nấu, không cho nàng rửa chân cho hắn....Đây đều là những chuyện hắn thích nhất, thời khắc hắn vui vẻ nhất, lấy điều này ra để uy hiếp, rốt cuộc là tra tấn ai đây?

Nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, tiến lên giặt cổ tay áo hắn.

Nam nhân kia thực đang dối, híp mắt nhìn nàng, tận lực bày ra bộ dáng không quan tâm tới nàng.

“Chàng thật sự muốn ta sinh?” Hắn bỏ qua một bên đầu, trước khi nàng đồng ý không vứt bỏ, tuyệt đối nói là làm, không nói chuyện với nàng.

Cho rằng nàng sẽ nói thêm một hai câu, nào biết nàng đột nhiên xoay người bước đi.

Di di di? Thế nào liền đi ra ngoài? Làm nũng thêm mấy lần, hấn sẽ để ý thôi.....rất muốn giả bộ không để ý đến nàng, khoe mắt dư quang lại không nhìn được lên nhìn nhất cử nhất động của nàng.

Nàng đem gói thuốc mới vừa rồi đem về ném ra ngoài phòng, lại trở về, bắt đầu làm tiếp phần canh bỏ hấn mới làm được một nửa.

Hấn rút cuộc nhìn không được, hỏi ra miệng: “Nàng làm gì thế?”

“Không phải muốn nấu canh bỏ, đem ta cùng đứa nhỏ bồi bồi cho cường tráng sao?”

”Đúng rồi.” Hấn đáp, mới đột nhiên lĩnh ngộ.

Nàng đáp ứng rồi! Nàng muốn sinh một đứa nhỏ cường tráng.

Hấn vui vẻ kinh hô, dang tay dùng sức ôm nàng.

“Nàng muốn ta làm cái gì, ta đều sẽ làm! Ta sẽ liệu mình kiếm tiền, nuôi nàng và đứa nhỏ.”

“Đứa ngốc!”

Nàng mặc cho hấn ôm, gương mặt thuần nhiên (đơn thuần+hồn nhiên) vui sướng rơi vào đáy mắt nàng, lòng bàn tay nhẹ nhàng phủ lên bàn tay nóng ẩm nổi đầy bọt nước, lòng hơi hơi mềm ra, bắn loạn.

Như thế nào có nam nhân ngốc như vậy, ngốc.....lần đầu tiên làm cho nàng cảm nhận được, ngực nổi lên một trận đau nhẹ nhẹ.

5. Chương 04

Chương 4

Từ khi biết nàng có đứa nhỏ, Chúc Xuân Phong đối với nàng càng thêm săn sóc, dè dặt cẩn trọng chiếu cố, không cho nàng có một chút sơ suất.

Lúc trước, khi tâm trạng đặc biệt vui vẻ sẽ chạy đến ôm nàng, làm nũng bừa bãi với nàng, hiện tại lại sợ mình không cẩn thận lực đạo, không dám làm theo cảm tính, sợ làm nàng và đứa nhỏ bị thương.

Hấn nói sẽ cố gắng học làm một phụ thân tốt.

Không có người nói cho hấn biết hấn nên làm cái gì, nhưng hấn giống như thật sự biết, dường như mỗi nam nhân đều có bản năng làm phụ thân, hấn sẽ lo lắng càng nhiều, chậm rãi điều chỉnh chính mình, sau một đêm giống như lớn lên, không còn giống một đứa bé không hiểu chuyện.

Hấn vì đứa nhỏ mà thay đổi, từng chút từng chút, tuy rất nhỏ nhưng nàng đều để vào mắt. Chúc Xuân Phong trở nên không còn là Chúc Xuân Phong, nhưng ở phương diện nào đó mà nói thì Chúc Xuân Phong vẫn là Chúc Xuân Phong như cũ.

Tỷ như, bản tính chân thành, cùng với toàn tâm toàn ý yêu sủng nàng và đứa nhỏ.

Mỗi khi ở bên ngoài, thấy cái gì ngon, chơi tốt, đều muốn mang về cho nàng và đứa nhỏ, bụng dần dần lớn lên, trong nhà đồ trẻ sơ sinh càng nhiều, tất cả những thứ đó đều là tâm ý cưng chiều đứa nhỏ của hấn.

Có một lần, hấn vì sẵn đầu đã báo mà bị thương cánh tay, làm nàng rất đau lòng, khi bôi thuốc cho hấn, miệng hấn lại còn cười, hỏi hấn: “Còn cười? Không đau sao?”

Hấn lại nói: “Nuôi đứa nhỏ cần phải có rất nhiều tiền.” Là nàng đã từng nói.

Da báo được bán với giá vô cùng tốt, đủ cho bọn họ không cần lo ăn lo mặc trong một mùa đông, hẳn thực vui vẻ, nàng nghe xong cũng thả lỏng tâm tư hơn, thẳng máng hẳn ngốc.

Một lòng nghĩ cho nàng cùng đứa nhỏ, lại quên chú ý tới an toàn của bản thân, tựa hồ cánh tay bị thương chảy máu đầm đìa không phải là của hắn.

Còn có một lần, ở bên ngoài, lão đại phu thấy nàng liền vội vàng chạy tới đưa thuốc, khen hắn thật biết chăm sóc, đem thê tử nuôi dưỡng đến khí sắc hồng nhuận.

Hắn trả lời: “Đương nhiên, nàng gả cho ta, chỉ có thể dựa vào ta, nên ta phải học cách thông minh.” Lời đại thẩm giáo huấn, hắn vẫn nhớ kỹ, gặp chuyện gì không biết sẽ đi hỏi người khác.

Thời điểm vừa thành thân, mỗi ngày hắn trở về đều nói rất nhiều, kéo nàng nói đông nói tây, kể lại chuyện phát sinh hôm nay, lớn lớn nhỏ nhỏ cái gì cũng đều đem ra nói hết, giống như muốn nói bù trong mười năm nay, chỉ đối với nàng, hắn chỉ muốn cho một mình nàng biết, ra khỏi nhà vẫn là một hũ nút như cũ, ai cũng không để ý tới.

Hiện tại hắn đã mở miệng nói chuyện với người khác, tuy vẫn rất thụ động, người ta hỏi hắn mới đáp, nhưng đã rất có tiến bộ...

Lần đầu tiên mở miệng, là khi hắn phải đi nhờ Tiểu Vũ Nhi nhà Cố gia đến giúp hắn chiếu cố nàng, hắn sợ khi lên núi săn thú, thê tử ở nhà có việc gì không có người chiếu cố.

Một lần, hai lần, ba lần.... hắn dần dần hiểu được phải cùng người ngoài có quan hệ tốt, người khác mới sẽ giúp hắn chiếu cố Tưởng Vân. Nếu chỉ một mình hắn mà nói cho dù quan hệ với người khác có xấu đến mấy thì cũng sẽ không có vấn đề gì, nhưng hắn đã có thê tử, cũng có đứa nhỏ, không nghĩ cho mình nhưng nhất định phải nghĩ cho mẫu tử bọn họ.

Gần đây hắn cũng bắt đầu bồi nàng đi về nhà mẹ đẻ.

Dĩ vãng nói cái gì cũng không nguyện ý bước vào cửa lớn Lục gia một bước, hiện tại bụng nàng đã lớn, hắn lại chủ động mở miệng dẫn nàng về nhà.

Hắn vẫn đứng rất xa, không cùng Lục gia hồ động, chỉ khi thê tử có nhu cầu, sẽ giúp nàng thêm trà đổ nước, điều chỉnh gối mềm để cho nàng được thoải mái, sau đó lại nhanh chóng tránh đi một xó.

Nàng cũng không nói gì, để cho hắn từ từ thích ứng, lâu ngày sẽ có tiến triển.

Hôm nay từ Lục gia trở về, mang theo vật phẩm Lục Khánh Tường chuẩn bị cho ngoại tôn, dưới ánh nến, nàng may quần lót, giày cho đứa nhỏ, trượng phu ngồi dưới đất, xem xét đồ đạc mới mua cho đứa nhỏ.

Cứ cách một thời gian, hắn sẽ đổ thùng đồ chơi ra để kiểm kê các vật bị vỡ, cũng không biết là sợ ai trộm đi hay là lo lắng cái gì, lấy những món đồ chơi xem như bảo bối ra nhìn nhìn sờ sờ lần nữa.

Mỗi khi nhìn xong, tâm tình của hắn đặc biệt tốt, vì thế nàng cũng dễ mặc cho hắn nhìn.

“Nàng nói, đứa nhỏ sẽ thích những thứ này sao?” Hắn cầm một con diều nhỏ hình cá chép, quay đầu hỏi nàng.

“Sẽ.” Mỗi lần mua được cái gì đều sợ mình mua sai, sợ đứa nhỏ sẽ ghét bỏ, hỏi đi hỏi lại.

Lúc đầu nàng cảm thấy buồn cười trả lời hắn: “Ta làm sao biết được?”

“Hắn ở trong bụng nàng, nàng hỏi hắn, nàng hỏi hắn đi!”

Về sau, nàng rút kinh nghiệm, sờ sờ bụng đáp: “Đứa nhỏ nói hắn rất thích.”

Nghe nàng nói vậy, có thể đoán lấy tươi cười vui vẻ của hắn.

“Còn kia? Hắn thích không?” Quay đầu, lại cầm món đồ chơi lắc lắc chơi đùa.

“Thích.”

“Này?” Đó là cái hôm nay mang từ Lục gia về.

“Ừm...chắc là sẽ thích.”

“Thật vậy chẳng?” Đứa nhỏ có vẻ thích đồ hần mua hơn đồ của ngoại tổ phụ (ông ngoại)! Hần đặc ý.

“Đương nhiên, bởi vì chàng là phụ thân đứa nhỏ a.” Nàng cười yếu ớt, đỡ bụng đi đến bên cạnh hần, những món đồ chơi hần thấy thỏa mãn liền cất vào trong rương cẩn thận.

“Ta là phụ thân, ta là phụ thân...” Hần vui vẻ lặp lại, đỡ nàng nằm xuống giường, sau đó cúi người, đem mặt đối diện với bụng nàng, nghĩ đến liền sờ xuống hai cái, vẻ mặt nghiêm túc : “Ta là phụ thân.”

Lúc đầu không phải không có lo sợ, giờ nhìn hần vui mừng như vậy, trong lòng kỳ thực cũng rất mong sinh mệnh nhỏ bé này, dụng tâm chuẩn bị đồ dùng cho trẻ sơ sinh như vậy làm cho lòng nàng sinh ra một chút chần chờ đều thấy vụn vặt không nên.

Hần thực sự yêu đứa nhỏ này, vì “hần” mà học cách làm phụ thân, thế nào là gánh vác trách nhiệm, muôn vàn ý nghĩ thay đổi tất cả đều là vì “hần” .

Đứa nhỏ này là cường lực kiên trì của hần. Hần là phụ thân đứa nhỏ, lời này không chỉ nói cho hần nghe mà tự đáy lòng nàng cũng nhận định như vậy.

Nửa đêm, Chúc Xuân Phong đang chìm trong mộng đẹp, đột nhiên bị một lực đạo mỏng manh lay tỉnh.

“A Phong, A Phong....tỉnh, tỉnh....”

Hần mơ hồ xoa xoa mắt, nhất thời còn đang nghi hoặc thê tử ngủ ở bên trong như thế nào giờ lại nằm dưới đất.

Một lúc sau, hần mới bừng tỉnh đại ngộ, quá sợ hãi chạy xuống giường ôm lấy nàng.

“A Phong....ta nửa đêm đi vệ sinh, không cẩn thận, không cẩn thận ngã....”

“Ừ, ừ, ta biết rồi....”

Hần biết cái gì?

Lục Tường Vân đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhin đau, đang muốn nhắc nhở hần đi tìm bà đỡ thì hần đã nhanh nhẹn ôm nàng lên giường, chạy nhanh ra khỏi cửa.

Hần biết chính xác nên làm cái gì sao?

Một câu cũng không nói rõ, không đầu không đuôi lập tức chạy ra ngoài, nàng không khỏi lo lắng, ngày thường hồ đồ nàng còn có thể chỉ điểm cho hần, nhưng vào thời khắc đòi mạng này, không chấp nhận hần làm chuyện gì có nửa điểm sai lầm.

Nàng đau làm cho thần chí trở nên mơ hồ, cũng không biết qua bao lâu, hần đã trở lại, một tay lôi kéo bà đỡ, một tay kéo đại phu vào phòng, sau đó không cần ai phân phó, liền tự mình chạy vào phòng bếp nấu nước ấm.

Lão đại phu kiểm tra tình huống của nàng, thấy hần không có đất dụng võ thì tránh ra một bên cho bà đỡ có kinh nghiệm phong phú là Vượng thẩm tiếp nhận, đánh ngáp về nhà ngủ bù.

Ép buộc hơn nửa đêm, sắc trời tờ mờ sáng, đứa nhỏ cuối cùng cũng lộ mặt ra.

Nghe thấy tiếng trẻ sơ sinh khóc nỉ non vang dội, nàng suy yếu chớp mắt một cái, Vượng thẩm lau mồ hôi, thở ra một hơi nói với nàng: “Là nữ nhi.”

Chúc Xuân Phong trong lòng lo âu, đã sớm vọt vào phòng.

“Ai nha, người thế nào....đi đi đi! Chưa được vào đâu.”

Chúc Xuân Phong không thềm để ý, ánh mắt trách cứ nhìn chằm chằm Vượng thẩm.

“Đứa nhỏ đang khóc.....” Bộ dạng dùng sức khóc thét lên, làm cho hần hoài nghi Vượng thẩm lén lút khi dễ đứa nhỏ của hần và thê tử, không chớp mắt một cái ở một bên giám sát nhất cử nhất động.

“Xem người đau lòng! Đứa nhỏ nào mới sinh ra mà không khóc.” Nếu không khóc hần mới nên lo âu đi.

Thấy hần thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn nhìn, hai tay ở trên áo xoa xoa, bộ dáng muốn tiến không tiến của hần làm cho Vương thẩm cảm thấy buồn cười, thuận phục thu dọn thỏa đáng, đem đứa nhỏ đặt vào khăn, nhẹ nhàng đặt vào lòng cho hần ôm: “Nha, nữ nhi của mình thì mình tự mà ôm lấy.”

Chúc Xuân Phong trừng to mắt, ngạc nhiên nhìn vật nhỏ mềm yếu trong lòng, đây là oa nhi mới sinh sao? Không lớn hơn con thỏ nhỏ được bao nhiêu.

Hần có nữ nhi, hần đã làm phụ thân....

Đầu hần choáng váng, không thể suy nghĩ gì nhiều, nhẹ nhàng ôm đứa nhỏ mới sinh, bước chân lằng lằng ra khỏi phòng.

“Đi? Cứ như vậy đi rồi? Cũng không thèm quan tâm đến người sinh đứa nhỏ, nam nhân toàn là một đám không đức hạnh!”

Lục Tường Vân nhột nhột mỉm cười: “Không trách hần. Hần đã chờ đứa nhỏ này ra đời thật lâu.” Mỗi đêm trước khi ngủ đều hỏi nàng đứa nhỏ khi nào thì ra.

Vương thẩm một bên giúp nàng thu dọn thân thể: “Nhìn hần bình thường đầu óc ngốc nghếch, khi gặp chuyện một chút hồ đồ cũng không có, biết đi tìm bà đỡ cùng đại phu đến, chuẩn bị nước ấm, nhưng chính mình thì tóc tai bù xù, giày cũng không có mang mà chạy ra khỏi cửa.....”

Bên tai nàng nghe Vương thẩm kể, thể xác và tinh thần dần dần thả lỏng, thể lực hao hết chậm rãi chìm vào mộng đẹp.

Tỉnh dậy lần nữa, thấy trượng phu ngồi một bên ôm đứa nhỏ, thỉnh thoảng nhìn nhìn nàng, giúp nàng đắp chăn, thấy nàng mở mắt, vội vàng hướng nàng hỏi: “Ta đã nấu xong canh bổ, nàng hiện tại có muốn ăn không?”

“Chờ một lát.” Nàng muốn cùng trượng phu tâm sự.

“Ta đưa cho Vương thẩm tiền, nhờ bà mỗi ngày tới giúp nàng tắm bổ thân thể.” Hần có thói quen mỗi lần muốn làm gì đều hướng nàng xin phép, xác định mình có làm đúng hay không, nhận được khẳng định của nàng cùng khen ngợi, cũng làm cho hần tự tin hơn.

“Ừm, như vậy tốt lắm.”

Hần nghĩ nghĩ rồi nói: “Là nữ nhi nha.”

Trượng phu dè dặt cẩn trọng đặt nữ nhi nằm xuống cạnh nàng cùng nàng chia sẻ, nàng ôn nhu sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi đang ngủ say: “Chàng thích không?”

“Thích.” Hần tươi cười thật to, giống như nhớ tới cái gì, lại thất vọng xụ mặt xuống: “Nhưng tã lót của ta là dành cho nam hài, nữ nhi sẽ mặc không được.”

Hần luôn cho rằng là nam hài, mọi người cũng đều nói như vậy.

Không thể cùng đứa nhỏ chia sẻ những thứ hần âu yếm nhất, làm cho hần có chút thất vọng.

“Bằng không nàng sinh thêm một đứa.” Hơn nữa phải bắt nó là nam hài.

Nàng yên lặng không c, chuyện này nàng có thể làm chủ được hay sao?

“Vậy còn nó? Không cần.” Nàng trêu ghẹo nói: “Đem nó quăng lên rừng cho lợn rừng ăn cũng tốt lắm.”

“Này không được.” Hần ôm nữ nhi trở lại, cách xa giường, không cho nàng đụng vào, còn tức giận trừng mắt liếc nàng một cái.

“Đúng vậy, chàng chỉ cần đứa nhỏ, nam hài cũng muốn, nữ nhi cũng muốn, chính là không cần ta, sinh đứa nhỏ xong, ngay cả nhìn cũng không thèm liếc ta một cái.”

“Mới...mới không phải! Đứa nhỏ đang khóc, nàng lại không có.....” Hần con người căng thẳng, đứa nhỏ khóc, đương nhiên phải chiều cổ cho nó trước.

“Ta khóc, chàng cũng sẽ tới ôm ta sao?”

Hắn nhìn nhìn nữ nhi trong lòng, lại nhìn nàng, suy xét một lát, mới đi về phía trước, đưa cánh tay trái ra cho nàng.

Nàng cười yếu ớt, mềm yếu dựa qua, chiếm lấy một nửa cái ôm ấm áp của hắn.

“Chàng muốn đặt tên cho nữ nhi là gì?”

“Ta, ta đặt?” Đều chỉ có hắn luôn luôn nghe lời người khác, nàng, nàng cũng muốn nghe lời hắn sao?

“Đúng vậy, tên đứa nhỏ đều là phụ thân đặt.”

“Đúng, ta là phụ thân....” Hắn gật đầu, tươi cười giơ lên một nửa, lại chần chờ:

“Nhưng ta không....”

”Không sao. Chàng từ từ nghĩ, nghĩ được thì nói cho ta biết.”

Ý nghĩ này, đã nghĩ được một tháng.

Đầy tháng của đứa nhỏ, Chúc Xuân Phong muốn thê tử làm trứng gà đỏ, gửi cho mọi nhà trong thôn.

Nàng nói qua, sinh nữ nhi không cần đưa.

Hắn mới mặc kệ tập tục, muốn đưa, nam hay nữ đều là bảo bối của hắn.

Trước kia trong thôn có người sinh đứa nhỏ, hắn cũng ăn trứng gà đỏ, a nương nói với hắn, trứng gà đỏ là tượng trưng cho không khí vui mừng, đưa càng nhiều thì càng cấp cho đứa nhỏ nhiều phúc khí.

Lục Tường Vân không lay chuyển được hắn, nên nấu một nồi trứng gà đỏ to, cho hắn đi gửi cho từng nhà trong thôn.

Tên đứa nhỏ đến nay vẫn chưa có, chỉ kêu bằng oa nhi, họ hàng bằng hữu khuyên nàng đừng cố chấp, chờ A Phong suy nghĩ ra tên, không biết sẽ chờ đến bao giờ.

Nàng không có nghe lọt vào tai, cũng không muốn thúc giục, thản nhiên ung dung chờ hắn.

Lục Khánh Tường cũng nghĩ đặt tên cho ngoại tôn, nàng lại nhẹ nhàng từ chối, thay A Phong tranh thủ quyền lợi.

Nàng cũng nhìn ra được trong lòng phụ thân có bao nhiêu bất mãn, trong lòng nói thầm nữ nhi gả đi, trong mắt đã không còn phụ thân.

Nàng không giải thích gì chỉ nói: “Phụ thân, ngài xem nhìn hắn.”

Bộ dáng thỏa mãn đem trứng gà đỏ cho dân thôn.

Đầu năm nay còn có ai sinh nữ nhi mà tặng trứng gà đỏ, chỉ có hắn cố chấp muốn nghe câu chúc phúc cát tường của từng nhà, mỗi ngày trở về hai chân đều nhức mỏi đến không cử động được nhưng trên mặt vẫn không mất đi tươi cười.

Lục Khánh Tường nghe nữ nhi nói thì im lặng.

Vào một đêm, nàng đang ngủ say, bỗng nhiên bị người bên gối lay tỉnh, trượng phu biểu tình hứng phấn nhìn nàng nói: “Nghĩ ra, nghĩ ra rồi! Ta đã nghĩ ra được tên cho đứa nhỏ rồi!”

”À.” Nàng xoa xoa mắt, miễn cưỡng tập trung tinh thần hỏi hắn: “Tên gì?”

“Tâm Nhi! Ta muốn gọi đứa nhỏ là Tâm Nhi!”

”Vì sao?”

“Thì là Tâm Nhi thôi!” Hắn không nói ra duyên cớ.

Mấy ngày nay, ngày cũng nghĩ, đêm cũng nghĩ, thực thật trọng suy nghĩ, nhất định phải đặt cho nữ nhi một cái tên tốt, tên tốt thì cả đời cũng đều sẽ hạnh phúc như tên, sau đó ngay tại mới vừa rồi, một đạo linh quang hiện lên đã nghĩ ra.

“Ta hy vọng đứa nhỏ gặp nhiều may mắn, có thể tìm được một người luôn làm cho nó vui vẻ, tựa như, tựa như, ta tìm được nàng...” Hấn thực cỖgiải thích sợ nàng không hiểu.

“Thì ra là muốn đứa nhỏ tìm được hạnh phúc...A Phong, tìm được ta, chàng có cảm thấy vui vẻ không?”

“Có a!”

Nàng kéo trượng phu nằm xuống: “Tốt, vậy gọi là Tầm Nhi.”

Từ ngày đó, hấn mở miệng ngậm miệng đều là Tầm Nhi, Tầm Nhi.

Trong thôn có một lão tiên sinh mở lớp dạy học, cảm thấy tên tự hơi tục, hấn đề nghị nàng sửa thành “Tuần” cho thanh nhã một chút.

Nàng lắc đầu khéo léo từ chối: “Nên dùng tên A Phong nghĩ ra.”

“Âm đọc giống nhau, hấn dù sao cũng sẽ không phân biệt được, người cần gì nghiêm túc với hấn? Đứa nhỏ trọng yếu.”

Nàng vẫn là lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Nàng biết đối phương là có ý tốt, sợ người ngoài khinh thường hấn gây thơ, nàng là thê tử của hấn, làm sao có thể cùng người ngoài giống nhau, đều đùa cợt hấn?

Nàng không cần thanh nhã, cái tên văn vẻ, gọi Tầm Nhi không có gì là không tốt, đây là tâm ý của phụ thân vì đứa nhỏ của mình mà chúc phúc.

Màn đêm khéo xuống, ngực nàng trướng lên khó chịu, lăn lộn qua lại, quấy nhiễu người bên gối khó có thể ngủ say.

“Làm sao vậy?”

”Có chút không khỏe...” Nàng ấp úng, chỉ chỗ không khỏe.

“Nơi này?” Bàn tay to lớn hướng ngực nàng chụp tới.

Nàng kinh hãi, đỏ mặt, lấp bắp: “Chàng, chàng, chàng...”

Trong lòng hấn không mang tà niệm, động tác nhanh chóng cỡi y phục của nàng, một lòng nhớ tới lời Vương thẩm chỉ dạy, sức ăn của đứa nhỏ không lớn nên bú không được nhiều lắm, làm trượng phu phải giúp nàng, đừng làm nàng khó chịu.

Mặt Lục Tường Vân hồng lên, tay chân không biết nên đặt chỗ nào.

Thành thân gần một năm, thân thể không thể tránh cũng đều nhìn qua, đụng chạm qua, nhưng hấn luôn luôn có quy củ, cho tới bây giờ cũng không có làm gì xằng bậy, hấn thân là nam nhân cũng có nhu cầu sinh lý, nhưng hấn không có tới phiền nàng loạn nàng, nhiều nhất chính là vào lúc sáng sớm khi còn đang mơ hồ ngủ, hạ thân khỏe mạnh cọ cọ vào người nàng.

Miệng hấn cúi xuống, bàn tay to xoa bóp, hút lấy một ngụm, nhả mặt oán giận nói:

“Khó uống!”

”...” Không có ai ép chàng uống!

Nàng bị đánh trên giường, vây dưới thân hấn, mặt đỏ như sắp nổ tung.

Hấn lại cúi mặt, ra sức hút hút hút, hút xong bên trái lại đổi sang bên phải.

“Thật no.” Khó trách Tầm Nhi uống không hết.

“...” Là ai cố chấp liều mạng bỏ thân cho nàng? Lượng sữa dư thừa là do nàng làm sao?

Hấn dùng lòng bàn tay vo vê đỉnh núi, làm cho sữa thấm ra, hấn dùng lưỡi liếm liếm.

Liếm liếm, liền đi lên miệng nàng, tay chân bắt đầu không thành thật.

Đều đã sinh đứa nhỏ, nàng làm sao không hiểu được vật cứng đặt giữa hai chân nàng là đại biểu cho cái gì.

Gò má nàng càng lúc càng hồng lên, mở miệng ngậm đồng ý xâm nhập của hắn, ở trong miệng hắn hưởng thụ hương vị của chính mình.

Hắn sờ nàng, cũng sờ vật làm cho hắn trướng đau, mê mang gọi nàng: “Tưởng Vân....Ta khó chịu....”

Cả người hắn nóng lên, một thân buộc chặt, nàng cũng biết lúc này không thể chỉ sờ sờ là có thể xong việc.

“Chàng, chàng biết không?”

”Ta biết, a nương đã dạy....”

Cái gì?! Ngay cả việc này Xuân Thủy thậm chí cũng dạy.

“Có thể hay không? Có thể hay không? Tưởng Vân.....” Hắn cọ lung tung vào người nàng, không được nàng cho phép, không dám xằng bậy, sợ sẽ chọc giận nàng.

Có cái gì không thể?! Bọ họ là phu thê a!

Nàng lấy tay phủ lên gò má nóng bừng của hắn: “Nếu chàng muốn thì làm đi.”

Nhận được sự đồng ý của nàng, hắn nhanh chóng cởi bỏ y phục trên người, bàn tay to tham lam di chuyển trên mỗi tác thịt mềm mại, đem tiết khổ đắng ghét vứt bỏ, thậm chí vào nơi thâm sơn huyền bí.

Cái kia ấm áp ôn nhuận, hắn nhịn không được, không chỉ muốn thỏa mãn ngón tay, hắn cũng muốn khóa phúc của hắn được ôm ấp trong nơi ấm áp kia.

Mà hắn cũng đã thực sự làm như vậy.

Một chút, một chút, chậm rãi tiến vào nàng, thẳng đến hoàn toàn nằm trong nàng, hắn không chuyển động, da thịt trần trụi dính sát vào nhau, nơi mẫn cảm ngọt ngào tiếp hợp, cảm thụ được nhịp đập yếu ớt của nhau.

Hắn không biết cảm giác lại như vậy, trước kia xem qua, đã biết chuyện này, cũng không đặc biệt ghi nhớ làm gì, hắn cảm thấy cứ ôm thân thể mềm mại của nàng như vậy, hai người dựa vào nhau ngủ đã tốt lắm rồi.

Đến khi chân chính trải nghiệm, mới biết tư vị thì ra tuyệt vời như thế.

“Đau không?” Hắn cẩn thận hỏi, hắn biết nếu như thô lỗ, không đợi hai người chuẩn bị tốt sẽ rất đau.

“Không.” Hắn thực ôn nhu, không tiến vào cấp tốc, nàng cũng không thấy khó chịu.

“Vậy là tốt rồi.” Hắn an tâm gật đầu, thoáng lùi lại, rồi đi vào, cứ lặp lại động tác như vậy, làm cho khoái ý dâng trào.

Mới nếm thử tư vị nam nữ, thân thể mẫn cảm không liên tục được lâu, thì đã ở trong cơ thể nàng run run, phun ra một dòng lửa nóng.

Thân mình tuổi trẻ không thể thỏa mãn, nằm trong thân thể nàng không chịu lui ra, thoáng chốc, lại sinh long hoạt hổ đứng lên.

Ôm, triền miên, ép buộc thể tử suốt một đêm.

Thành thân một năm, thể này mới lĩnh hội sơ sơ cảm giác tốt đẹp của đêm tân hôn.

Sáng tinh mơ, lão đại phu mở cửa, đã nhìn thấy nam nhân đang đứng bên ngoài dưới sương sớm lạnh lẽo.

“A Phong, sớm như vậy?”

Hắn gật đầu, há miệng lại nói không ra lời.

“Làm sao vậy?” Trong lòng biết mới sáng sớm mà hắn đã đến tất nhiên là có chuyện:

“Tưởng Vân nhà ngươi có chuyện gì?”

“Nàng....” Hắn làm như đang giãi dựa hết thảy mới hạ quyết tâm nói: “Có thuốc hay không?”

“Thuốc? Thuốc gì?”

”Thuốc...thoa nơi đó.”

“Nơi nào?” Không đầu không đuôi, lão đại phu làm sao nghe hiểu được.

“Thì là....nơi đó!” Hắn ảo não dừng một chút, vì trong sạch bản thân mà biện giải: “Là Tầm Nhi cần, không phải ta!”

Thực sự, trước khi hắn hút, nơi đó cũng đã có thương tích, hắn không có dùng lực cắn mạnh.

“....”

Lão đại phu mặt ngẩn ra nhếch môi, hắn nóng vội tăng thêm ngữ khí: “Thực sự không phải ta, ta cần rất nhẹ, nàng cũng nói không đau.....”

Loại chuyện khuê phòng này không cần phải nói cho ông nghe biết chưa? Cũng không hiểu được bạn già của ông đã chết hai mươi mấy năm nay, ban đêm lão chăn đơn gối chiếc, tịch mịch a.....

“Tốt lắm, tốt lắm, ta đã biết.” Lão đại phu trở vào trong phòng, lấy ra bình sứ màu trắng cho hắn.

Nam nhân nói cảm ơn xong liền vội vàng chạy về nhà.

Nam nhân này khờ thì có khờ, nhưng so với ai đều hiểu đau lòng cho thê tử, yêu thê nhi (vợ con) như mạng!

Về đến nhà, thê tử bị nháo loạn một đêm vẫn đang ngủ say.

Hắn thoát y, chui vào trong chăn, đem thuốc trong bình sứ đổ ra lòng bàn tay, nhẹ nhàng xoa bóp cho nàng, thể này mới có thể đặt đại sự trong lòng xuống, an tâm.

Đem nàng ôm vào lòng, da thịt chạm da thịt, như vậy mới có thể an ổn đi gặp Chu Công.

6. Chương 05

Chương 5

Tất cả nam nhân đều là cầm thú, nữ nhân không thể chiều được!

Lục Tường Vân sau khi xác nhận danh phận phu thê thì hoàn toàn triệt để lĩnh ngộ được điều này.

Nam nhân thường ngon ngọt, thể nghiệm tư vị tuyệt diệu trong đó, chỉ cần có cơ hội lập tức đem nàng ăn từ đầu đến chân, nàng đều nhanh chóng bị hắn ép buộc đến chết.

Trừ việc đó ra, thì việc làm hắn yêu thích nhất đó là ôm nữ nhi bảo bối đi chung quanh, gặp người liền nói: “Đây là Tầm Nhi nhà hắn.”

Sau khi nữ nhi đầy tháng, nàng nghĩ cần dùng một vài thứ, hỏi hắn: “Chàng có thể lấy rương gỗ ra cho ta xem được không?”

Biết hắn có bao nhiêu quý trọng cái rương gỗ, nên nàng tôn trọng hỏi hắn.

“Tốt a, đều cho nàng.” Nói được rất hào phóng, không chút do dự muốn đem tất cả bảo bối của hắn chia sẻ cho nàng.

Trong rương gỗ hơn phân nửa là những vật cũ của phụ mẫu hắn lưu lại cho hắn, có chút vật phẩm dùng cho trẻ sơ sinh, dùng được liền lấy ra, còn có chút sách trân quý của công công...cuối cùng lại có một quyển sách đồng cung đồ.

Nàng choáng váng ngây ngốc.

“Trước khi thành thân, a nương đưa cho ta.” Hắn chăm chú nhìn tùy ý đáp.

Nàng im lặng một hồi.

Cư nhiên là quyền số lượng có hạn được các nhà danh gia trân quý.

Khó trách hấn nói hấn biết, nhiều tư thế đa dạng làm cho người ta chống đỡ không được.....nàng quả thật có loại cảm giác hối hận khi bị người lừa gạt! Làm nàng còn nghĩ hấn thành thật, không quan tâm đến cái này.....

Nàng thừa dịp hấn không chú ý, lặng lẽ cất giấu, miễn cho hấn lại ép buộc nàng.

“Nàng thích thì cho nàng, ta đã nhớ kỹ hết rồi.” Lâm tướng nàng đem sách cất đi vì yêu thích, cho nên hấn hào phóng mà cho nàng.

Bên trong còn có cái hộp, nàng tò mò mở ra, đây là thư của cha mẹ chồng để lại, sau khi thành thân cũng làm chuyện tình thú giữa phu thê, nên không có xem qua.

Lúc này nàng cảm thấy thú vị mở ra xem.

Thì ra nương của A Phong là thiên kim tiểu thư xuất thân từ gia đình phú quý, lặng lẽ ái mộ tiên sinh được người trong nhà mời đến dạy học cho nàng, thương hấn có chí khí, một bụng kinh luân cùng khí chất tao nhã, trong khuê phòng của đại tiểu thư, lại lớn mật viết thư thổ lộ.

Tiên sinh dạy học này vốn là luyện mộ chi tâm, cũng không phải là người đọc sách cổ hũ, hai người yêu nhau một cách oanh oanh liệt liệt.

Bên phía nhà nữ nhân phản đối, tiểu thư quyết tâm cùng người nhà đoạn tuyệt quan hệ, cùng tiên sinh bỏ trốn.

Sau đó hai người ân ái ái ái, rồi có con.

Bên nhà nam nhân có vài mẫu đất cằn, không phải là loại nghèo trắng tay, cuộc sống qua ngày cũng không có gì trở ngại.

Ngẫu nhiên, làm trượng phu sẽ vì thê tử rửa chân, ngoài miệng trêu đùa: “Nô tài xin hầu hạ tiểu thư.”

Thê tử cũng có hứng thú, thoải mái cho hấn hầu hạ, sau đó mới đẩy trượng phu ngồi trên giường, nàng khom lưng vái chào: “Thiếp thân xin hầu hạ phu quân.”

Khó trách đứa con còn nhỏ tuổi nhìn thấy chưa hiểu rõ hết, không biết đây là tình thú trong khuê phòng của phụ mẫu, cũng học theo cho rằng phu thê là phải như thế.

Bọn họ thực sự rất ân ái, cũng rất hạnh phúc.

Giữa những hàng chữ là tràn đầy, tràn đầy tình nồng mật ý. Lục Tướng Vân xem xong, trong lòng cảm thấy ấm áp, nhìn về phía trượng phu đang ghé mặt vào giường gật gù.

Giữa bọn họ có khả năng bồi dưỡng ra tình cảm vương như vậy?

“Tướng Vân, phải đi ngủ.” Rõ ràng mắt đã muốn khép lại, còn cố chống đỡ, dù thế nào cũng chờ nàng, ôm nàng vào lòng, hai thân thể dựa vào nhau, mới chịu ngủ.

Nàng nhẹ nhàng ngồi ở bên giường, cúi người tựa vào vai hấn.

“Sau này chúng ta cũng viết thư được không?”

”Ta không biết viết gì.”

“Trong đầu nghĩ cái gì thì cứ viết ra là được, không cần suy nghĩ nhiều.”

Hấn ấp úng nửa ngày mới thừa nhận: “Chữ của ta rất xấu.” Một lòng chỉ sợ bị cười, hồn nhiên không biết đây là dụng tâm của thê tử, muốn càng hiểu thêm về hấn, cùng hấn thân cận, là một phương thức bồi dưỡng tình cảm.

“Ta viết, chàng xem là được rồi.”

Lúc này hấn không lên tiếng trả lời.

Nàng cũng không nói thêm cái gì nữa, ôn nhu ôm mặt hắn: “Không phải mệt mỗi sao? Ngủ đi!”

”Vân Tường Y thường hoa Tường Dung, Xuân Phong phát hạm lộ hoa nồng.”

“Chàng xem, chúng ta là duyên đẹp, có phải hay không là do trời định? Phu quân.”

Đây là phong thư đầu tiên nàng viết cho hắn.

Một tiếng phu quân, thật ra thì có một chút ý tứ làm nũng, mang tình ý hàm xúc uyển chuyển.

Hắn xem xong, không biết có hiểu được hay không, chính là yên lặng cất vào trong tay áo, sau đó giống như thường ngày ăn đồ ăn sáng do nàng chuẩn bị, ra ngoài làm việc.

Bất đồng là thời điểm trở về đưa cho nàng một đôi khuyên tai trân châu, nhìn về phía trượng phu, nam nhân đông bạn tây bạn, cố ý không nhìn nàng, nhưng bên tai lại hồng lên một mảnh.

Người này da mặt mỏng, ngượng ngùng tự đưa cho nàng, xấu hổ đi!

Sau này, nàng thỉnh thoảng sẽ viết một phong thư, hắn cũng sẽ đưa cho nàng một chút đồ nhỏ.

Không nhất định đáng giá bao nhiêu, có khi là một đóa hoa màu trắng nhỏ trên núi, có khi là một đoạn dây cột tóc màu xanh nước biển, có khi là một viên kẹo đào ngọt ngào, một khối điểm tâm, một hộp son phấn,... Tóm lại, chỉ cần hắn nhìn thấy thích, sẽ mang về cho nàng.

Tiểu Vũ Nhi ở phụ cận, gần đây thường hướng nơi này chạy tới, nhất là ban ngày, muốn nàng dạy cho cách may y phục.

Lúc đầu trượng phu cũng không tỏ vẻ gì, nhưng về sau biểu tình có chút rầu rĩ.

Nàng phát hiện, vào một ngày trước khi ngủ, hỏi hắn: “Có chuyện gì không thoải mái?”

”Nàng nói Vũ Nhi đừng tới!”

”Nào có người đuổi khách như vậy?”

Hắn mím chặt môi, hờn dỗi không nói.

“Do Vũ Nhi làm cái gì sao?” Bằng không hắn sẽ không có địch ý.

“Không có.”

“Vậy thì vì sao?”

”Ta chính là không thích có người khác trong nhà.”

“A Phong, không thể như vậy.” Sau khi sinh nữ nhi, không phải tính tình hắn đã tốt lên nhiều rồi sao? Vì sao lúc này lại độc lai độc vãng, không để ý tới người khác?

“Vậy nàng cứ đi mà để ý nàng ấy là được rồi, không cần quan tâm đến ta.” Bị thê tử giáo huấn, hắn giận, ủy khuất trở mình không để ý tới nàng.

Đây rốt cuộc là tại sao a?

Nàng sững sốt một lúc lâu sau, mới lĩnh ngộ được thì ra là trượng phu đang ghen, hơn nữa là ăn dấm chua của Vũ Nhi.

Trước kia trong nhà chỉ có hai phu thê bọn họ, hiện tại Vũ Nhi lại ba ngày hai bữa chạy tới đây quán lấy nàng, hại nàng không có thời gian để ý tới hắn, nên hắn cảm thấy hư không tịch mịch.

Nàng cười ra tiếng: “ Vũ Nhi cũng là vì sủng nam nhân nhà nàng, chờ ta dạy nàng làm tốt xiêm y, nàng sẽ không thường xuyên lại đến đây, chàng ráng chịu một chút được không?”

Hắn quay mặt, không hé răng.

Vì thế nàng tiến lên hôn khoe miệng hắn một chút, lại hôn môi hắn một chút.

Hắn ngượng mặt, hơi hơi mở miệng, chờ nàng tiến vào, ai biết nàng lại không động.

“Chàng không phải không để ý tới ta sao?” Nàng nín cười, giả vờ không thấy vẻ mặt chờ đợi cùng khát vọng của hắn.

Hắn khó xử, tự lấy dây buộc mình nên hắn tiến hay lùi đều không được.

“Được rồi, tha thứ cho nàng, tha thứ cho nàng a!” Ngưỡng mặt, chờ nàng nhanh chút sờ sờ ôm ôm hắn.

Trượng phu của nàng đánh chết cũng không chịu thừa nhận chính mình đùa bỡn tâm cơ nhỏ, nàng giấu ý cười, tiến lên ôn nhu hôn môi hắn.

“Tầm Nhi ăn được bánh bao thịt không?”

“Không được.” Nhỏ như vậy làm sao có răng mà cắn a?

“Tầm Nhi ăn cháo được không?”

“Không được.”

“Vây...”

”Tầm Nhi không ăn bánh bao thịt, không uống cháo, cũng không ăn điểm tâm, đem đồ ăn sáng của chàng mau chóng ăn cho xong, không được cho nó ăn lung tung, sẽ sinh bệnh.”

“À.” Nhiệt huyết yêu thương của phụ thân nhanh chóng bị dập tắt, Chúc Xuân Phong thất vọng vùi đầu ăn bánh bao, trong lòng không phục lắm.

Bánh bao thịt thơm quá, cháo cũng rất ngon, đây là những món từ nhỏ hắn đã thích, điểm tâm này vừa mềm lại ngon, nàng vì sao không cho Tầm Nhi ăn? Sữa của nàng khó uống, hắn cũng không thích, Tầm Nhi làm sao có thể thích được?

Lục Tường Vân giả vờ không phát hiện ánh mắt lên án như nàng đang ngược đãi nữ nhi của trượng phu, nàng làm sao không hiểu được hắn đang nghĩ cái gì, phương thức biểu đạt tình cảm của hắn là trực tiếp, hắn muốn đem những thức hắn yêu thích nhất chia sẻ cho những người hắn yêu nhất, tâm tư như tờ giấy trắng, luôn sạch sẽ đơn thuần như vậy.

“Ta đây ăn xong đồ ăn sáng, có thể mang Tầm Nhi ra ngoài chơi được hay không?” Hôm nay hắn không có lên núi săn thú, hắn muốn đi vào trong thành thu tiền.

Những thứ hắn săn được, đều cung cấp cho tửu lâu lớn nhất trong thành – Thiên Hương quán, mỗi tháng cố định đều có một lần thanh toán tiền bạc.

“Thuận tiện đến bố trang thu tiền luôn, rồi chọn một vài khúc vải về.” nàng nhắc nhở nói.

Tay nghề làm xiêm y của Tường Vân rất tinh xảo, hình thức lại đẹp, mọi người đều rất yêu thích, gửi bán ở trong bố trang, giá cả cũng không tệ.

Hàng tháng nàng đều viết thư cho a nương kèm theo chút ngân lượng, nói đây là cấp bậc lễ nghĩa, a nương chiếu cố hắn nhiều năm như vậy, nên hắn phải hiếu kính lại.

Bình sành dưới sàng của bọn họ rất nhanh cũng đã đầy, Tường Vân đem tiền trong đó gửi vào ngân hàng tư nhân, đến bây giờ số lượng có bao nhiêu hắn cũng không biết được, dù sao nàng biết chăm lo việc nhà, sẽ đem mọi chuyện xử lý tốt.

Có thể mang Tầm Nhi đi chơi, làm cho tâm tình hắn cực tốt, sau khi ăn sáng xong, thì bế nữ nhi ra khỏi cửa, ngay cả thê tử ở phía sau nói thời tiết lạnh kêu hắn mặc thêm áo cho nữ nhi để tránh bị nhiễm lạnh hắn cũng không có nghe thấy.

Mới sẽ không đâu! Hắn khỏe mạnh cường tráng, đem Tầm Nhi bọc vào trong áo choàng của hắn, ấm vì vậy, một chút cũng sẽ không làm cho nó bị nhiễm lạnh.

“Đúng hay không? Tầm Nhi.” Hắn cúi đầu tìm kiếm tán thành của nữ nhi.

Nữ nhi bị bao lại ở trong nội bào, lộ ra một đôi mắt tròn xoe nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn xoa xoa ở ngực hắn, mở miệng a a.

Tầm Nhi đang cười! Tầm Nhi cũng thích hần, đang làm nũng với hần!

Trong lòng hần tràn đầy vui mừng, ôm oa nhi trong lòng hôn một ngụm, nói không nên lời là có bao nhiêu yêu thương đứa nhỏ này, ngọt ngào ngấy ngấy, vật nhỏ mềm mềm.

Tướng Vân nói Tầm Nhi còn nhỏ, sẽ không biết nhận thức, nhưng hần thấy nữ nhi của hần rõ ràng thông minh như vậy, sẽ nhận thức được phụ thân nó, cũng sẽ cười với hần.

“Nương đều khi dễ con, không cho con ăn, không sao, phụ thân thương con.”

Đến trong thành thu tiền, đứng ở trên đường, mua vòng ngọc cho thê tử, lại thấy nữ nhi trong lòng đang nhỏ dãi, cũng thực công bằng mua cho nó một cây kẹo hồ lô.

Mật đường trong suốt, hần nhìn còn phải chảy nước miếng, đưa đến bên miệng nữ nhi cho nó liếm, nữ nhi còn nhỏ, ăn rất chậm, một viên kẹo liếm rất lâu.

Cuối cùng mới đem phần ruột còn lại ăn luôn.

Mật đường ngọt cho nữ nhi, hần ăn ruột.

Phụ thân và nữ nhi lẫn lộn bên ngoài cả một ngày, về nhà còn phải nghe thê tử niệm vài câu.

“Đã nói hôm nay trời lạnh vậy mà ở ngoài chơi lâu như vậy, nếu bị nhiễm lạnh ta sẽ không tha cho chàng.”

Hần cười hì hì, nghe nàng niệm.

Tướng Vân ngoài miệng niệm thì niệm, cũng chưa từng tức giận với hần.

Hần nhìn thấy đại thẩm cách vách, mỗi khi tức giận sẽ nhéo lỗ tai trượng phu, ném này nọ, đuổi trượng phu ra ngoài, Tướng Vân đều không có làm như thế, nhiều nhất là mắng hần một chút nhưng lại không có chút khí thế.

Buổi tối sau khi nàng chuẩn bị xong bữa tối, khi trở lại phòng muốn cho nữ nhi ăn, thì đứa nhỏ còn đang ngủ say, nàng nhẹ nhàng ôm lấy, thể này mới phát hiện da thịt nữ nhi nóng không bình thường.

Sao lại thế này? Bị bệnh sao?

Nàng dò xét trên mặt nữ nhi, thấy ở khóe miệng có một tí đường, trên cổ cũng có những điểm đỏ loang lổ không bình thường.

“A Phong, A Phong...” Nàng ôm nữ nhi đi ra, hỏi trượng phu đang ăn cơm: “Hôm nay phát sinh chuyện gì sao?”

”Không có a.”

Làm sao có thể...

“Chắc là chàng cho nữ nhi ăn gì đó lung tung?” Nàng một lòng muốn hỏi rõ tình huống, chỉ sợ trượng phu hồ đồ cho nữ nhi ăn đồ không nên ăn, nữ nhi mới có năm tháng, sợ tiêu hóa không được.

“Thì, thì....” Không biết nàng tại sao phát hiện ra, ánh mắt hần đông ngẩn tây ngẩn chính là không dám nhìn nàng.

Chỉ nhìn bộ dáng chột dạ kia, nàng liền hiểu được!

“Chúc Xuân Phong! Ta không phải là đã nói với chàng là không được cho nữ nhi ăn loạn sao, lỡ hại hư bụng nó thì làm sao!”

“Mới không có, Tầm Nhi rất thích, hơn nữa liếm rất nhiều.” hần há miệng biện giải, bị nàng giận dữ mắng,

“Chàng còn dám nói!” Nàng quả thực sắp bị tên thiếu đầu óc này chọc cho tức chết rồi: “Chàng không thể khôn khéo một chút được sao? Mới thả lỏng một lát đã gây phiền toái cho ta!”

Nàng một lòng lo lắng đến tình trạng không bình thường của nữ nhi, nhìn hần một cái liền hướng nhà lão đại phu chạy đi, cũng không chú ý tới khẩu khí của mình khi nói chuyện.

Ép buộc hơn nửa đêm, tình trạng của Tầm Nhi ổn định lại, lão đại phu chẩn đoán không có gì, nóng lên, khóc một chút là chuyện bình thường, lưu tâm chiếu cố nhiều ngày là không có việc gì.

Ôm đứa nhỏ đi ra, thấy trượng phu đang đứng ngoài cửa, co quắt bất an, mở miệng muốn hỏi lại không dám hỏi.

Nàng một lòng đặt tâm trí trên người nữ nhi, cũng không lưu ý nhiều cảm xúc của hần, hai người một đường im lặng.

Về đến nhà, thấy một bàn đồ ăn cũng chưa động vào, quay đầu hỏi hần: “Chàng chưa ăn sao?”

Hần lắc đầu: “Chờ nàng.”

“Ta ăn không vô, chàng ăn đi, ăn xong thì dọn dẹp cho tốt.” Nàng ôm nữ nhi trở về phòng, hần cũng không ăn, đem một bàn đồ ăn cất vào phòng bếp.

Hần cũng không ngủ, nhìn nàng mệt mỏi, lo lắng, tâm đều treo cao vài ngày, ăn không ngon ngủ không yên, mệt đến gầy đi một vòng.

Về sau, Tầm Nhi khỏe lên, lại cười, hướng người hô nha nha ô ô, mắt to linh hoạt vẫn thập phần đáng yêu như cũ.

Nhưng là....hần không dám ôm nữ nhi nữa.

Khi Lục Tường Vân phát hiện, đáy lòng trượng phu dĩ nhiên sợ hãi thật sâu, chỉ biết nhìn xa xa, ngay cả chạm cũng không có gan dám chạm.

Lúc này nàng mới chợt nhớ lại khi đó trong lòng hoảng loạn, nhất thời lỡ miệng làm tổn thương hần.

“A Phong, không phải chàng thích chơi đùa với nữ nhi nhất sao? Đi a, nó đang đợi chàng đến ôm, mang nó đi dạo khắp thôn.” Nàng kì quái liếc hần.

Trượng phu đã nhiều ngày không ôm Tầm Nhi, trước kia khi vừa về nhà, chuyện đầu tiên làm là rửa sạch tay chân, sau đó là ôm ôm nữ nhi, chơi đùa với nó.

Hần nhìn nữ nhi nằm trên giường, ánh mắt của oa nhi thật to nhìn hần, hần giật giật khóe miệng, vẫn là lắc đầu: “Ta bận, phải đi giúp A Thổ bá sửa lại nhà.”

“A...” Quái, rõ ràng là trên mặt khát vọng a! Hần sao thế?

Nàng còn chưa làm rõ tình huống, sau khi trượng phu ra khỏi nhà không bao lâu, chỉ thấy tiểu muội rung đùi đắc ý, một mặt hoang mang đi vào, hỏi nàng: “Cùng tỉ phu cãi nhau à?”

”Không a, vì sao lại hỏi như vậy?” Làm nàng càng thêm khó hiểu.

“Trên đường đi, ta thấy hần một mình cô đơn ngồi ở bên bờ ruộng ngắm người, thoát nhìn vừa tịch mịch lại đáng thương, ta tiến lên thuận miệng hỏi hần, ‘hôm nay sao không thấy người ôm nữ nhi đi dạo?’ ”

“Hần trả lời thế nào?”

“Hần nói ‘Tường Vân mệt, không thể làm cho nàng phiền toái.’ Đại tỷ, đây là có ý gì a?”

Lục Tường Vân im lặng.

Nói cái gì muốn đi sửa nhà?! Nàng không nghĩ tới, trượng phu luôn luôn thành thực với nàng, cũng học được cách nói dối lừa gạt nàng.

Trong đầu ề ề, có chút khó chịu, rốt cục cũng muốn biết hần đang nháo cái gì.

Hơi trễ một chút trượng phu trở về ăn cơm, nàng cũng không vạch trần hần, hỏi:

“Nhà sửa xong chưa?”

“Ừm.” Hần thuận miệng trả lời một tiếng, liền lảng tránh đi vào trong phòng.

Sau khi dùng qua ngọc thiện (bữa trưa), nàng ở trong phòng làm một bộ xiêm y cho khách hàng, hần ngồi bên cửa sổ, nhàm chán đến nỗi sắp ngủ gục.

Đột nhiên tiếng khóc trẻ con truyền đến, Chúc Xuân Phong không nhúc nhích, nhưng ánh mắt nhìn chăm chú.

Nàng cũng không nhúc nhích, thần thái nhàn nhã tiếp tục thêu hoa sen.

Hắn kiềm chế không được nhắc nhở nàng: “Tầm Nhi khóc.”

“Ta nghe thấy.”

Vậy sao không đi dỗ nó?

Hắn không nhịn được lại mở miệng: “Khóc tiếp, cổ họng sẽ không phát ra tiếng.”

Miệng nói rất là đau lòng.

Mới khóc một chút như vậy có thể cầm được sao?

“Không thể mỗi khi nó khóc đều ôm nó dỗ, sẽ tập thành thói quen xấu, sau này đều đòi người bế.” Nàng vẫn thanh thoi như cũ.

“.....” Nơi nào sẽ như thế! Cho dù có như vậy, nó muốn ôm thì ôm thôi, một đêm không ngủ cũng không sao.

Hắn há miệng muốn nói, Lục Tường Vân lại không có cử động gì.

Khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến hồng lên, hắn nhìn thấy lòng thật đau, chần chờ rồi chậm rãi đi về phía trước, vươn tay lên lại lui về, không dám đụng vào, nhìn về phía thê tử xin trợ giúp....

“Tường Vân, nàng ôm ôm nó đi! Tầm Nhi thật đáng thương...”

“Không thấy ta đang bận sao?”

“Nhưng là.....” Lại quay sang nữ nhi. Oa nhi ở trên giường, cánh tay hướng hắn, vẻ mặt chờ mong.

Hắn trong lòng giao chiến nửa ngày, vẫn là ôm nữ nhi vào lòng an ủi dỗ nó.

Quay lưng về phía Tường Vân, bờ môi lặng lẽ giương lên tươi cười, đuôi mắt dư quang dò xét hắn một bên nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt đứa nhỏ, một bên bước chân ổn định hướng phòng ngoài đi tới.

Từ khi Tầm Nhi được sinh ra đến giờ, đa số thời gian là do hắn ôm, sau khi đứa nhỏ đầy tháng, hắn mỗi khi rảnh rỗi sẽ mang đứa nhỏ đi ra ngoài lắc lắc, nói là sưởi nắng cho ấm, hít thở không khí thanh mát bên ngoài, đứa nhỏ mới có bộ dạng tốt.

Rõ ràng là tư thế ôm đứa nhỏ mười phần cẩn thận, so với ai thì hắn đều xứng với chức phụ thân, luôn che chở nữ nhi bảo bối, lại bởi vì nàng vô tâm nói vài câu nên lùi bước, tự trách mình.

Là nàng không tốt, nhất thời mở miệng không quan tâm đến tâm trạng của hắn. Nhưng điều này cũng làm cho nàng nhìn thấy A Phong kỳ thực là không tự tin, mới có thể bởi vì nàng nói mấy câu liền lùi bước, rõ ràng làm đúng lại hoài nghi chính mình.

Từ nhỏ đến lớn không có người nhìn nhận hắn, người người đều cười hắn, vốn nghĩ rằng hắn không thèm để ý, thì ra là hắn so với bất kỳ ai đều để ý hơn cả, không dám nhìn nhận chính mình tốt, chính mình có năng lực làm tốt mọi việc.

Xem, thời điểm hắn chiếu cố Tầm Nhi đều toàn tâm toàn ý, mới một lát, nữ nhi đã an ổn ngủ trong lòng hắn.

Hắn trở lại phòng, cẩn thận đặt đứa nhỏ xuống giường, lập tức lùi ra xa xa.

Sau mấy ngày vẫn như thế.

Cẩn thận không đi đụng chạm, không phạm sai lầm.

Lục Tường Vân thấy hắn như thế, trong đầu ảo não tự trách, còn có là càng nhiều thương tiếc đối với hắn.

Nàng chỉ có thể từng bước dụ dỗ, chậm rãi tạo cơ hội để cho hắn lần nữa thân cận nữ nhi, tìm tự tin trở về.

Khi đứa nhỏ dài dầm nằng bảo hấn đi thay tả lót, khi đứa nhỏ khóc nháo, cũng đều cho hấn đi dỗ, bản thân thì trừ bỏ bộ dáng thị uy với đứa nhỏ, còn lại cái gì cũng không có làm.

“A Phong, đã thật lâu chàng chưa mang Tầm Nhi ra ngoài đi dạo, Tầm Nhi nhớ không khí bên ngoài.”

Hấn không trả lời, nghiêng người giả vờ ngủ say.

Có người nào đang ngủ còn gõ ván giường?

Nàng cũng không vạch trần, như là lầm bầm lầu bầu nói: “Ai, nào có ai làm phụ thân như vậy a, Tầm Nhi khẳng định đang cực kỳ đau lòng, cho rằng phụ thân không thương nó, không đau vì nó....”

Nghe thấy thế, hấn rút cuộc không còn kiên nhẫn, cãi lại: “Nàng nói bậy! Ta làm sao không đau! Ta rất đau, rất đau, rất đau cho Tầm Nhi.....”

Nàng cố bày ra vẻ mặt kinh ngạc: “Ta còn tưởng chàng đang ngủ.”

Hấn rầu rĩ, cố biện giải: “Đều do nàng đánh thức...”

Nàng cũng không dễ dàng buông tha hấn như vậy: “Nếu thực đau vì Tầm Nhi, tại sao lại không để ý nó? Rõ ràng chính là hối hận, cảm thấy nuôi đứa nhỏ quá khó khăn, ngại phiền toái.....”

“Ta không có!” Ánh mắt thành thực của hấn không chịu nổi ép cung, nói hai ba câu liền nói ra lời thật lòng: “Ta là sợ hãi.....”

“Sợ cái gì?”

“Ta hại Tầm Nhi sinh bệnh, ta sợ, sợ.....” Sợ lại tiếp cận nó sẽ làm cho nó bị thương, hấn thực ngốc, cái gì cũng không biết.

“Tầm Nhi là bị bệnh sởi, hồi nhỏ ta cũng bị bệnh này, không phải do chàng, chàng chiều cố nó rất tốt.” Nàng dừng một chút: “Cũng là do chàng giận ta, trách ta ngày đó nói lung tung, oan chàng.”

“Không phải.” Hấn dùng lực lắc đầu. Đứa nhỏ bị bệnh, trong lòng Tưởng Vân lo sợ, hấn biết.

“Đã không phải, vậy đừng day dứt trong lòng, mai ôm Tầm Nhi ra ngoài đi dạo đi! Nó nhận thức được mùi của chàng nên rất thích chàng, chẳng qua là chàng không phát hiện ra thôi, khi chàng ôm, nó đặc biệt rất nhu thuận.”

“Phải không.....” Nhưng hấn rất lo lắng, vạn nhất chính mình có chỗ nào làm không tốt thì làm sao bây giờ? Hấn rất yêu Tầm Nhi, không muốn thương tổn nó.

“A Phong, chàng làm tốt lắm, chàng là một phụ thân tốt nhất mà ta từng thấy, cho nên Tầm Nhi mới thương chàng như vậy, chàng cũng biết, nó còn nhỏ, trong quá trình trưởng thành sẽ không tránh được va chạm ngoài ý muốn, không có một đứa nhỏ nào có thể vô bệnh vô tai, chàng xem.” Nàng vén cao cổ tay áo, lộ ra một vết sẹo nhợt nhạt trên cánh tay: “Đây là khi ta năm tuổi, phụ thân mang ta đi vườn trái cây, đặt ta trong sọt trúc, một chút không lưu ý, sọt trúc bị lủng lỗ, làm ta lăn vài vòng dẫn tới bị thương, chẳng lẽ vì như vậy mà ta oán giận phụ thân sơ ý, trách ông thô tay ngốc chân cái gì cũng đều làm không tốt, hại ta bị thương sao? Ta biết chàng đau lòng cho Tầm Nhi, sẽ không muốn làm hại nó, chúng ta làm phụ mẫu, có thể làm chính là hết sức bảo hộ nó, cho dù thực sự có sơ xuất, cũng chỉ muốn dụng tâm chiều cố, làm cho nó một lần nữa có thể chạy nhảy, có thể cười, khỏe mạnh như trước, như vậy là được rồi, không cần cứ trách bản thân.”

Hấn không lên tiếng trả lời, nhưng nàng biết là hấn nghe hiểu.

“A Phong?”

“Ta đang ngủ...” Giọng nói mơ hồ từ trong chăn truyền ra.

Nàng cười yếu ớt nói: “Chàng thật sự là làm tốt hơn những điều chàng tưởng, nếu không chàng đã không lo lắng chiều cố nữ nhi và ta, Tầm Nhi sao có thể an an ổn ổn ngủ? Chúc Xuân Phong, ta thật cao hứng khi gả cho chàng, điều chàng làm được biết bao nhiêu nam nhân trong thiên hạ này chưa chắc đã làm được, chàng rất giỏi, chàng biết không?”

đêm đó, nói chuyện liền như vậy đã xong, hấn vẫn không trả lời nàng.

Nhưng sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, trượng phu đã không còn bên gối, lại nhìn sang bên giường trẻ sơ sinh cũng là trống không.

Nàng bước xuống giường, đẩy cửa sổ, vươn vai, nhìn phía trước trông thấy nam nhân nhà nàng đang ôm nữ nhi ngồi bên cạnh cây thạch tử lớn, kéo y bào trùm cho đứa nhỏ, không cho bị đông lạnh do sương sớm, chỉ để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhỏ.

“Đó là mây, đây là cây, còn đây là hoa...” Hấn rất kiên nhẫn chỉ dạy cho đứa nhỏ nhận thức, đứa nhỏ mới năm tháng kêu nha nha, cũng không biết nghe có hiểu không.

Sau đó, ngón trỏ hấn vừa chuyển, cọ nhẹ chóp mũi: “Còn...còn có ta là phụ thân.”

Nàng mỉm cười nhợt nhạt, chuẩn bị điếm tâm.

7. Chương 06

Chương 6

Ngày vẫn như cũ trôi qua, mỗi khi hấn dừng cảm quyết định làm chuyện gì, nàng sẽ viết một bức thư khen hấn, nói hấn làm tốt lắm, nàng thật sự là gả cho một trượng phu tốt, đáng tin nhiệm, nửa đời sau đều trông cậy vào hấn.

Hấn mặc dù không biết cách biểu hiện ra ngoài, nhưng mỗi lần nhận được thư, hấn sẽ biểu hiện đặc biệt tích cực.

Chỉ cần hấn làm cho nàng vui vẻ, sẽ viết thư nói cho hấn biết, hấn thực sự làm cho nàng hạnh phúc.

Vì thế càng lúc hấn cũng càng tự tin hơn vào quyết định của mình, không còn lại hỏi nàng, nàng cũng luôn tin nhiệm cho hấn tự làm, tôn trọng quyết định của hấn.

Năm ấy mùa thu chưa đến, trong thôn có vị Hoa Phục công tử đến, nghe nói là đại địa chủ trong kinh thành, coi trọng địa chất của thôn Lưu Vân, nói là có thể gieo trồng được dược liệu quý, ở trong này một đoạn thời gian thăm dò đất đai.

Hoa Phục công tử đợi từ mùa thu đến mùa đông, mua vài mẫu đất, muốn cùng Chúc Xuân Phong hiệp đàm mua lại miếng đất cũ kế bên nhà.

Mảnh đất kia đã hoang vắng, lưu lại cũng không có giá trị, phụ thân không có khả năng trở về, đứng ở gian phòng từng dạy hấn đọc sách viết chữ, vị công tử kia nói ra điều kiện vô cùng tốt, có thể cho Tưởng Vân cùng đứa nhỏ sống thoải mái qua ngày, hấn biết hấn nên đồng ý.

Hai phu thê đóng cửa lại thương nghị một chút, hấn thực sự không cách nào hạ quyết định, liền giao cho thê tử xử trí.

Lục Tưởng Vân thận trọng suy nghĩ vài ngày rồi quyết định từ chối.

“Vì sao?” Quý công tử mặt không hiểu: “Là không vừa lòng với giá đưa ra sao? Chuyện này có thể bàn...”

“Không, không phải vấn đề ngân lượng, đó là mảnh đất công công lưu lại cho trượng phu, ta nghĩ muốn để lại cho hấn, khi tưởng nhớ phụ mẫu cũng có nơi để đi.”

A Phong luyến tiếc, nàng nhìn thấy, bằng không hấn đã không thể không đưa ra quyết định.

Lý trí cho thấy là nên bán, nhưng tình cảm thì lại không cho.

Nơi đó, có ký ức tốt đẹp của hân. Là khi hân dựa vào phụ mẫu, nên mỗi khi đau lòng khổ sở đều trốn ở đây, như có phụ mẫu đang tồn tại an ủi hân.

Nếu bán đi, khi tâm tình hân không tốt thì phải đi nơi nào?

Vật trưng phụ cực kỳ quý trọng có thể nào mà lấy tiền bạc đánh giá? Dù giá cao tới đâu cũng không bán.

Nam tử suy nghĩ sâu xa rồi nhìn nàng, không nói gì thêm liền rời đi, sau cũng không quay lại đòi mua nữa.

Vào đông, trên núi ít thú rừng, săn cũng không được nhiều lắm, Chúc Xuân Phong thường ở khe núi thả câu bắt cá, ngày tương đối nhàn nhã, thê tử cũng mang theo nữ nhi bồi hân, bọn họ coi như là đi du lịch, cũng vui vẻ vô cùng.

Trải khăn trên cỏ khô, nữ nhi được chín tháng đã có thể đi lại, nằm trên khăn nhàm chán, không cam chịu cô đơn nên chạy đi đuổi bướm.

Thê tử tựa vào vai hân, vẻ lười nhát cúi mắt xuống, hân vòng tay ôm bảo vệ, khoe mắt dư quang không quên chiếu cố nữ nhi.

Nữ nhi sôi nổi vui quá hóa buồn, mặt úp xuống mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa mếu vừa khóc.

Hai phụ thê đồng thời chạy vội qua, theo bản năng đứa nhỏ chạy về phía phụ thân, vừa khóc vừa chỉ hờn đá nhỏ lên án: “Phụ thân....Ồ....Xấu xa!”

“Đúng thế!” Chúc Xuân Phong vừa tức giận vừa đau lòng, nhặt hòn đá lên ném xuống hồ nước: “Cho nó chết đuối, cho nó chết đuối! Xem nó còn làm thế nào khi dễ Tầm Nhi nhà ta.”

Hai người tức giận cùng chung mối thù, đứa nhỏ thoáng bình phục cõi lòng bị thống, khóc thút thít ngẹn ngào chôn mặt vào vai phụ thân, còn hân thì thương tiếc vỗ lưng an ủi.

Trượng phu coi nữ nhi té có bị thương không, còn Lục Tường Vân thì thu dọn đồ đạc.

Hôm nay thu hoạch không tồi, có thể về nhà sớm.

Trở lại nhà, phụ thân và nữ nhi vẫn ôm nhau, nữ nhi vì khóc mệt mỏi ngã vào lòng phụ thân nằm ngủ.

“Làm sao vậy?” Lục Tường Vân nhìn trượng phu không yên lòng nhìn hướng xa xa, liền hỏi một câu.

“Người nọ.....rất cuộc muốn làm gì?”

Tường Vân cuối cùng đã nói không bán, muốn để lại, mà Quý công tử kia thoát nhìn cũng không tức giận, bắt đầu đi qua đi lại ở mảnh đất phụ cận nhà, không có nói đến chuyện mua bán, nhưng cũng không nói là muốn làm gì, ngẫu nhiên thuận tiện hưởng nàng uống chén trà, mời ngồi liền ngồi, thật kỳ quái.

Lục Tường Vân liếc mắt nhìn một cái, nam nhân kia đang ở dưới sông thăm dò dòng nước, chống lại tầm mắt của nàng, mâu quang lưu chuyển cũng không rõ ràng, mà là hàm súc uyển chuyển, ngụ ý thật sâu.

Nàng dời tầm mắt: “Chàng đừng để ý đến hân! Không làm phiền chúng ta là được rồi, đưa cá đây.”

Chúc Xuân Phong công nữ nhi trên lưng, một tay đưa sọt cá. Nàng đem cá nhỏ chuẩn bị buổi tối, còn cá to thì ngày mai đem bán cho Thiên Hương quán lấy tiền.

.....

Thỏa thuận giá cả của mấy con cá trong sọt xong, thuận đường đi dạo chợ, xem trong nhà còn thiếu thứ gì thì sẵn tiện mua luôn.

Đến một sạp hàng, nàng dừng bước lại, chọn vài loại thuốc lá, hỏi hân: “Loại nào tốt?”

Hân đánh giá một chút, chỉ loại bên tay trái.

“Vậy chàng mua đi.”

Hân lại không hút thuốc lá....

Những thứ Tường Vân muốn, hân luôn luôn không dị nghị mà nghe theo.

Bỏ tiền mua thuốc lá, qua mấy ngày, bị nàng kéo về nhà mẹ đẻ, bao thuốc lá dùng làm quà cho nhạc phụ.
“A Phong mua, hần nói hương tốt, phẩm chất cũng không tệ.”

Lục Khánh Tường liếc mắt nhìn con rể đứng góc một bên, không quá tin tưởng hần sẽ có lòng như vậy: “Thực sự?”

Chúc Xuân Phong gãi gãi đầu, không thể phản bác nói: “Đúng.....”

Hần có nói qua hương vị có vẻ tốt, bỏ tiền ra mua không có sai.

“A Phong đối với phụ thân có lòng, chỉ là hơi ngốc nên không biết diễn đạt, giống cái thùng đựng than ngày kia hần mua, hần nhìn thấy cái thùng phía trước của phụ thân đã cũ, nên đã đến cửa hàng lựa chọn rất lâu.” Nàng ngừng một chút, quay đầu hỏi trượng phu đứng ở phía sau: “Ta nói có sai không?”

”Không có.....” Hần quả thực chọn lựa thật lâu, đó là bởi vì Tường Vân kéo hần đến cửa hàng, muốn hần nghiêm túc chọn lựa, nhất định phải chọn ra cái hần thấy đẹp mắt nhất...

Hần cứ cảm thấy kỳ quái, nhưng mỗi câu nói đều là sự thật, bởi vậy hần nghĩ nghĩ, vẫn là trầm mặc.

Hần là đứa ngốc nhưng chưa bao giờ nói dối.

Về mặt Lục Khánh Tường hòa hoãn, tuy rằng vẫn không tỏ vẻ gì, nhưng lại chủ động giữ bọn họ lại dùng cơm.

Không cách mấy ngày, Lục Khánh Tường đi kiểm tra vườn trái cây, vô ý ngã đứt chân, Tường Vân thực lo lắng.

Lục gia chỉ còn một tiểu nữ nhi chưa xuất giá, mọi việc không tiện, nên mỗi ngày hần làm khuân vác công nhạc phụ đại nhân ra ra vào vào, chửi gán nước, tất cả mọi việc đều ôm hết.

Tâm tư của hần rất đơn giản, bởi vì Tường Vân phiền não, cho nên hần giúp nàng, chỉ như vậy thôi.

Lục Khánh Tường vốn không vừa lòng đứa con rể này, thường ngày hay soi mói, ai biết khi xảy ra chuyện, bên cạnh lại chỉ có người này giúp ông.

.....

Ông lần này thấy thật khó chịu, nét mặt càng già nua, hần muốn đi qua đỡ ông, nhưng ông không cho.

“Lão Tử còn chưa có tàn phế, không cần người nhiều chuyện.”

Chúc Xuân Phong lẳng lặng nhìn ông.

Từ nhà lão đại phu đến Lục gia, công phu đi đường của hần phải mất một chung trà nhỏ, nếu là không công, chân của nhạc phụ bị thương, tất nhiên không thể về nhà.

Có kết luận, liền mặc kệ đối phương nói cái gì, hần đem nhạc phụ khiêng trên lưng một đường về nhà.

Lục Khánh Tường bị thương ở chân, hai tay còn linh lợi, quyền cước đầm đá liên tiếp không lưu tình, hần không hề phản kháng, an toàn về đến Lục gia, giao người cho Lục Tường Dung mới xoay người rời đi.

Hôm đó về nhà, Tường Vân thấy trên vai và trên lưng của hần có vết thương do bị cào, vết bầm, đau lòng không thôi lấy rượu thuốc ra xoa bóp cho hần.

Một lần, hai lần, ba lần, lúc mới bắt đầu, hần luôn mang thương tích về nhà, không nói gì thêm, chỉ yên lặng thoát áo cho thê tử thoa thuốc.

Về sau số lần càng tăng, cũng không biết là thói quen hay là mắng mệ mỗi, đổi lại bình an vô sự.

Có một lần, Chúc Xuân Phong cùng thê tử đi thăm nhạc phụ, được lưu lại ăn cơm chiều, thoáng nhìn phụ thân thuận tay không để ý gấp đồ ăn cho con rể.

Lại sau đó, có một ngày ở Lục gia, Lục Khánh Tường biểu cảm cương cương hỏi hần có muốn uống trà hay không.

Vừa khéo hần hơi khát, liền gật đầu.

Tưởng Vân không cùng, chỉ có hấn, đây là từ sau khi thành thân, hấn một mình tới Lục gia.

Lục Khánh Tường nhìn hấn lấy trà thượng phẩm con rể thứ hai hiếu kính tặng cho ông, nhắc đi nhắc lại dạy hấn cách phẩm trà.

Tuy rằng cảm thấy thực dài dòng, uống trà thì uống trà, còn chú ý nhiều như vậy, nhưng hấn vẫn im lặng lắng nghe, thật sự không muốn làm cho nhạc phụ đại nhân tức giận.

Lại sau đó, nhạc phụ đại nhân nói chân bị thương không tiện đi ra ngoài, muốn dạy hấn chơi cờ giết thời gian.

Vì thế hấn trừ bỏ việc ôm tằm Nhi đi tản bộ, thì thời gian còn lại đa phần đều là bồi nhạc phụ phẩm trà cùng chơi cờ.

Có khi quên luôn thời gian, đã trễ còn chưa về nhà, Tưởng Vân biết hấn ở đây nên đến tìm.

Một ngày này, hấn đều ở Lục gia, khi Tưởng Vân tìm đến, vẻ mặt giận dữ, trên đường về nhà vịn xoắn lỗ tai hấn, miệng tức giận mắng: “Đi ra ngoài liền không muốn trở về, có bản lĩnh thì chết xa một chút, đừng có trở lại! Ta thật sự là mắt bị mù, gả cho đồ vô dụng như ngươi, kiếm về có chút tiền thì làm được chuyện lớn gì....”

Lỗ tai hấn rất đau, nhưng trong lòng nghi hoặc làm quên đi đau đớn.

Rõ ràng Tưởng Vân biết hấn ở nhà nhạc phụ đại nhân, trước kia cũng không ngại hấn kiếm ít tiền hay là nhiều tiền, vì sao bây giờ lại tức giận như vậy, hấn nghe không hiểu cho lắm....

Hấn ngơ ngác quên luôn phản bác cùng giãi bày, mặc nàng giống một người đà bà chanh chua chửi mắng hấn thẳng một đường về nhà, trong lòng luôn suy nghĩ lại xem mình đã làm sai chỗ nào....

Sau khi đóng cửa, nàng lập tức vo ve tai hấn bị nàng nhéo cho hồng lên, trở lại làm một Lục Tưởng Vân hấn quen thuộc, lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ.

“Thật xin lỗi, có đau lắm không?”

Hấn lắc đầu: “Ta về sau sẽ không đi, nàng đừng nổi giận....”

“Không phải nguyên nhân đó, chàng giúp ta chiếu cố phụ thân, ta cảm kích còn không kịp, làm sao có thể tức giận?”

“Vậy...” Nghĩ trước nghĩ sau vẫn nghĩ không ra.

Nàng thở dài: “Chàng nha, người ta sắp đến bắt cóc nương tử chàng, chàng còn chưa có cảnh giác gì.”

Đây là ý tứ gì?

Nàng chỉ chỉ ngoài cửa sổ: “Đuổi người tạp vụ, chúng ta mới có ngày thanh tĩnh.”

Hấn nhìn thân ảnh cách đó không xa, giống như đã hiểu một chút, là vì Hoa Phục Quý công tử kia sao?

“Tuần mã thiên mang si hán đi, khéo phụ thường bạn chiết phu miên....”

(Ngựa tốt lại để cho người ngu muội cưỡi, vợ giỏi phải ngủ cạnh chồng khờ)

Người nọ, thương tiếc nói như thế.

Ám chỉ bóng gió muốn nói nàng có thể có lựa chọn tốt hơn.

Cái gì là lựa chọn tốt hơn? Nam nhân kia trong nhà đã có một thê một thiếp, chưa bao giờ nhìn qua một nữ tử, trượng phu lại quan tâm cưng chiều như thế, sẵn sàng tất cả, bất kỳ việc gì đều nghĩ cho thê tử.

Cơm rau dưa, không cho rằng là khổ.

Mỹ vị ngon lạ cũng là một bữa, cháo trắng tương cà cũng là một bữa, trượng phu luôn yêu quý một vật, luôn toàn tâm toàn ý vì một người.

Hấn yêu, không phải nàng, là sẵn sàng của nàng, là ôn nhu nàng sủng trượng phu.

Gia tài bạc triệu, cũng không đổi được một nữ tử thật tình sủng ái chính mình.

Tâm tư nam nhân kia, nàng hiểu được, bởi vậy cũng biết rõ nên làm như thế nào mới có thể giết tâm tư của hắn, cắt đứt đoạn vọng tưởng này.

“A Phong, chàng chỉ cần biết, đó là làm cho người ta xem, làm cho hắn chết tâm, mới sẽ không quấy rầy cuộc sống của chúng ta, ta không phải thật sự ghét bỏ chàng là được rồi.”

Phải không? Như vậy nàng mới có thể cùng hắn sống thật tốt qua ngày?

“Vậy nàng cứ nhéo, nhéo thêm vài cái cũng không sao, da ta dày, không sợ đau.” Hắn còn chủ động đem lỗ tai đưa qua, hồn nhiên không biết là thê tử hy sinh to lớn, thay đổi hình tượng thành một thôn phụ thô bỉ.

Nàng cười cười, kiễng mũi chân lên hôn vành tai hồng hồng của hắn: “Hiện tại không có người khác, ta nhéo chàng làm gì? Đi rửa tay ăn cơm, ta có làm thịt trâu viên chàng thích.”

Tiết mục người đàn bà chanh chua chửi chồng, ước chừng trình diễn trong nửa tháng còn dư, mọi người đều không nhìn nổi, cảm thấy động một tí là phạm lỗi, Chúc Xuân Phong thật đáng thương, ào ào tới khuyên nàng, ngay cả phụ thân cũng không nhịu được mà vì hắn ra mặt, niệm nàng hai câu.

Nàng không để ý, vẫn như cũ.

Ban ngày diễn vai người đàn bà chanh chua, ban đêm, lại bị người bên gối bắt nạt triệt để.

“Chính là nàng nói, mắng ta vài câu, sẽ cho ta hôn vài cái.” Chu môi bị hôn sưng đỏ lên, vẫn không chịu buông tha, truy đuổi mút liếm cắn.

“Nàng xem, nơi này, nơi này, còn có nơi này đều đỏ.” Hắn chỉ cánh tay, còn có trên ngực, hắn đều vụng trộm làm cho đỏ lên, không cho nàng có cơ hội phản bác: “Nàng nhéo ta đau quá....”

Nói vậy, nàng rõ ràng đều có kiểm soát lực đạo, làm sao có thể đau?

Người này thực sự hư quá đi, lại có thể học được cách dùng khổ nhục kế, kéo tay nàng, sờ vào hạ thân nóng rực đã sưng lên của hắn.

“....Ta không có nhéo nơi này của chàng.”

“Vậy nàng nhéo đi, ta chờ nàng nhéo....” Hắn thoải mái mà rên rỉ, hưởng thụ bàn tay mềm mại của thê tử phục vụ.

“....” Nàng cười khê, mặc hắn đi vào nơi bí cảnh mềm mại, không cần chỉ thị gì nhiều, nam nhân ở phương diện này đều khí phách mười phần, thẳng lưng đâm thật sâu vào, nhiệt liệt va chạm đứng lên.

Sự việc như thế cứ giằng co tiếp diễn đến hơn nửa tháng, Quý công tử từ kinh thành đến cuối cùng cũng vỡ mộng, đã chết tâm, rời khỏi thôn Lưu Vân, trở về nơi có một thê một thiếp luôn tranh đấu hỗn loạn vì muốn tranh thủ tình cảm của hắn.

Hai phu thê lần nữa khôi phục lại dĩ vãng vốn có.

Thôn dân nhìn thấy chả hiểu ra sao, không hiểu thời gian trước nàng đột nhiên tâm tính đại biến, lúc này lại ôn nhu sẵn sàng, rốt cuộc là bị chạm phải dây thần kinh nào? Còn lặng lẽ đi miếu thổ địa ở cửa thôn cầu bình an cho A Phong.

Tiểu Vũ Nhi lạnh mồm lạnh miệng, cũng không quanh co, trực tiếp tới hỏi đương sự, Lục Tường Vân thế này mới nói: “Mọi người đi rồi, ta diễn cho ai xem.”

Thông minh như Vũ Nhi chỉ cần tùy ý nghĩ một chút đã thông suốt.

Nàng buồn cười đối với nam nhân vẫn đang ngớ ngẩn nói: “Tẩu tử đối đãi người thật trọng tình trọng nghĩa nha!” Nếu không cho dù hắn có rình mười kiểu lớn cũng không lưu nàng lại được.

Hắn nghe mặt vẫn mờ mịt, Vũ Nhi cũng không giải thích nhiều, chỉ nói: “Người nha, thật không hiểu lòng nữ nhân.”

Nếu không có tình cảm với hắn, sao còn có thể ở lại bên cạnh hắn? Nếu không có tình cảm với hắn, sao không đi theo Quý công tử diện mạo tuấn mỹ lại nhiều tiền, còn ở lại đây ăn cơm rau dưa với hắn, lo liệu công việc nhà, làm một thôn phụ bình thường?

Không biết tên gốc kia bao giờ mới có thể lĩnh ngộ được tình cảm của nương tử hắn.

Về sau, lại qua thật lâu, thật lâu, đã xảy ra rất nhiều việc, trước kia thường hay lui tới tán dóc với nha, Vũ Nhi cùng Tưởng Vân trò chuyện hai câu liền rời thôn, sau đó tiểu thúc của Tiểu Vũ Nhi chuyển đến, quen biết với Tưởng Dung.

Tất cả đều là thê tử nói cho hắn biết.

Nàng nói, Tiểu Dung Nhi muốn gả cho A Dương ca, nhưng phụ thân không chịu, ngại hắn nghèo, hi vọng tiểu nữ nhi gả cho địa chủ Điền gia, cố ý đòi một trăm lượng vàng làm khó dễ người ta, muốn A Dương rút lui trong yên lặng.

Lúc này hắn đã cùng nữ nhi trên giường đùa giỡn mệt mỏi, ghé mặt vào gối mềm, mí mắt cũng mau chóng kéo xuống.

Lục Tưởng Vân cũng không trông cậy hắn đáp lại cái gì, vốn cũng chỉ là tâm sự vụn vặt việc nhà của hai phu thê mà thôi.

Nàng thu dọn y phục may được một nửa, đang chuẩn bị lên giường bồi hai người bọn họ, thì nghe hắn toát ra một câu: “Chúng ta còn tiền không?”

Nàng hoang mang quay đầu nhìn lại: “Hỏi cái này làm gì? Chàng muốn dùng tiền?”

”Nàng không phải nói Tưởng Dung cần tiền sao?” Hắn biết mấy ngày nay, bọn họ cũng kiếm được chút tiền.

“Chàng muốn cho Tưởng Dung tiền?” Nàng không phải không có ý nghĩ này.

“Đủ không? Không đủ ta lại đi kiếm.”

Một trăm lượng cũng không phải con số nhỏ, đủ cho bọn họ ăn mặc mấy năm a!

Hắn lại nói được thật tự nhiên.

“Chàng vì sao...”

”Phải có tiền, Tưởng Dung mới có thể gả cho người trong lòng của nàng.”

Tưởng Vân đối với hắn tốt, hắn cũng muốn đối với người nhà nàng tốt, người nhà tốt, Tưởng Vân sẽ vui vẻ.

Hắn nhớ, trên mặt tiểu di tử (em vợ) luôn treo nụ cười ngọt ngào, thấy hắn liền kêu một tiếng tỉ phu, hắn không muốn tươi cười ngọt ngào biến mất, không gả được cho người trong lòng, nàng sẽ sống khổ sở.

Cũng như năm đó, mọi người không tán thành hắn cưới Tưởng Vân mà muốn hắn cưới Tưởng Y, hắn cũng không vui vẻ, trong lòng cũng rất khổ sở.

Lục Tưởng Vân nghe hiểu, nam nhân này, chiều cổ nàng, cũng muốn chiều cổ muội muội nàng.

“A Phong, chàng thật tốt.”

”Đúng vậy.” Hắn cho đó là đương nhiên.

Tưởng Vân tốt, đương nhiên hắn tốt rồi.

“Một trăm lượng chúng ta không có.” Nàng vốn định chính mình cố gắng may mấy bộ y phục, được bao nhiêu tiền thì giúp bấy nhiêu, không dự đoán được trượng phu lại nói rõ ràng như vậy, đem chuyện của muội muội nàng khiêng lên vai.

Hắn vì nàng như thế, nàng lại có thể nào không nghĩ cho hắn? Một trăm lượng này, hắn phải dành dụm bao lâu, nàng không muốn hắn lại cực khổ, giống năm ấy nàng mới mang thai, làm cho cánh tay mình máu chảy đầm đìa, chỉ vì muốn cuộc sống của nàng và nữ nhi không cần phải lo ăn lo mặc.

“Ta sẽ tính toán, lặng lẽ cho Dung Nhi, làm trong khả năng là tốt rồi, chúng ta cũng phải sống, ta không muốn chàng quá vất vả.” Trên người có chút tích góp, tương lai nếu cần gấp, cũng không cần phải đi hỏi mượn.

“Còn có, việc này không thể để phụ thân biết, nếu không phụ thân sẽ mắng chúng ta.”

Phụ thân thương các nàng, coi ba nữ nhi như trân bảo trên tay, nhưng A Phong vô tội, mỗi khi có chuyện gì, đều tìm hấn trút giận, tính tình A Phong tốt nên chỉ ngậm miệng nghe mắng, cũng không mang thù, mắng xong vẫn như cũ bồi lão nhân uống trà chơi cờ.

Sau khi phụ thân hết giận, cũng biết đuối lý, sẽ đối đãi với hấn đặc biệt tốt hơn.

Việc này vốn nên kết thúc ở đây, bọn họ vốn tưởng rằng không bao lâu nữa có thể uống rượu mừng, ai biết nửa đường lại xuất hiện một quả phụ đáng vẻ xinh đẹp, làm cho sự tình phát sinh biến cố.

Cửa kết thân này không thành.

Lục Tường Vân biết muối mè đau lòng, người ngoài không biết, nàng làm sao không thấy được, tình cảm của Tiểu Tường Dung đối với A Dương ca sâu nặng, không phải chỉ trong chốc lát là có thể bình phục.

Mấy ngày nay, chỉ cần có thời gian rảnh, nàng sẽ về nhà bồi tiểu muội, khuyên giải an ủi, làm cho nàng giải khai tâm tình.

Chuyện tình cảm, không phải là như thế này sao?

Duyên phận đến, thì cười vui đón nhận, nếu phải đi, một chút cưỡng cầu cũng không được, cứng rắn muốn giữ, chính là tổn hại tự tôn, càng đau khổ mà thôi.

Tuy miệng là khuyên như vậy, nhưng trong lòng đối với A Dương cũng không có bao nhiêu thông cảm, oán trách hấn phụ bạc tiểu muội nhà nàng, làm nàng đau lòng.

Vì việc này, Tiểu Vũ Nhi cũng đã thay tiểu thúc mình đứng ra hướng nàng chịu tội, sau đó lặng lẽ giải thích với nàng, nàng kia không phải quả phụ, hơn nữa cùng A Dương có quan hệ phức tạp, khúc mắc nói hai ba câu cũng không nói rõ được, tóm lại, nghiêm túc mà nói, hấn thiếu nàng kia một danh phận, không thể không cô phụ Tường Dung.

Đã nói như vậy, nàng cũng không muốn nói thêm cái gì nữa, hướng chỉ người ta đã đưa ra lựa chọn, lại đi đau khổ truy cứu, có ý nghĩa gì?

Nàng cho rằng Tường Dung đã hiểu rõ, cũng buông phần tình này xuống, ngày nhìn như bình tĩnh lại trôi qua mấy tháng, từ trước đến nay trong thôn luôn luôn yên bình, không ngờ lại có chuyện lớn xảy ra.....

Hai đứa nhỏ sinh đôi của nhà A Dương, đã không thấy một đứa!

Ấn oán hai nhà tạm gác sang một bên, toàn thôn đều hỗ trợ tìm kiếm đứa nhỏ, ngay cả A Phong nhà nàng cũng tìm cả một đêm, hừng đông mới trở về.

Nhưng mà , đứa nhỏ giống như bị bốc hơi biến mất khỏi thôn.

Đứa nhỏ mới bốn tháng tuổi, có thể chạy đi đâu? Sẽ không bị người ôm đi đi, nhưng trong thôn, ai lại làm ra loại chuyện này?

Người trong thôn đối với hai phụ thê này cũng rất bình thường không mặn không nhạt, không đến mức làm ra loại chuyện thiếu đạo đức như thế, mà thê tử A Dương luôn miệng lên án là do Tường Dung làm.

Sẽ sao? Tường Dung sẽ làm ra loại chuyện này sao?

Từ tình huống hiện tại mà xem xét, quả thật Tường Dung là người có động cơ nhất, nhưng nàng như thế nào cũng không tin, Tiểu Tường Dung nhà nàng hồn nhiên thiện lương, hồi nhỏ nhìn thấy phụ thân cất cổ gà liên xanh mặt chạy đi, Tiểu Tường Dung hồn nhiên thích cười, sẽ đem sinh mệnh của đứa nhỏ vô tội ra đùa giỡn?

Nói cái gì nàng cũng không tin!

Ngoài miệng thì nói chắc như đinh đóng cột, nói là tin tưởng tiểu muội, nhưng trong lòng, lại cảm thấy lo sợ nghi hoặc bất an, không muốn về nhà, nàng phải đi tìm tiểu muội nói chuyện.

Không có ý tứ gì khác, chính là, chính là muốn chứng minh, tín nhiệm của nàng không sai, tiểu muội của nàng là cô nương lương thiện nhất trên đời, không có thay đổi, thực sự chính là như vậy mà thôi....

“Tỷ, tỷ nói đây có phải là báo ứng không?”

Từ nhỏ đến lớn, Tiểu Tướng Dung có tâm sự gì đều luôn luôn chia sẻ với nàng, cũng sẽ không lừa gạt nàng, lộ ra một chút tươi cười kỳ dị, nói với nàng như vậy.

Bỗng nhiên, trong lòng nàng phát lạnh một trận.

“Muội nói bậy bạ gì đó? Người ta không thấy đứa nhỏ, làm sao có thể nói lời châm chọc như thế?” Trước kia, đứa nhỏ cách vách nuôi một con thỏ nhỏ timtháy, Tướng Dung đều hỗ trợ tìm cả ngày a!

“Vốn chính là vậy a! Nàng ta đoạt thứ muội thích nhất, thứ nàng ta thích nhất không tìm thấy, nhất định là trời cao báo ứng nàng ta, muốn nàng ta cũng ném thử mùi vị bị người tổn thương, nỗi đau mất đi thứ mình yêu nhất.”

“Tướng Dung!” Nàng kinh hãi nhảy dựng lên, lời này muội muội nói được thật bình tĩnh, nàng xem ở đáy mắt, chỉ thấy tia cười nhạt – vụn vụn quỷ dị.

Mới không gặp có bao lâu, nàng thật sự không hiểu muội muội. Một đôi mắt thuần khiết đã nhiễm lên âm u, nàng vì sao trở nên như thế?!

“Không phải muội – đúng không? Dung Nhi, nói cho đại tỷ, chuyện này không phải muội làm....” Nàng sợ hãi hỏi ra miệng, sợ hãi nghe được đáp án không phải như mình nghĩ.

“Không phải.” Lục Tướng Dung hoảng hốt lắc đầu. “Không phải muội.....” Là trời cao báo ứng, không liên quan đến nàng.

Lục Tướng Vân đóng chặt mắt, đau lòng dùng sức ôm muội muội: “Tỷ tin, chỉ cần muội nói không phải, cho dù khắp thiên hạ mọi người không tin, đại tỉ đều vĩnh viễn tin tưởng muội...”

Nàng nói không phải, chính là không phải!

Lục Tướng Vân không muốn suy nghĩ nhiều.

8. Chương 07

Chương 7

Thê tử sau khi từ nhà phụ thân trở về, liền không nói một lời, thất thần một chỗ.

Khi nấu đồ ăn, quên thêm muối, không hương vị.

Sau đó kho cá, cũng cháy khét.

Canh mướp không biết bỏ cái gì, vị rất kì quái.

Toàn bộ đều không giống với trước kia, Chúc Xuân Phong cho nữ nhi ăn mấy miếng, nó liền quay đầu đi.

Không thể trách nó, chính hắn cũng không muốn ăn.

Đặt chiếc đĩa xuống, nhíu mày, thay nữ nhi nói ra tiếng lòng của hai người: “Khó ăn.”

“Khó ăn thì đừng ăn, vất vả nấu còn bị các người chê.” Nàng đen mặt, thu đồ ăn vào phòng bếp, không cho hắn ăn.

Chúc Xuân Phong cùng nữ nhi liếc mắt nhìn một cái, Tầm Nhi bị sắc mặt mẫu thân dọa làm cho khóc oa oa.

Hắn ôm lấy nữ nhi dỗ nửa ngày mới trấn an được nó.

Ban đêm, Tầm Nhi ngủ, thê tử ngồi trước bàn thêu, nhìn đôi uyên ương thêu được một nửa, đó vốn là đồ cưới nàng định tặng cho tiểu muội khi thành thân.

Nàng nói, tiểu muội nữ công không tốt, sợ người ta cười nàng, vật phẩm chuẩn bị bên nhà tân nương, nàng phí chút công phu, giúp muội tử chuẩn bị thỏa đáng, mới sẽ không luống cuống tay chân.....

Từ nhỏ, mẫu thân của ba tỷ muội đã mất, tiểu muội vừa sinh ra đã không được mẫu thân ôm qua, vì thế nàng thương nhiều chút, hồi nhỏ, muội tử thích nhất chạy theo nàng.....

Nàng rất thương, thật sự thương Tiểu Dung Nhi.

“Nói vậy, tiểu muội thiện lương như vậy, làm sao có thể tổn thương đứa nhỏ của người khác, tuyệt đối không có khả năng...” Nàng nhìn chăm chú khăn thêu, thì thào tự nói, hốc mắt đỏ ửng, chính là không chịu rơi lệ, một khi khóc, chẳng khác nào nàng cũng cho rằng tiểu muội là hạng người thiếu đạo đức kia.....

“Là nàng.”

Dỗ nữ nhi ngủ, hắn ngồi ở bên giường, nhìn nàng, thực bình tĩnh nói ra khỏi miệng.

“Cái gì?” Nàng ngạc nhiên quay đầu trừng hắn: “Chàng thì biết cái gì! Là đối với nàng có khúc mắc, lòng nghi ngờ sinh ra quỷ ám, tiểu muội không có! Chính miệng nàng nói với ta, nàng không có! Nàng sẽ không gạt ta, nàng sẽ không bao giờ gạt ta...”

“Nhưng lúc này, nàng lừa.” Cho tới bây giờ không có lừa gạt, không có nghĩa là vĩnh viễn sẽ như vậy.

Hắn biết tiểu muội là người một nhà, nhưng phụ thân có dạy, muốn phán đoán đúng sai thì phải biết công tư phân minh, Tưởng Dung lại có bao nhiêu lí do, có thể đi trộm đứa nhỏ của người khác, hắn tuy rằng phải bảo vệ người nhà, nhưng cũng không thể bao che cho nàng làm chuyện xấu.

Bởi vậy, hắn nghe theo lời phụ thân dạy, phải đối mặt với chuyện này.

“Là Tưởng Dung.” Hắn thực kiên trì nói lại một lần: “Ngày đó ta tận mắt nhìn thấy, phụ thân tìm ta đánh cờ, ta thấy nàng ở cửa sau, lặng lẽ cùng Điền Nguyên Đạt nói chuyện...”

“Chàng cảm miệng, cảm miệng!” Lòng nàng tràn đầy hoảng sợ, nắm lấy cuộn chỉ trong tay ném hắn: “Ta nói không phải nàng là sẽ không phải nàng! Nàng là tiểu muội ta, chàng có thể hiểu nàng sao? Không hiểu thì đừng nói vậy...”

“Ta không có nói sai, nàng thực sự...”

“Còn nói! Đã không cho chàng nói, chàng còn nói!” Lục Tưởng Vân ôm mặt khóc.

Hắn cho tới bây giờ chưa thấy qua nàng khóc.

Chúc Xuân Phong im lặng, không biết nên làm như thế nào cho phải.

Phụ thân dạy hắn phải kiên trì đối mặt, hắn không có làm sai, nhưng vì sao, sẽ làm cho Tưởng Vân đau lòng?

“Tưởng Vân...”

“Chàng là đồ hỗn đản...” Nàng khóc thút thít, không để ý tới hắn: “Chàng vì người khác, không để ý tới ta khổ sở, chàng một chút cũng không hiểu tâm tư nữ nhân, không hiểu ta muốn cái gì, làm trái lại ý ta chọc cho ta giận.....”

Nàng cũng biết chính mình cố ý gây sự, nhưng thời khắc này, tâm tư quá mức hỗn loạn, nàng thực sự rất sợ hãi, nếu việc này đưa ra ánh sáng, cả đời này của Tiểu Dung Nhi sẽ bị phá hủy...

Còn hắn? Ngay cả xem sắc mặt người nói chuyện cũng không biết, cũng không biết an ủi nàng, trấn an hai câu, còn đâm vào ngay chỗ đau của nàng, nàng như thế nào lại gả cho một trượng phu ngốc như vậy!

Hắn không hiểu nàng?

Tiểu Vũ Nhi cũng đã nói qua.

Tướng Vân hiểu hắn, chỉ cần hắn chớp mắt một cái, nàng đã biết hắn đang nghĩ cái gì, luôn có thể làm cho hắn vui vẻ, nhưng hắn lại không có thông minh, không có tâm tư tinh tế như nàng, luôn làm chuyện điên rồ, chọc nàng không vui.

Có nên nói ra không, làm sao mới đúng đây? Tướng Vân lo lắng như vậy. Nếu nói ra Tướng Dung sẽ ra sao đây? Nhưng nếu không nói, hắn sẽ không ngủ được.

“Nếu có người đến trộm Tầm Nhi của chúng ta, ta cũng sẽ không biết có bao nhiêu tức giận cùng đau lòng. Của người khác, phải trả lại cho người ta.” Cho nên, hắn mới nói ra, Tướng Dung nghe lời tỷ tỷ, hắn muốn Tướng Vân đi khuyên, không phải cố ý muốn chọc giận nàng.

Nàng sửng sốt, như vừa từ trong mộng tỉnh lại.

Bản thân nàng bị tai trộm chuông, không đi đối mặt, giả vờ không có chuyện gì, chỉ vì lo lắng cuộc đời của tiểu muội vì chuyện này mà phá hủy, đã không suy nghĩ cho người khác, ngẫm lại nếu một mẫu thân mất đi đứa nhỏ, trong lòng có bao nhiêu đau?

Nàng thật ích kỉ!

Trượng phu một chữ nói toạc ra, làm nàng xấu hổ vô cùng, không cách nào đáp lại.

Đêm hôm đó, hai phu thê nhìn nhau không nói gì, tự mình ngủ, nhưng bọn họ đều biết, không ai có thể chân chính ngủ được.

Sợ Tướng Vân lại giận, hôm sau, hắn dậy sớm, đi đến phòng bếp, ăn lại đồ ăn thừa khó ăn hôm qua.

Hắn nhăn mặt, thực nhẫn nại ăn sạch.

Miền cho nàng rời giường thấy không vui, cảm thấy hắn ghét bỏ nàng.

Ăn thật no, liền đi chung quanh thôn một chút, tiêu hóa tốt đồ ăn trong bụng.

Đi, đi, lại đi đến Lục gia.

Hắn đứng ở cửa, suy xét một lát, vẫn là đi vào.

Hắn đi đến phòng Tướng Dung nói chuyện với nàng: “Đem đứa nhỏ trả lại cho người ta.”

“Tỷ phu, người nói vậy bậy bạ gì đó!” Nàng không thừa nhận.

“Ta đã nhìn thấy, Điền Nguyên Đạt ôm người, người không chịu, hắn đã nói muốn đem sự tình nói ra.”

“Người nói vậy!” Nữ nhân toàn cùng một dạng, nói không thắng người ta, thì biến sắc khóc lóc om sòm, lấy cốc nước ném hắn: “Người bôi nhọ danh dự của ta! Người nói lung tung, thanh danh của ta bị người phá hủy hoàn toàn, về sao còn thể nào lập gia đình....” Chưa từng ứng phó được nữ nhân khóc sướt mướt, hắn nhất thời tay chân luống cuống, sửng sờ.

Tướng Vân thương hắn, phát giận nhiều nhất cũng chỉ là ném cuộn chỉ, vải dệt và hắn. Tướng Dung lại không giống như vậy, nàng như một người đàn bà chanh chua mất đi lí trí ném đồ vật lung tung, hắn nhất thời né không kịp, cốc nước bay vào mặt hắn, một dòng máu từ trong miệng trào ra.

Nàng ngây người, rốt cuộc yên lặng.

“Ô...thật hư....bất nạt ta...” Ác nhân cáo trạng trước, có lẽ là như vậy đi?

Hắn mặc nàng lên án, không đáp lời.

“Người cũng không nghĩ lại, lúc đầu, phụ thân coi thường người, nhị tỷ cũng chán ghét người, chỉ có ta, ta đối với người tốt như vậy, gọi người là tỷ phu, khi người bị phụ thân đuổi, kéo người vào cửa, rót trà cho người, nhưng hôm nay người đối với ta như vậy...”

“Ta biết người rất tốt với ta.” Bởi vậy hắn mới không thể nhìn nàng làm việc sai trái, hắn hy vọng lại có thể nhìn thấy một tiểu muội thiện lương, ngọt ngào kêu hắn tỉ phu.

“Ta sẽ không nói ra ngoài, người đem đứa nhỏ trả lại đi.”

“Ta đã nói không có, ta không có, ta không có! Người đi ra ngoài, ta không muốn nói chuyện với người.”

Chúc Xuân Phong miệng lưỡi vốn vụng về, đối phương lại không nói lí lẽ, hắn cũng không muốn nói tiếp.

Xoay người ra khỏi phòng Lục Tường Dung, đi qua phòng Lục Tường Y thì nghe thấy tiếng hét thất thanh.

Quá âm ỉ làm hắn nghe không rõ, từ trước tới giờ hắn không thích Lục Tường Y, nên cũng không tính để ý tới chuyện của nàng.

Hắn dừng bước, là vì có vật vừa văng ném tới trước mặt chính mình.

Hắn cúi đầu, muốn nhặt gối mềm trả về, lại thấy y phục xiêm y ném đến, còn có ghế, hộp trang sức...

Hắn nhặt lại nhặt, trên tay đầy đồ vật, đến cuối cùng một chiếc vòng ngọc ném tới, vỡ nát, lần này thì vô phương nhặt, thật kỳ quái, vì sao nữ nhân tức giận đều thích ném đồ vật này nọ? Tường Vân là thế, Tường Dung cũng vậy, hiện tại đến cả Tường Y cũng ném.

Tiếng khóc đứt quãng của nữ nhân truyền đến.

“Người còn tới làm gì! Người ngoài đều thấy! Nữ nhân kia so với ta trẻ hơn, so với ta đẹp hơn có phải hay không? Có phải hay không?”

“Ta đã nói là không có chuyện đó, nữ nhân thật thích suy diễn...”

“Vậy mùi son phấn trên người người từ đâu mà có? Giải thích thế nào? Người nói đi!” Nữ nhân khóc thảm thiết, giọng nói thê lương: “Người ba ngày hai đêm đều không có về nhà, ta đều biết hết, người đi Cầu Lan viện ôm hoa nương, ta cũng cố gắng thuyết phục chính mình, nam nhân thôi, gặp dịp thì chơi....nhưng người lúc này lại đem người nuôi dưỡng ở bên ngoài, mười ngày nửa tháng cũng không thấy mặt người, đây là giống phu thê sao?”

“Ta không phải đã trở lại rồi sao? Thật là! Thích gây chuyện, một chút việc nhỏ liền phát cáu chạy về nhà mẹ đẻ, cũng không sợ người khác chê cười.”

“Người nghĩ rằng ta không trở về thì người khác sẽ không chê cười sao? Những người đó sau lưng ta nói thế nào người biết không? Nói ta không có bản lĩnh, giữ không được trọng phụ! Người nói ta phải sống làm sao a?”

Lúc trước tam mỗ lục sinh, kiêu lớn tám người nghênh đón vào cửa Cát gia, hôn sự thuận lợi vui vẻ, còn cười tởm tởm keo kiệt, tràn đầy tự tin nói rằng sẽ so với nàng càng hạnh phúc hơn, hiện tại, hiện tại lại như vậy.... mặt mũi nàng bị ném sạch đi!

“Ta không phải đến bồi tội, đón người về nhà sao? Xem, còn mua cho người trang sức xiêm y mà người thích nhất, còn không vừa lòng?”

“Người cho rằng nữ nhân muốn chính là mấy thứ hoa phục trang sức này sao?” Lại một loạt tiếng đồ vật bị ném xuống: “Người căn bản không hiểu! Nam nhân các người đều giống nhau, tất cả đều không biết nữ nhân muốn cái gì!”

Cát Thế Dân ăn nói khép nép, đã nói hết lời dỗ nàng, tính nhẫn nại không còn, sắc mặt trầm xuống nói: “Tùy người! Cho người bạc thang chính là do người không xuống, vậy chính mình tự mà suy nghĩ, nếu không muốn trở về, không cần trở về cũng không sao!”

“Người đi đâu! Lại muốn đi tìm nữ nhân quyền rũ kia đúng hay không?”

“Đúng.” Nam nhân đáp rõ ràng, phẩy tay áo rời đi.

Ra khỏi phòng, hắn cùng Chúc Xuân Phong chống mắt nhìn nhau một cái, chưa nói được một câu đã nhanh chóng rời đi.

Chúc Xuân Phong nhìn đồng hồ vật trên tay, cuối cùng vẫn là quyết định đi vào.

Lục Tường Y vừa thấy hấn tiến vào, vội vàng chà lau nước mắt trên mặt, đứng thẳng lưng, ngẩng đầu lên vẫn là bộ dáng cao ngạo quen thuộc, dường như mới vừa rời người đàn bà chanh chua vừa khóc vừa nháo chưa từng tồn tại.

“Người tới làm gì?”

Hấn thả đồ vật trong tay xuống muốn rời đi, quay đầu thấy trang sức ngọc trai phân tán đầy trên mặt đất, lại khom người xuống nhặt.

Càng nhặt, càng hoang mang.

Trang sức đẹp như vậy, nàng vì sao lại tức giận ném bỏ?

Tiểu Vũ Nhi nói, hấn không hiểu lòng nữ nhân.

Đêm qua Tường Vân cũng khóc nói hấn không hiểu.

Vừa rồi, Tường Dung cũng nói y như vậy.

Nữ nhân rốt cuộc muốn cái gì? Phải như thế nào mới hiểu được lòng nữ nhân, không làm cho Tường Vân khóc?

Hấn cố gắng nghĩ, vẫn nghĩ không ra.

“Này....rất xinh đẹp.”

Lục Tường Y liếc hấn một cái: “Người thích thì chọn vài thứ đưa cho tỷ tỷ đi, còn có, chuyện hôm nay, một chữ cũng không được nói ra!” Coi như phí khóa miệng cũng không tệ.

Nàng giống như bố thí, khẩu khí vẫn cao cao tại thượng, đáy lòng âm thầm khinh bỉ hấn keo kiệt.

Hấn có kiên nhẫn, nhặt hết từng thứ, đưa trở về cho nàng, không để ý tới vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu của đối phương.

Xoay người đi ra cửa, hấn lại dừng bước, hỏi ra vấn đề vẫn luôn thắc mắc mãi: “Nữ nhân muốn cái gì?”

Lục Tường Y ngạc nhiên, không đoán được hấn sẽ hỏi như vậy.

Không hiểu sao? Vì thế hấn bổ sung: “Người vừa mới nói, hấn không hiểu nữ nhân muốn cái gì, ta cũng không hiểu, như thế nào mới có thể làm cho Tường Vân vui vẻ?”

“Người cùng đại tỷ cãi nhau?”

Đó là cãi nhau sao? Hấn là không phải đi.

Hấn lắc đầu: “Tường Vân gả cho ta, ta muốn Tường Vân vui vẻ.”

Một câu lơ đãng nhưng lại đánh sâu vào nội tâm Tường Y.

Trượng phu nàng chưa từng có tâm tư như vậy đi? Chỉ biết lấy trang sức quý giá dỗ nàng, nhưng giường lại lạnh lẽo đêm chỉ một mình nàng tịch mịch trôi qua, trên châu hoa phục có thể an ủi?

Trước đây, nàng luôn cho rằng áo gấm ngọc thực (ăn ngon mặc đẹp), trượng phu tướng mạo tuấn mỹ mới là hạnh phúc, hiện tại mới biết, chính mình quá sai lầm rồi.

Nàng là ăn được mặc tốt, nhưng ngay cả một câu quan tâm ầm áp cũng không có, một bụng khổ sở không thể nói cùng ai.

“Ta cũng đưa đồ cho Tường Vân, nhưng không có thứ xinh đẹp, quý giá.” Hấn hai tay nắm lại, càng nghĩ càng bất an: “Chỉ là một đóa hoa nhỏ, ta cảm thấy nó xinh đẹp, muốn cài lên tóc nàng, còn có, còn có hoa quả...Ngay cả khối điểm tâm lớn nhất cũng để giành cho nàng, ta cũng chưa có ăn, như vậy, như vậy...”

Hấn không biết phải đưa thứ thật quý, châu sai ngọc sức sáng lấp lánh, Tường Vân cũng không có nói với hấn, trâm cài tóc đều là hấn thấy trên đường xinh đẹp thì mua về cho nàng, không có thực sự quý giá....Hấn kiếm được tiền đều giao cho Tường Vân quản lý, không có rất nhiều tiền để mua những thứ này.

Cuối cùng, hấn cúi đầu hỏi một câu: “Có phải là không đủ hay không?”

Không đủ? Nàng hi vọng lấy mỹ thực hoa phục đổi lấy quan tâm này, đổi trượng phu lấy một đóa hoa nhỏ cài tóc, một nụ cười ôn nhu nhìn nàng khen một câu: “Đẹp lắm!”

Nàng kìm nén xót xa, kiêu ngạo không cho nước mắt nơi vành mắt rơi xuống: “Nữ nhân muốn, bắt quá chính là một trượng phu toàn tâm toàn ý yêu mình, sủng mình, vì mình, như vậy là đủ rồi.”

Hắn vốn, vốn rất sủng Tưởng Vân a, ngoan ngoãn nghe lời nàng, cho tới bây giờ cũng không cùng nàng tranh luận....Ngày hôm qua không tính, cho là nàng hồ đồ, nhất định phải nhắc nhở nàng.

Hắn gạt đầu, xác định chính mình không có làm sai, an tâm, xoay người rời đi.

Hắn đi đến phía sau nhà, giúp nhạc phụ đại nhân dọn dẹp, lại đi vườn trái cây chiếu cố giúp nhạc phụ, bận trái bận phải.

“Người ăn cơm trưa chưa?” Lục Tưởng Y biểu tình cứng ngắc, không dám trực tiếp lưu hắn lại.

Trước kia ngay cả nhìn cũng lười liếc hắn một cái, hôm nay mới mơ hồ tỉnh ngộ, chính mình thực sự sai lầm rồi...

“Về nhà, chậm trễ Tưởng Vân sẽ lo lắng.” Hôm nay hắn chưa nói với nàng là đi ra ngoài, Tưởng Vân sẽ nấu cơm chờ hắn.

Tùy rằng....có khả năng tâm tình nàng chưa tốt, vẫn sẽ rất khó ăn.

Khi về đến nhà, Tưởng Vân đã nấu cơm xong, đang đứng trong sân ngẩn cổ chờ đợi, vẻ mặt thoát nhìn có chút lo lắng.

Vừa nhìn thấy hắn, nàng lập tức tiến lên: “Chàng đi đâu thế?”

”Nhà nàng.” Lướt qua đoạn Tưởng Dung cùng Tưởng Y.

“Nhà của ta là ở chỗ này.” Nàng kéo tay hắn vào nhà.

Nàng cũng biết chính mình vô lí, trong lòng suy nghĩ lung tung, đã hướng hắn giận chó đánh mèo, buổi sáng thức dậy không thấy hắn, cho rằng hắn giận nàng.

Nhưng hắn đã trở lại, một chút cũng không để trong lòng, đúng giờ về nhà ăn cơm trưa.

“Phụ thân xấu, lên đi chơi không mang theo Tầm Nhi.”

Chúc Xuân Phong ôm lấy nữ nhi trở lại trước bàn. Khi ăn cơm, Tầm Nhi đều để cho phụ thân đút, phụ thân một ngụm nữ nhi một ngụm.

“Đầu bị sao vậy?” Thê tử để ý thấy trên trán hắn có vết máu nhợt nhạt.

“Không có gì, không cần thận bị đụng phải.” Hắn thở dài một hơi, trước đây có gì đều nói hết cho thê tử, hiện tại lại học được cách giữ lại trong lòng, chuyện này sẽ làm nàng không vui, không thể nói ra.

Đây cũng là phương thức trân trọng thê tử, hắn giống như có chút hiểu.

Lục Tưởng Vân cầm lấy hòm thuốc giúp hắn bôi thuốc, tiểu Tầm Nhi bò lên vai hắn, ngưỡng cổ hướng trán hắn thổi vù vù, thê tử đau lòng, hắn cảm nhận được, nên cái gì cũng không đau.

Nàng bỗng nhiên dừng lại, ôm lấy hắn, nước mắt không nhịn được rơi xuống.

Hắn sợ hãi, bị thân thể mềm mại của nàng dựa vào ngực, hắn không dám động.

“Thực xin lỗi, A Phong, ta không phải cố ý đối với chàng như vậy, ta thật hư...”

“Ta biết, nàng sẽ không hư.”

“Ta đã ném đồ vào chàng.” Hành vi như thế không khác nào một người đàn bà đánh đá, cho dù có như thế nào thì nàng cũng không nên đối với hắn động thủ.

“Vải và chỉ không đau.”

Hắn đối với nàng vô cùng bao dung, làm nàng cảm thấy xót xa, không nhận được nói hết tâm sự ra cho hắn biết: “Ta chỉ là hoảng sợ, ta biết chàng sẽ không ăn nói lung tung, cho nên, cho nên...mới không dám cho chàng nói ra, ta là tỷ tỷ của Tiểu Dung Nhi, ta phải bảo hộ nàng...”

“Nhưng mẫu thân đứa nhỏ cũng muốn bảo vệ nó.” Bọn họ không thể chỉ nghĩ cho chính mình.

Nàng nước mắt lại rơi xuống: “Cho nên ta không biết nên làm gì bây giờ...” Dung Nhi là làm sai, nhưng nàng làm tỷ tỷ, có thể vạch trần sao? Bắt đứa nhỏ mới sinh sẽ bị chộp tới quan phủ tội.

Nhưng nếu không nói, bao che sai lầm của tiểu muội, lương tâm của nàng cả đời này sẽ không tha cho nàng.

“Nàng ăn cơm đi.”

“Ừm.” Nàng buông tay, nâng bát cơm lên, nước mắt rơi xuống.

Vốn không thể trông cậy hắn sẽ nói chuyện tốt gì, chẳng qua....trong lòng bất lực, chỉ có thể cùng người tín nhiệm nhất tâm sự.

“Ăn xong, chúng ta cùng đi Mục gia, hướng tiểu tẩu tử Mục gia xin lỗi.”

Nàng ngạc nhiên, nhìn về phía hắn.

“Phụ thân ta nói, làm việc sai phải thừa nhận.” Càng chối cãi che giấu thì sai lại càng sai.

Hồi nhỏ hắn cũng phạm sai, ai cũng đã từng làm sai, chỉ cần biết nhận lỗi sửa sai là được rồi.

Nhận lỗi, được tha thứ, lương tâm mới an ổn.

“Chúng ta xuất ra thành ý, thay Tưởng Dung nhận tội, cho dù phải quỳ xuống mới có thể tha thứ cũng đều được.” Tâm tư của hắn đơn thuần, không có lo lắng kiêng dè quanh co như nàng, ngược lại đơn giản hơn.

Đúng vậy! Việc đã đến nước này, phải ép Tưởng Dung đem đứa nhỏ trả lại cho người ta, cả nhà bọn họ quỳ xuống dập đầu, xin Mục gia đừng truy cứu, đây mới là giải pháp tốt nhất, mà nếu cứ trốn tránh kéo dài thì mọi chuyện sẽ càng thêm rối rắm.

Ngày thường đều là nàng nói cho trương phu nên làm thế nào, nên làm cái gì, không nghĩ tới thời điểm hoảng loạn nhất lại là trương phu giúp nàng giải quyết, nói cho nàng biết nên làm thế nào.

Một chữ thức tỉnh người trong mộng.

“Chàng nói đúng, đều là do ta hồ đồ, cũng nhờ chàng đánh thức ta.”

Thấy thê tử ngừng khóc, hắn liền an tâm, đói bụng, từng ngụm từng ngụm ăn cơm.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại dừng lại, muốn nói lại thôi: “Còn có, nàng, tối hôm qua nàng còn nói...”

”Nói cái gì?”

”Nói ta không hiểu nàng muốn cái gì...” Cho nên hoa nhỏ, trà cài, hoa quả điểm tâm... nàng đều không thích?

“Vậy nàng muốn cái gì, ta sẽ đi mua cho nàng...” Hắn không ăn cơm nữa, đặt đĩa xuống đứng dậy, hắn muốn biết nàng muốn thứ gì.

Nàng không nghĩ tới, chính mình thuận miệng nói một câu, hắn cũng để ở trong lòng, suy nghĩ nghiền ngẫm, chưa bao giờ khinh thường.

Nàng kéo lấy tay của hắn, nhột nhột nhếch môi, trong nụ cười hòa lẫn hạnh phúc và xót xa: “Không cần mua, chàng đã cho ta, cho ta rất nhiều.”

Nàng cũng biết, hắn nguyện ý để cho phụ thân nàng đánh chửi, cũng phải chăm sóc tốt cho nhạc phụ bị té gãy chân, hắn không muốn nàng lo lắng, nguyện ý buông tôn nghiêm xuống, bởi nàng xin lỗi, bởi nàng quỳ, đem mọi chuyện của nàng gánh vác l vai, đã rất đủ rồi

Hắn cho nàng nhiều như vậy, nhiều đến ngực nàng đều tràn đầy cảm động cùng hạnh phúc

Trương phu của nàng, một chút cũng không ngốc.

Lòng của hắn so với ai đều minh bạch rõ ràng hơn hết, hắn có thể phân biệt thị phi, giúp nàng không lầm đường lạc lối, một người chính trực ngay thẳng.

9. Chương 08

Chương 8

Hai phu thê thương lượng ổn thỏa, vốn muốn đi khuyên Tưởng Dung nói ra nơi giấu đứa nhỏ, mới có thể đưa đứa nhỏ trở về Mục gia bình an.

Ai biết việc này đã kinh động A Dương ca, trước một bước ra mặt cùng Tưởng Dung nói chuyện.

Cũng không biết hai người đã nói những gì, đứa nhỏ đã tìm được, chuyện cũng không hiểu rõ.

Không ai nhắc tới chuyện đã qua, cứ như một hạt mưa nhỏ sau tiếng sấm, yên lặng mà rơi xuống, mọi người đều ngắm hoa trong sương, nhìn không rõ ràng.

Phần lớn các thúc các thẩm trong thôn đều là nhìn tỷ muội các nàng lớn lên, trong lòng tất nhiên là có thương yêu Tưởng Dung, đối với tiểu tẩu tử Mục gia không có cảm tình, dư luận toàn hướng về tử Mục gia, nói là trách oan Tưởng Dung.

Nhưng Lục Tưởng Vân trong đầu so với ai đều sáng tỏ, chân tướng rõ ràng, cũng không dám đứng trước mặt mọi người khai ra, tâm tư bao che khuyết điểm ti tiện, trong lòng buồn rầu thật là khó chịu, đêm khó có thể ngủ yên.

Nhất là khi thấy thôn dân chỉ trích người ta, lương tâm lại cắn rứt không yên, vài lần đứng ở cửa Mục gia, nhưng không còn mặt mũi để đi vào.

Thê tử Mục gia xách thùng nước ra trước sân chuẩn bị tưới rau thấy nàng ở trước sân đi qua đi lại, liền tiến tới hỏi: “Có việc?”

”Ách, ta...” Rõ ràng trong lòng đã tập trước trăm ngàn lần, chân chính gặp mặt, một chữ lại nói không ra.

Đối phương mở cổng rào: “Tiến vào rồi nói.”

Nàng thấp thỏm đi theo vào nhà.

Cho rằng đối phương sẽ không vui, thậm chí có thể châm chọc nàng vài câu, cũng không nghĩ tới, lại được tiếp đón chi lễ, trà nước, điểm tâm. Tuy là đạm bạc ít lời, nhưng nàng nghĩ, đó vốn là bản tính của đối phương, đối với ai đều biểu hiện bộ dáng không mấy thân thiện.

Châm trà, hai người nhìn nhau một lúc lâu vẫn không nói gì, một tiếng hài tử khóc phá giải không khí đông cứng này.

Đối phương vào phòng đỡ đứa nhỏ, chỉ chốc lát sau, một đứa khác cũng vô giúp vui khóc thét lên.

Lục Tưởng Vân nhất thời lạnh lẽo, nhân tiện rửa tay nói: “Để ta...” Vừa nói ra khỏi miệng lại cảm thấy không ổn.

Muội tử nhà mình vừa mới gây họa cho người ta, thân phận của nàng rất miễn cưỡng, làm gì có nương nào còn tin cậy nàng...

Tâm tư vừa mới chuyển một vòng, tay còn chưa thu hồi, đã cảm thấy sức nặng đè xuống, đối phương không chút do dự đem đứa nhỏ đưa qua.

Lục Tưởng Vân là Lục Tưởng Vân, Lục Tưởng Dung là Lục Tưởng Dung nàng rất hiểu rõ.

Một động tác đơn giản, không tiếng động cho thấy chủ ý của nàng.

Lòng dạ người này...nàng đã hiểu, lại vì bản thân muội tử mà xấu hổ vô cùng.

Hai người trong lòng bế một đứa nhỏ, nàng chuyên chú nhìn đứa nhỏ trong lòng, đối phương vẫn dùng ngữ khí nhàn nhạt, giải thích: “Đây là đứa nhỏ đó.”

Chính là đứa nhỏ mà thôn dân đã tìm kiếm khắp nơi sao?

Chân mày nàng khẽ nhíu, đứa nhỏ đáng yêu linh động như thế, Dung Nhi thế nào lại nhẫn tâm? Thù hận cho dù có lớn bằng trời cũng không nên trút lên người đứa nhỏ! Nếu thật sự vạn nhất có chuyện gì xảy ra, các nàng lấy thân tạ tội đều không đủ.

Nghĩ tới điều này nàng rớt cuộc ngáp ngừng tự trách: “Chuyện đứa nhỏ này...”

”Là ta hiểu lầm, thật xin lỗi, là ta trách nhầm Tưởng Dung.”

Nàng sững sờ, bị ngữ khí của đối phương làm cho kinh ngạc không kịp phản ứng.

“Ta...người...chúng ta đều biết...chân tướng sự thật là cái gì...”

“Đều đã qua, không cần nhắc lại.”

“...” Nàng ta rõ ràng là kẻ bị hại, đồng thời cũng là một mẫu thân mất hài tử, nếu có người đối đãi với hài tử của nàng như vậy, nàng chỉ sợ không thể bình tĩnh như thế này.

Nghĩ đến điều này, nàng liền quỳ xuống: “Ta thay Tưởng Dung nhận tội, tuy rằng...ta biết chỉ quỳ không thì không thể nào bù đắp được...”

Đối phương liền nâng nàng dậy: “Mục Dương Quang nợ nàng ấy, ta coi như trả cho nàng ấy, từ nay không ai nợ ai, việc này không cần nhắc lại.”

Lúc từ trong nhà Mục gia đi ra, nàng không khỏi quay đầu lại, nhìn căn nhà cũ, nghiêm túc đánh giá nữ tử Mạc Nhạn Hồi.

Nữ nhân đang ngồi trước sân nhỏ cỏ, nàng nhìn gương mặt xinh đẹp lạnh lùng kia, tuy là một thân vải bố, cũng giấu không được tuyệt trần tao nhã.

Khó trách Mục Dương Quang vì nàng mà phụ tiểu muội, đom đóm cùng mặt trăng không cần suy nghĩ cũng chọn được. Nếu nàng là nam tử, cũng sẽ muốn chiếm được lòng giai nhân, tuyệt đối không buông tay.

Việc này cuối cùng cũng đã giải quyết xong, Lục Tưởng Văn cũng yên tâm trở về, khéo miệng sau nhiều ngày rớt cuộc cũng giờ lên, treo tươi cười nhợt nhạt.

Nàng trở về tự mình gọi đầu cho trượng phu, thuận tiện kể lại cho hắn nghe tình hình hôm nay ở Mục gia.

Thành thực mà nói, nếu đối phương đánh chữ, không cho sắc mặt tốt, nàng cũng đều đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng lại không đoán được người ta khách khí tiếp đón mình, còn vì thể diện của nàng mà không nói toạc mọi chuyện ra.

“Giống như chàng nói, đi nhận tội, làm chuyện nên làm, trong lòng dễ chịu hơn nhiều.” Để trượng phu ngửa đầu ra sau, rồi lau bọt nước bắn trên mặt hắn, tiếp theo giúp hắn kỳ lưng, miệng nàng lại thì thào nói tiếp: “Ta thật không nghĩ tới lòng dạ nàng rộng lượng như vậy, tuy Tưởng Dung là muội tử ta, ta cũng phải nói thật Tưởng Dung không bằng người ta.”

“Trước kia A Dương coi trọng Tưởng Dung, ta cảm thấy không hiểu nổi, không phải nói Tưởng Dung không tốt, mà là nhìn A Dương là biết không phải người thường, có học thức, khí chất trầm nhiên lạnh nhạt cùng tao nhã, không phải hỗn nhiên đơn thuần, Tưởng Dung cùng hắn liệu có xứng đôi? Hai người lại không cùng tư tưởng.”

A Dương là một viên minh châu toát ra ánh sáng chói rọi, mà Tưởng Dung thực sự chính là một đóa hoa nhỏ, nếu hai người thực sự thành thân, có thể sống chung suốt đời sao? Sợ là tư tưởng không cùng nơi, đồng sàng nhưng dị mộng, chớ trách người ta muốn môn đăng hộ đối, so đó không phải là tiền tài địa vị, mà là tâm linh tương hợp.

Nói, nói, nàng lúc này mới chú ý trạng phu hôm nay đặc biệt trầm mặc, ghé mặt vào bên đục dưng (thùng tắm) không hé răng.

Tuy rằng trước kia cũng trầm mặc, nhưng sẽ không như vậy, sắc mặt quá đen.

“Thế nào? Không vui?”

Hắn vươn tay ra, Tưởng Vân không phòng bị, bị hắn kéo vào trong thùng, toàn thân ướt sũng.

“Ai nha, chàng làm cái gì...”

Nàng chưa nói xong, môi đã bị bao trùm bởi một bạc môi khác, trong khoan miệng tận tình hút.

“Chàng...a...” Động tác của hắn bức thiết, hai tay bận rộn cởi xiêm y của nàng ra, nàng choáng váng đầu óc, trong lòng lung nhòe tới sách đông cung đồ, có một màn giống như là tấm uyên ương...

Xong rồi! nghĩ đến một loạt tư thế, nàng bắt đầu lo lắng eo sẽ bị hắn bẻ gãy...

Trạng phu này của nàng, rất có nề nếp, cũng không biết cách thay đổi sáng tạo, ngay cả chuyện phòng the đều chiếu theo sách mà làm, cố chấp nhận định, ở chỗ nào phải tư thế nào....

“Cái kia....A Phong...chàng đợi chút....chúng ta trở về phòng...” Nàng không muốn ngày mai thất lạng sẽ đau nhức cả ngày a...

“Không đợi!” Miệng nói tay làm, chỉ trong nháy mắt đã lột sạch xiêm y của nàng, bắt đầu giở trò với nàng.

“Chàng...ừm...” Ngón tay dài ở trong cơ thể của nàng đảo vòng, làm trong suy nghĩ của nàng cũng dần mơ hồ đi, lại kiên trì không được.

Hắn hoa chiêu ngày càng nhiều, nàng không nhịn được hoài nghi, hắn còn giấu bao nhiêu sách đông cung đồ không cho nàng biết...lại nói, trước kia hắn sẽ tiến hành từ từ, không giống như hiện tại kích cường bức thiết như vậy...

Do Tầm Nhi đã lớn, ngủ chung với hai người, vậy bọn họ có thể quan hệ sao? Dĩ vãng khi hạ thân hắn cứng rắn, chỉ có thể dựa vào nàng cọ cọ, thuận thế mây mưa một hồi, hiện tại có đứa nhỏ ở giữa, rất bất tiện, cũng khó trách hắn thừa dịp, không khống chế được...liền thành như vậy.

Nam nhân khi trở thành cầm thú thì không thể quản được, trong thùng tắm vặn bung chân nàng ra, đột ngột tiến vào.

“Ừm...” Hắn có chút không khống chế được, không cân nhắc lực đạo, tiến sâu vào trong, làm nàng không chịu nổi rên rỉ.

Không gian trong thùng tắm có hạn, nàng phải cong đầu gối lên, chủ động vòng ở bên hông hắn, hắn nắm lấy hông nàng, càng tạo điều kiện cho hắn xâm nhập sâu vào, nàng thở dốc dần dần dày, không tự giác dịch chuyển theo cử động liên tiếp của hắn, khát cầu càng thâm trầm.

“Nàng...cũng nôn nóng...” Hắn nhếch miệng cười có chút đắc ý, cảm giác được nàng cần hắn, không nhịn được trên nàng.

Nàng nghe xong xấu hổ, hướng đầu vai hắn cắn một ngụm.

Từ khi nào hắn học được cách nói hạ lưu này?

“Nàng vui về...chúng ta thực hợp...” Hắn hôn nàng, lẩm bẩm nói.

Nàng nói, tâm bất đồng lộ, cùng giường nhưng không cùng mộng.

Tuy rằng là nói A Dương và Tiểu Tưởng Dung, nhưng hắn nghe, lại cảm giác giống như là nói bọn họ.

Nàng viết thư cho hắn, hắn không có dũng khí hồi âm vì chữ như gà bới, chính mình nhìn còn cảm thấy mất mặt.

Nàng là nữ nhi thông minh nhất Lục gia, Lục Khánh Tường kỳ vọng cao vào nàng, hồi nhỏ đưa nàng đến chỗ phụ thân học chữ, về sau phụ thân đi rồi, nhạc phụ cũng nghĩ mọi biện pháp muốn cho nữ nhi tiếp tục đi học, trong thôn không có vài người đọc sách, huống chi là nữ tử.

Người đọc sách, ngôn ngữ, cử chỉ sẽ không giống như người không học...phong thái không thể dùng lời để diễn tả.

Nàng vừa khéo léo lại trí tuệ như vậy, nàng tựa nh một viên minh châu, thiếu chủ trong thành thích nàng, Quý công tử ngẫu nhiên đi đến nơi này cũng coi trọng nàng, muốn dẫn này đi, hẳn đều biết.

Bởi vì hẳn đối tốt với nàng, cho nên nàng mới không đi.

Nhưng trong lòng hẳn biết, nàng là minh châu, mà hẳn chỉ là một dã phu.

Khéo phụ thường bạn chuyết phu miên. (thê tử giỏi ngủ cùng trượng phu khờ)

Trong giọng nói tràn đầy tiếc hận, không chỉ Quý công tử, rất nhiều, rất nhiều người sau lưng đều nói như vậy.

Hắn không xứng với nàng, tâm bất đồng lộ (suy nghĩ không giống nhau), nghe nàng nói như vậy, trong lòng càng hoang.

Hắn không muốn nàng đi, bất đồng lộ thì bất đồng lộ, hẳn muốn giữ nàng ở bên cạnh bởi hẳn mãi mãi.

Xâm nhập vào nàng, giữ chặt không rời, thế này mới cảm thấy chính mình thực sự có được nàng.

“Nàng còn phải sinh nhi tử cho ta.” Hẳn cố chấp nói: “Nàng đã hứa, không được nuốt lời.”

Tã lót của hẳn, giày nhỏ của hẳn còn chưa có người mặc, cho nên nàng không thể đi, phải luôn luôn, luôn luôn bởi hẳn, sinh hài tử cho hẳn.

Chuyện Lục Tường Dung vừa mới ổn, ai biết một chuyến về nhà nương để, lại mang đến phiền não mới.

“Tường Y đã về nhà được một thời gian, sao chàng lại không nói cho ta biết?”

thời gian này vườn trái cây đã đến mùa thu hoạch, trượng phu cơ hồ mỗi ngày đều đi hỗ trợ, chuyện trong nhà, nàng không tin hẳn sẽ so với nàng không rõ ràng hơn.

“À, ừm...” Ánh mắt hẳn dao động.

Mỗi khi hẳn có việc giấu diếm nàng, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, đã đoán được thực hư.

“Chúc Xuân Phong, chàng nhìn ta.” Nàng vươn tay, trực tiếp kéo hai gò má hẳn quay lại đối diện với nàng.

“Ừm...” Chống lại mắt nàng, hẳn nghiêm túc nhìn một chút...

“Tường Vân nhà ta thật xinh đẹp.”

Nàng vừa nghe, quả thực là dở khóc dở cười: “Không được đánh trống lảng, chàng biết được cái gì rồi?”

”Lục Tường Y chưa nói sao?”

Chính là chưa nói nên mới hỏi hẳn a! Hơn nữa nhìn biểu tình của hẳn, tám phần là đã biết cái gì.

“Hỏi nàng, nàng nói nhớ nhà, trở về vài ngày, giúp trong nhà.”

Trước kia khi chưa gả đi, nàng sẽ không chủ động nói muốn giúp nhà cái gì, giờ nói cái này, ai tin?

Nàng nói nàng sống vô cùng tốt, trượng phu yêu thương nàng, sủng nàng, nàng mở miệng muốn cái gì sẽ có cái đó, cầm cả một hộp đầy trang sức quý giá cho nàng xem.

Nếu thực sự tốt như vậy, nàng tuyệt đối sẽ không có bộ dáng này, khí sắc kém vài phần, không có bộ dáng hồng nhuận như trước khi xuất giá, cười không thành thật, thỉnh thoảng lại mở cửa ra nhìn, phảng phất như đang trông mong cái gì đó.

Tính tình Tường Y, nàng làm đại tỷ sao không rõ được? Coi trọng thể diện, tự tôn rất cao, có chuyện gì cũng sẽ không thực sự nói ra, bản thân sẽ cố gắng chống đỡ khung xương, kiêu ngạo trước mặt người khác, đứng thẳng tắp.

“Ta nghĩ, tám chín phần là cùng trượng phu cãi nhau, tức giận chạy về nhà, không đợi được trượng phu đến đón, nên sắc mặt mới không tự nhiên như vậy.

Chúc Xuân Phong mở to hai mắt, không cẩn thận lộ ra một tia sợ hãi cùng sùng bái.

Tướng Văn thật lợi hại, hần một chữ cũng chưa nói, nàng thế nào lại đoán được hết?

“Quả thật là như vậy?”

Hần vội vã lắc đầu lại xua tay, lùi lại hai bước muốn biện minh trong sạch: “Ta chưa nói, ta chưa nói! Nàng đừng nói với Tướng Y.” Hần đã đáp ứng là không thể nói ra.

Tốt lắm, phản ứng này của trượng phu, làm cho nàng chắc chắn mười phần.

“Đúng vậy, chàng một chữ cũng chưa có nói, là do ta tự đoán lung tung, không có liên quan đến chàng.”

Hần vỗ vỗ ngực, an tâm.

Không phải hần nói là tốt rồi, Lục Tướng Y khóc lóc om sòm thực đáng sợ, lúc trước a nương đi Lục gia cầu thân, hần đã bị nàng ấy cho một cái tát tay, nói hần trở về nằm mộng tiếp đi!

Hiện tại nhớ lại, trên má còn ửng ửng đau.

Hần mới không cần cười Lục Tướng Y, nàng ta hung dữ như vậy, nếu thực sự cười, về sau hần làm sai cái gì lại phải bị ăn bạt tay? Tướng Văn thật tốt, thường cười với hần, mỗi lần gặp đều cho hần điểm tâm ăn, hần có ngốc cũng biết cười Tướng Văn mới có cuộc sống tốt.

Dù sao thì nữ nhân kia, hần tránh xa được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, nàng ta không ôn nhu như Tướng Văn, cũng không hiền lành như Tướng Dung kêu hần một tiếng tỷ phu, vì sao hần phải để ý nàng ta chứ?

Tướng Văn nhìn phản ứng của trượng phu cảm thấy buồn cười, hỏi: “Chàng dường như rất sợ Tướng Y?”

“Sợ a.”

“Vì sao?”

“Tính tình nàng ta thật xấu, quý thấy còn sợ.”

“Phải không...” Nàng hí mắt, suy ngẫm.

Đây là vấn đề mấu chốt sao?

Trượng phu không biết, hần kỳ thực thường hay lơ đãng nói trúng trung tâm vấn đề.

Tướng Y thật mạnh mẽ, tính tình bá đạo, người nhà nhìn mãi thành thói quen, hồi nhỏ phụ thân mua gì, luôn là Tướng Y chọn trước, chọn xong rồi mới tới lượt nàng và Tướng Dung, cái gì cũng đều phải tốt nhất, không nhượng bộ bất kỳ việc gì, chung quy cho rằng tất cả mọi người đều coi nàng là trung tâm, coi cảm xúc của nàng là nơi xuất phát và hội tụ...

Các nàng là người nhà, có thể bao dung, nhưng người ngoài có thể sao?

Ban đầu, Cát Thế Dân mê luyến bề ngoài xinh đẹp của nàng, có lẽ còn có thể sủng ái, nhường nhịn, nhưng lâu ngày, sẽ cảm thấy phiền chán, ai có kiên nhẫn dỗ một nữ tử được nuông chiều?

Nam nhân trở về nhà, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, muốn có một giọng nói ôn tồn, quan tâm săn sóc, mà không phải là một thê tử háo thắng làm cho hần khó chịu.

Mà bên ngoài, nhiều hoa thơm cỏ lạ muốn loại nào mà chả được.

Do đó, hôn nhân có thể không có vấn đề xảy ra sao?

Tính tình như vậy, vô luận gả cho ai, sợ là cũng không có khả năng quản lý tốt hôn nhân của chính mình.

“A Phong, ngày mai theo ta về nhà một chuyến.”

10. Chương 09

Chương 9

Lục Tường Vân mang theo trưởng phụ trở về nhà, hiện tại con rể lớn cùng nhạc phụ quan hệ vô cùng tốt, hai phụ thê thường xuyên về nhà, cũng không có người cảm thấy bất ngờ.

Tối giờ ngộ bọn họ mới về, Chúc Xuân Phong chơi cờ cùng với nhạc phụ, được nhạc phụ khen kỳ nghệ của hắn có tiến triển, trước kia chơi trăm ván cũng chưa thắng được một ván, bây giờ ngẫu nhiên còn có thể thắng được hai ba ván, làm cho Lục Khánh Tường là sư phụ vỡ lòng có cảm giác thành tựu.

Ăn xong bữa tối, Lục Tường Vân lại cùng phụ thân bàn bạc doanh thu của vườn trái cây gần đây, Chúc Xuân Phong thì ở một bên ngoạn ngoạn pha trà. Thấy thời gian cũng đã trễ, thuận thế giữ hai phụ thê bọn họ ở lại qua đêm.

Lục Tường Y lúc đầu có chút không được thoải mái, về sau thấy tỷ tỷ ở nhà cũng không có hỏi gì nhiều, mới thoáng trầm tĩnh lại.

Lục Tường Vân cùng phụ thân nói chuyện xong về tình hình trong nhà gần đây, mới lơ đãng mở miệng đề nghị cùng Tường Y tâm sự.

“Muốn....tán gẫu cái gì?” Nháy mắt Lục Tường Y miễn cưỡng đứng lên.

“Từ khi xuất giá đến nay, tỷ muội ba người chúng ta chưa có cơ hội ngồi cùng nhau nói chuyện, bồi đắp tình cảm cần lý do sao?”

“Ý ta không phải...” Lục Tường Y vội nói, thấy tiểu muội ở một bên, điều này làm cho nàng phòng bị giảm một chút.

Ba người tỷ muội tâm sự dưới ánh trăng, nói những chuyện xảy ra trong cuộc sống hàng ngày, cũng kể lại những kỷ niệm trân quý khó quên, chuyện trên trời dưới đất đều lôi ra nói, chính là không nói những chuyện đau lòng.

Đêm, rất khuya, rất khuya...

Đề tài cũng dần hết, ba người đồng thời lâm vào im lặng.

Trầm mặc một lát, Lục Tường Dung chủ động làm rõ: “Đại tỷ ta biết tỷ lo lắng cho ta, ta đã không có việc gì, tỷ không cần phải lo nữa.”

Lục Tường Vân nghiêng đầu nhìn nàng.

“Ta nói thật, thời gian này, ta cũng đã suy nghĩ rất nhiều. A Dương ca vốn không thuộc về ta, tựa như...trong lúc vô tình nhặt được một bình hoa xinh đẹp, trong lòng yêu thích, mang về nhà cất giữ, sau đó chủ nhân đích thực tìm tới cửa, mới biết đó là đồ cổ từ triều đại trước, rất đáng giá, ta không hiểu được giá trị của nó, chỉ cảm thấy nói thoát nhìn xinh đẹp, cho nên đem nó trả lại cho chủ nhân, chỉ chủ nhân đích thực mới biết nó tốt chỗ nào, mới có thể đem nó đặt ở nơi tốt nhất, phát huy giá trị của nó.”

Nàng ngừng một chút, quay đầu cười nhạt, vân đạm phong khinh (thản nhiên): “Cho nên đại tỷ, không cần phải lo lắng cho ta, ta sẽ không làm chuyện điên rồ nữa đâu.”

Nghe nàng nói như vậy, Lục Tường Vân mới chân chính yên lòng, vui mừng, vuốt tóc tiểu muội: “Tiểu Tường Dung nhà ta thật sự đã lớn, đã hiểu chuyện.”

“Tốt lắm, những lời muốn nói đã nói ra, cảm thấy thật thoải mái, muội buồn ngủ quá, phải về phòng ngủ, đại tỷ, nhị tỷ, các người từ từ mà tán gẫu, muội không phụng bồi tiếp được nữa.”

Tiểu muội đứng dậy trở về phòng, còn lại hai tỷ muội, vẫn ngồi ở cầu thang trước cửa, nhìn nhau.

Tiểu muội đã nói trắng ra như thế, làm gương cho binh sĩ, Lục Tường Y cũng sẽ không tiếp tục che che lấp lấp, thản nhiên nói: “Muội biết tỷ là muốn hỏi chuyện của muội, đúng, muội cùng Cát Thế Dân không hạnh phúc, những điều tỷ nói trước khi thành thân đã trở thành sự thật, người kia phong lưu thành tính, căn bản không thể phó thác chung thân, tỷ muốn cười thì cứ việc cười đi!”

Lục Tường Vân nhú mày: “Muội nghĩ rằng tỷ về nhà là muốn cười muội sao? Muội là muội muội tỷ, muội sống không tốt, tỷ làm sao có thể cười khi người gặp họa, ở một bên vỗ tay trầm trồ khen ngợi?”

Lục Tường Y ngấn người, cổ nhin nước mắt dâng lên, kiêu ngạo không để cho người khác thấy mình yếu đuối.

“Tình huống....thật sự tệ lắm sao?” Thấy nàng nhếch môi, Lục Tường Vân trầm giọng nói: “Tường Y, muội nói ra, tỷ mới biết nên giúp muội thế nào.”

“Hắn...mê luyện nữ nhân khác, mấy tháng đầu thành thân coi như an phận, về sau thì...lúc nào cũng không thấy người, thường ra ngoài cùng bọn xấu cấu kết tìm hoan mua vui, uống say khướt mới về nhà, muội và hắn âm ỹ, hắn chính là bản tính không đổi, cuối cùng còn nuôi dưỡng nữ nhân ở bên ngoài, cũng không về nhà...”

Quả nhiên là như nàng nghĩ.

“Trừ bỏ cùng hắn âm ỹ ra, muội có thể làm gì cho hắn?”

Lục Tường Y cứng lại, không trả lời được.

“Muội cứ luôn nghĩ, hắn là như vậy, hắn là như vậy, thế đạo làm thê tử của muội đâu? Muội làm được mấy phần? Cát Thế Dân là một tay phong lưu ăn chơi, điều này tỷ đã sớm biết, nhưng bản tính hắn không xấu, nếu thật sự là đồ xấu xa, lúc trước tỷ sẽ liều mạng mà phản đối cuộc hôn nhân này, sẽ không trở mặt nhìn cuộc đời muội bị hủy diệt.”

Chỉ có thể nói, hai người đều có vấn đề riêng, ai cũng không chịu nhường một bước, vì thế sự tình mới trở nên như ngày hôm nay.

Nàng còn muốn nói cái gì thì đã thấy Chúc Xuân Phong từ trong nhà nhô đầu ra: “Tường Vân, Tầm Nhi muốn ngủ, nó đòi nường.”

“Chàng dỗ nó đi, ta còn có chuyện phải nói với Tường Y.”

“Ừ.” Hắn sờ sờ cái mũi, thất vọng lui đầu trở về phòng.

Nàng tiếp tục nói: “Tường Y, tính tình muội phải sửa đổi, có tự tôn là tốt, nhưng quá đề cao cái tôi, sẽ chỉ làm khổ chính mình, đối với trượng phu, phải dịu dàng một chút, ân cần săn sóc một chút, nếu hắn thích ôn thanh mềm giọng (giọng nói nhỏ nhẹ), muội hãy chiều hắn, bằng vào tư sắc của muội, sợ không đánh bại oanh oanh yến yến bên ngoài sao.”

“Làm sao có thể! Rất dọa người, quả thực giống nữ tử ở nơi...”

“Vì sao không thể! Hai người là phu thê, đóng cửa phòng, cũng chỉ có hai người tự mình biết, hắn yêu loại phong tình này thì muội hãy phối hợp với hắn một chút, giữ hắn lại bên cạnh muội, tốt hơn là để hắn ra ngoài tìm hoan.”

“Nhưng...” Chuyện ăn nói khép nép này, nàng làm sao mà làm được?

“Chẳng lẽ suốt ngày không thấy mặt trượng phu muội cảm thấy vui vẻ? Tim muội không phải làm bằng sắt, muội đối với hắn dụng tâm, hắn sẽ cảm nhận được...”

Nói chưa dứt lời, một giọng nói khác cắt ngang: “Tường Vân, ta muốn rửa chân ngủ.”

Nàng hít sâu một hơi, cố áp chế tâm tình, quay đầu lại nói: “Đêm nay chàng tự rửa đi, ngoan, đừng âm ỹ nữa.”

Hắn cúi đầu, ngón trở ở khung cửa vẽ tròn tròn, rất tự giác kéo dài bước chân rời đi, tầm lưng nhìn thấy cực kỳ tịch mịch lạnh lẽo.

Đùa giỡn ai oán cái gì a!

Lục Tường Vân nhìn thấy đỡ khóc đỡ cười.

“Tỷ còn giúp tỷ phu rửa chân?” Lục Tường Y nghe được cực kỳ không hiểu nổi.

“Muội chẳng lẽ chưa từng giúp trượng phu chải tóc, thay y phục, nấu ăn, làm chút việc nhỏ này sao?” Từ biểu tình của muội muội nàng đã có đáp án.

Nàng thở dài, nói: “Như vậy muội làm sao có thể yêu cầu hần sẵn sóc muội? Muội chưa bao giờ làm chuyện cho hần quyền luyến a! Cát Thế Dân là trượng phu mà muội kiên trì muốn gả, hần là phong lưu thành tính, nếu muội muốn thay đổi hần, ngay cả tự tôn cũng không bỏ xuống được, thì cuộc hôn nhân này coi như xong rồi.”

“Muội...”

Lục Tường Y há miệng định nói, nhưng lại bị giọng nam nhân phía sau ngắt lời: “Tường Vân, ta quen giường, ngủ không...”

“Chúc Xuân Phong!” Nàng phát hỏa, đen mặt lại: “Chàng làm ta phải nói chuyện với Tường Y thế nào cho xong?”

Bị khẩu khí giận dữ của thê tử quát, hần ủy khuất: “Không ngủ được, nàng không ở cùng, ta không ôm được...”

“Chàng thật là...” Nàng tức cũng không được, mà cười cũng không xong.

Mới một đêm, hần thế nào lại ngủ không được, không có thê tử ở bên cạnh, ban đêm trở nên khó khăn như thế.

Hần thực sự, một khắc cũng không thể không có nàng.

“Được rồi, đợi chút...”

Lục Tường Y ở một bên nhìn một màn, trượng phu ánh mắt tràn đầy mong mỏi quyền luyến, thê tử bắt đầu dĩ và thương tiếc, giữa phu thê nồng đậm tình ý, không cần phải nói.

Vì sao nàng và trượng phu chưa bao giờ trải qua vấn vương dây dưa như thế? Không thể thay thế được, không muốn rời xa, không có đối phương ở bên cạnh, nên cái gì cũng không thích hợp...

Trong khoảng thời gian ngắn, không khỏi cảm thấy bi ai, cắn răng, cuối cùng không nhịn được rơi nước mắt xuống.

Hần trừng mắt không dám tin.

Nào có người như vậy, không giành lại liền khóc, thật vô lại!

Sợ thê tử tức giận, trách hần bắt nạt Lục Tường Y. ảo não mà nói: “Được rồi, cho người mượn, cho người mượn a!”

Hần thất bại xoay người chạy đi, nghĩ đến cái gì, lại vòng trở về, bổ sung một câu: “Chỉ một đêm. Ngay mai ta sẽ đưa nàng đi!”

Lục Tường Y đang khóc vừa nghe được câu nói của hần không nhịn được cười ra tiếng: “Tỷ phu thật sự là bảo bối tốt của tỷ!”

Gò má Tường Vân ửng hồng lên: “Trong nhà tỷ nuôi một tiểu hài tử và một đại hài tử, tính cách của bọn họ không khác nhau là mấy.”

“Nhưng tỷ thật hạnh phúc!” Thẳng đến giờ khắc này, mới triệt để hiểu được lời nói năm đó của tỷ tỷ: “Muội hiện tại mới biết, vì sao năm đó tỷ nói A Phong tốt, muốn muội chọn A Phong, nói gả cho hần cả đời sẽ hạnh phúc!”

Là nàng gốc, không nghe lời tỷ tỷ, rất nhiều chuyện không thể chỉ nhìn vẻ hoa lệ tốt đẹp bề ngoài, gả cho trượng phu có tâm tính không tốt, suốt ngày chỉ cùng người khác tranh giành tình nhân, phiền não khi nào thì trong nhà sẽ có thêm tam thê tứ thiếp, không bằng gả trong một dã thôn phu, được coi thành bảo bối trong lòng, sủng ái cả đời.

Tường Vân không nói gì, yên lặng vỗ vỗ lưng muội muội.

“Tỷ, tỷ yên tâm, muội sẽ nghe theo lời của tỷ, thử cố gắng, muội đã sai một lần, không thể sai lần thứ hai.” Nữ nhân không thể chịu nổi sai lầm lần nữa.

“Ừ.” Nàng không khỏi nhìn nhìn cửa phòng khách, không thấy người kia trở lại nữa.

Lục Tường Y nhìn thấy cười nhạo: “Vào đi, muội thấy tỷ cũng không xa được hần.”

Miệng ngại phiền nói trượng phu đừng tới, nhưng nàng lại cảm thấy mất mát. Còn nói người ta là đại hài tử, chính mình cũng không có hơn gì.

Tâm sự bị người nhìn thấy, gò má Tường Vân đỏ lên, trừng mắt nhìn muội muội một cái, cũng không phản bác.

Đứng dậy trở lại khuê phòng trước khi xuất giá, nữ nhi đã ngủ, trượng phu ở trên giường lăn qua lăn lại, một chút cũng không ngủ, một chút lại xoay người nằm sấp, ngón tay ai oán gõ gõ ván giường, miệng lầm bầm: “Tường Vân, Tường Vân, Tường Vân...”

Nàng đứng ở cửa phòng, nghe hần tự thì thào một phen, dở khóc dở cười tiến vào.

“Gọi ta làm gì?”

Người trên giường nhanh chóng ngồi bật dậy, hai mắt phát sáng, chạy nhanh tới ôm người trước mặt vào lòng.

“Chàng thật trẻ con a! Ta một đêm không trở về, chàng sẽ ngủ không được.” Nàng nếu không trở về phòng, hần chẳng lẽ ở trên giường lăn qua lăn lại đến hừng đông?

Nam nhân không nói lời nào, mặt chôn trong ngực nàng, ma sát qua lại, ngay cả chọc người cũng đáng yêu.

“Không phải gọi ta trở về rửa chân cho chàng sao? Ngồi xuống.” Nàng cười đẩy đẩy hần, mang chậu nước đến giúp hần rửa chân, xong xuôi lại cởi giày thêu lên giường, ôn nhu tiến sát vào vòng tay đang mở ra chờ đợi của hần: “Tốt lắm, có thể ngủ rồi.”

“Ừm.” Nam nhân ôm nàng vào lòng, thế này mới cảm thấy thỏa mãn nhắm mắt lại.

Một đêm nói chuyện cùng muội muội, nàng thấy muội muội đã có ý thay đổi, hiểu ra sự nóng giận ngày đó của mình, không nên coi nhẹ A Phong, nếu thời gian có thể quay trở lại, nàng tin chắc, Tường Y sẽ không lựa chọn như thế.

Như vậy, hần thì sao?

Nàng không nhịn được hỏi: “Nếu cho chàng chọn lại, Tường Y cũng đồng ý gả cho chàng, đối đãi tốt với chàng, thì chàng sẽ cưới ai?”

”Nàng.” Hần ngay cả nghĩ cũng không nghĩ, sáng khoái trả lời.

“Vì sao?”

“Ta cưới Tường Vân, chỉ một mình Tường Vân, nàng ấy có gả, ta cũng không cần.”

Sau khi nghe hần nói, thật có chút ngoài dự kiến của nàng.

Nàng vốn nghĩ, do Tường Y từ chối gả cho hần, tự tôn của hần bị tổn thương, hần giận dữ nên không muốn cưới.

“Phụ thân nói, ‘Về sau A Phong lớn, cưới thê tử không cần phải chọn đẹp nhất, mà người đó so với tất cả mọi người phải đối đãi với con tốt nhất, không so đo con có thông minh hay không, có tiền hay không, giống như nương con, nữ nhân như vậy mới đáng để cưới.’ Nàng đối đãi tốt với ta, trong thôn, nàng là người tốt với ta nhất, người khác nói ta khờ, nàng lại nói với Lục Tường Y là ta tốt lắm, tốt hơn Cát gia, ta đều nghe được.”

Ngày đó đi Thiên Hương quán đưa thú sẵn, nghe được cuộc nói chuyện của nàng và muội muội, sau khi về nhà, hần suy nghĩ cẩn thận, rồi ôm lấy bình tiên, đi tìm Lục Khánh Tường hỏi cưới Tường Vân.

Nàng không nghĩ tới, hạnh phúc của chính mình ở kiếp này là do mấy lời nói ít ỏi mang tới: “Nếu ta hiện tại không đối tốt với chàng, ghét bỏ chàng, chàng sẽ không cần ta?”

Hắn há miệng rồi ngậm miệng, lại gãi gãi đầu, tưởng tượng nửa ngày, vẫn hình dung không ra bộ dáng Tướng Vân không đối tốt với hắn.

“Nàng...Sẽ không.”

Nghĩ cái gì? Tâm tư A Phong rất thuần túy không tỳ vết, không hiểu tình cảm phức tạp giữa nam nữ trưởng thành, sao có thể trông cậy hẳn linh hội được tâm tư phong hoa tuyết nguyệt (tình yêu nam nữ).

Từ góc độ khác mà xét, hẳn và Tầm Nhi cũng không có khác nhau, rời khỏi phụ mẫu sẽ oa oa khóc lớn.

Hắn cũng như vậy, ai đối tốt với hắn, hắn sẽ móc tim gan ra hồi bá, quyến luyến thật sâu, đều muốn cuốn lấy chặt chẽ, một lát không thấy, sẽ hoảng hốt rối trí, ngay cả chính mình làm cái gì cũng không hiểu được.

Nhưng có lẽ cả đời cũng sẽ không hiểu thế nào là yêu – loại tình cảm có một không hai, vô luận tốt xấu gì cũng nhận định, cả đời không thay đổi.

Nàng cũng không thực sự chờ đợi hắn trả lời, tay hướng trong chăn nắm chặt tay hắn, không tiếng động nói hết tâm tư triền miên.

Không sao, nàng yêu là được rồi.

Sau khi ngủ một đêm ở Lục gia trở về, cả người Chúc Xuân Phong liền trở nên kỳ quái.

Nói quái, cũng không phải thật quái, cuộc sống của hai phu thê vẫn diễn ra như thường ngày, chẳng qua là hắn có chút thần thần bí bí, hành tung quỷ dị, cũng không biết đang vội vã làm gì.

Hỏi hắn, cũng ấp úng đáp không ra nguyên do.

Lúc mới thành thân, hắn đào tìm đào phở cái gì cũng đều nói cho nàng biết, không nghĩ tới, sống chung càng lâu, tâm tư của hắn cũng càng ngày càng nhiều, bắt đầu học cách che giấu nàng.

Đối với việc hắn cái gì cũng không chia sẻ với nàng, không thể không nói, lòng nàng có chút mất mát, bất quá nghĩ hắn cũng sẽ không làm ra chuyện xấu, nàng cũng không truy hỏi đến cùng, cho hắn có chút ít riêng tư.

Sau khi bọn họ trở về, không quá hai ngày đã nghe Lục Tướng Y trở về nhà chồng, nàng nghĩ, Tướng Y chung quy vẫn nghe lời nàng.

Chuyện của bọn họ mọi chuyện, xem như giải quyết xong, nàng đã cố gắng hết sức, về phần kết quả như thế nào, vẫn phải dựa vào chính bọn họ.

Ngày lại trở về bình yên, mùa đông cũng sắp đi qua, có khi rảnh rỗi, nàng cũng sẽ bồi trợ phu đi giao nguyên liệu cho Thiên Hương quán, sau đó hai người sẽ tay trong tay đi dạo phố, nhìn trong nhà thiếu cái gì, cũng thuận đường mua về.

“Lại làm cho chàng một bộ y phục mùa xuân.” Nàng chọn vải, nghiêng đầu suy nghĩ, nhìn vải trong cửa hàng và nhìn hắn trong lúc đó đánh giá xem cái nào hợp với hắn.

“Không cần, y phục ta còn nhiều, làm cho Tầm Nhi với nàng là được rồi.”

“Này, này!” Nữ nhi trong lòng hưng phấn lựa chọn.

“Được.” Chúc Xuân Phong đối với nữ nhi sủng lên tới trời, có cầu tất ứng, không ngoại lệ những khúc vải màu hồng cánh sen do nữ nhi chọn đều kêu chủ quán gói lại.

“Con muốn ăn bánh bao!”

“Được.” Hắn hôn nữ nhi một ngụm, thật hào phóng nói: “Bánh long nhãn đậu đỏ của ta cũng chia cho con.”

Lục Tướng Vân nghiêng đầu liếc nhìn hai cha con thương lượng vui vẻ, hất một gáo nước lạnh: “Bạc đường như đều ở trên người ta.”

“Nương...”

“Tưởng Vân...”

Ánh mắt như hai con chó con lầy lòng nhìn qua, hai tay yên lặng tạo thành chữ thập, bày ra tư thế khẩn cầu.

Quả thực là một dạng! Nói đó là chiếc giày lớn và chiếc giày nhỏ thật không oan uổng bọn họ.

Nàng cười ra tiếng, chọn xong vải, rồi nói: “Không phải muốn mua bánh bao và bánh long nhãn đậu đỏ sao?”

Lúc này số lượng vải có hơi nhiều, nàng thanh toán tiền, để lại địa chỉ cho chủ quán ngày mai đưa tới.

Hai cha con phía trước vui mừng khôn xiết, nàng theo sau đi ra khỏi cửa hàng, chợt nghe một giọng nói nhọt nhọt, khe khẽ, ôn nhu kêu gọi.

“Vân nhi...”

Nàng dừng bước lại, cơ thể đông cứng, không thể động đậy.

Ba năm, đã ba năm không gặp, nàng thật không ngờ, chính mình trong nháy mắt vẫn nhận ra tiếng gọi kia, âm luật đặc biệt trầm nhẹ thuần túy mà độc đáo.

Rõ ràng...đã tránh các cửa hàng có danh nghĩa Đàm gia, như thế nào mà nàng vẫn phải gặp?

Chẳng lẽ là định mệnh, trốn cũng trốn không thoát?

Nàng muốn trưng phu tới phía trước chờ, nhận mệnh xoay người, đối mặt với tình cũ cách biệt ba năm.

Đàm Thanh Hoa cất bước tiến lên, ánh mắt vẫn nhìn thân ảnh phía trước không xa không có thu hồi hỏi: “Nàng thực sự gả cho hắn?”

“Chuyện này ba năm trước ngươi đã biết.” Làm gì lại hỏi nữa.

“Đúng, ta biết.” Chính là không nghĩ tới nàng sẽ gả đi dứt khoát như thế, quyết tuyệt như thế, thực sự không có một tia chần chờ, một tia...lưu luyến sao?

Mấy năm nay, không đi hỏi thăm tin tức của nàng, chính là muốn đối gạt mình, không muốn đối mặt với sự thật nàng đã thuộc về người khác, ảo tưởng nàng chẳng qua chỉ là giận hờn, còn đang cuồng dại chờ hắn...

Thật buồn cười, thật đáng thương tự mình an ủi.

“Đứa nhỏ đã lớn như vậy...thật là một khắc cũng không chờ a...” Hắn bi thương trào phúng.

Thật đáng buồn chính là, cho đến nay hắn vẫn luôn nhớ nàng, vẫn ôm một tia hy vọng...nàng sẽ trở lại bên cạnh hắn.

Lục Tưởng Vân không hiểu giận dữ: “Ngươi nói mà không tự hỏi lương tâm mình, là do ta không đợi sao?” Nàng đợi ba năm, cự tuyệt không biết bao nhiêu đối tượng cầu thân, phụ thân cứ hối thúc, kéo dài tuổi thanh xuân chỉ phí thời gian, hai mươi tuổi, đã trở thành gái lỡ thì.

Nàng không đợi? Hắn thật không biết xấu hổ mà oán hận, lại còn lên án nàng không đợi, dường như một khắc cũng không đợi được, nhảy lên kiệu hoa lập gia đình!

“Thực xin lỗi, ta không phải ý tứ kia...” Đàm Thanh Hoa vội vàng trấn an nàng: “Là ta lỡ miệng, ta chỉ là, chính là...đối với nàng...”

“Thanh Hoa!” Nàng chặn lại lời của hắn, không cho hắn nói tiếp: “Ta đã gả cho người khác, nhiều lời cũng vô ích!”

Hắn gật đầu, cười chua chát nói: “Nàng nói đúng, ta chỉ hỏi một câu cuối cùng...nàng có hận ta không? Nàng có hận ta lúc trước không cưới nàng không?”

Nàng lắc đầu, bình tĩnh trả lời: “Chưa từng.”

Dù sao cũng đã là quá khứ, vẫn là hiện tại...

Gả cho A Phong, chính là làm cho trái tim yên tĩnh, từ lúc bắt đầu, nếu không thể làm cho chính mình bình tĩnh, trong đầu vẫn không giải thoát được vấn đề rối rắm giữa yêu và hận, nàng sẽ không cho phép mình thành thân.

Như thế sẽ không công bằng với A Phong, hôn nhân của bọn họ càng không có tương lai.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...” Hấn gật đầu, đã hoàn toàn hiểu ra.

Hiện tại là không oán, cũng không hận.

Bình bình đạm đạm, như người xa lạ, hấn yên lặng nghiêng người, nhường đường, cho nàng trở lại bên cạnh trượng phu và nữ nhi, nhìn nàng đi xa.

Nàng đã từ bỏ, chỉ có hấn là không buông tay được, chỉ có hấn vẫn trầm luân không thoát ra, một đời khó quên...

11. Chương 10a

Chương 10

Tầm Nhi chưa ăn bánh bao, một mặt không vui, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại như bánh bao nhỏ.

Chúc Xuân phong cũng chưa ăn điểm tâm, không biết có phải vì vậy hay không mà sắc mặt cũng rất tệ.

Nhưng bọn họ đều rất thức thời, biết nhìn sắc mặt, nàng yên lặng không tiếng động, bọn họ cũng không dám tạo phản.

Một nhà ba người im lặng vào nhà, nàng mới như từ trong mộng tỉnh lại “A” lên một tiếng: “Ta quên mua bánh bao và điểm tâm!”

Quay đầu nhìn hai gương mặt biểu tình thật ai oán xem xét nàng.

Người hiện tại mới nghĩ đến...

Tướng Vân mỗi lần vào thành đều nhớ mua điểm tâm cho hấn, vừa thấy nam nhân kia, liền quên hấn.

Quên hấn, cũng quên mua điểm tâm cho hấn.

Làm thế tử không biết hấn bi tình lộ tuyến gì, thoáng cái buổi trưa rầu rĩ ngồi xổm ở góc sân đếm cánh hoa.

Vốn tưởng hấn không vui vì nàng và người tình cũ nói chuyện, nhưng nhìn kỹ lại thấy không giống, nàng hoài nghi hấn căn bản ngay cả quan hệ của nàng và Đàm Thanh Hoa cũng không biết rõ ràng, hỏi cũng chưa từng hỏi nàng.

Huống chi hấn đâu có tâm tư phức tạp như vậy, hiểu được ăn dấm chua?

Đi qua hỏi hấn, hấn liếc nhìn nàng một cái, chỉ trả lời nàng: “Điểm tâm của ta...”

“...” Có cần thích điểm tâm đến như vậy hay không!

Mà nàng cứ nhiên nhìn ánh mắt lên án của hấn lại có tia chột dạ, cảm thấy mình tội đáng chết ngàn vạn lần, làm sao có thể quên mua điểm tâm cho hấn.

“Được rồi, lần sau sẽ mua bù cho chàng a!”

Đã muộn rồi, quên chính là quên, lần sau có bù cũng không giống nhau, hừ, hấn cúi đầu tiếp tục đếm cánh hoa, tha thứ nàng, không tha thứ nàng, tha thứ, không tha thứ...

“...”

Nàng thừa nhận mặc dù làm phu thê ba năm, tính tình kỳ quái của hắn cùng với óc suy nghĩ kỳ dị, có thời điểm nàng vẫn không hiểu nổi.

Bất quá ưu điểm lớn nhất của người này, chính là mặc kệ có bao nhiêu không vui, ngủ một giấc thức dậy, qua ngày hôm sau thì cũng trở lại như lúc đầu, chuyện gì cũng không có xảy ra.

Thấy hắn đã giải thoát, lại còn thông suốt phóng khoáng ôm Tầm Nhi đi dạo khắp thôn, nàng cũng yên tâm.

Vài khúc vải chọn lựa hôm qua, giờ ngo hôm nay đã được đưa tới, nàng kiểm kê xong thì thanh toán số tiền còn lại. Suy nghĩ nên may gì trước.

Là may y phục mùa xuân cho A Phong? Hay là may túi nhỏ cho Tầm Nhi? Những khúc vải này màu sắc cũng không tệ, thích hợp may bối túi (túi đeo trên lưng) để đựng những đồ chơi linh tinh A Phong mua cho Tầm Nhi.

“Vân nhi...”

Một vị khách ngoài ý muốn cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

Nàng quay đầu lại, kinh ngạc nhìn người nọ đứng trước sân.

“Người thế nào...” Lời nói chưa hết, đã có đáp án – Hắn theo dõi tiểu nhị từ bố trang (cửa hàng bán vải) đến.

Lúc trước cùng hắn lui tới, cũng là mang vài phần ý tứ hứng thú, không chịu nói cho hắn biết chỗ ở, chỉ nói: “Khi nào chàng muốn tới cầu hôn, lại hỏi cũng không muộn.”

Mà nàng vĩnh viễn không chờ được ngày đó.

Nếu hắn có lòng muốn đến thăm, cũng không phải không thể, chính là...

Bọn họ đều biết đó không còn ý nghĩa.

Ba năm trước, chưa từng hỏi thăm qua, như thế nào...

“Người đến đây làm gì?” Nàng cho rằng hôm qua nói đã đủ rõ ràng.

“Bởi vì có một số việc ta muốn biết rõ.” Một đường đi tới, tranh thủ thời gian ban ngày, tìm hiểu việc hắn muốn biết.

“Ta không biết nàng... nàng lại gả cho người như vậy...” Hắn khó khăn dừng lại một chút: “Vì muốn cắt đứt quan hệ với ta mà phải trả giá như vậy có phải quá lớn hay không?”

Nói cái gì “Người như vậy?” Là chỉ A Phong sao?

Nàng nhú mày, không thích hắn dùng ngữ khí như vậy để nói về trượng phu.

“Hắn tốt lắm, là một trượng phu tốt hiếm có.”

“Nàng đến bây giờ còn muốn giấu diếm ta, người nọ đầu óc, đầu óc...” Không bình thường.

Lúc mới gặp, nam nhân kia trầm mặc, yên lặng không nói một câu, thế nên hắn không nhìn ra khác thường.

Nếu sớm biết...sớm biết nàng gả cho một nam nhân như vậy, bất cứ giá nào hắn cũng sẽ ngăn cản nàng, không cho nàng lấy việc chung thân đại sự cả đời ra đùa giỡn.

“Đầu óc của A Phong rất bình thường, hắn chính là thật thà, không có nhiều tâm cơ như các người, đơn thuần một chút có cái gì không tốt?”

“Nàng đây là đang lừa mình dối người!” Đàm Thanh Hoa lớn tiếng bác bỏ: “Nàng thích dạng người gì, ta không rõ sao? Nàng thường thức người tài trí tung hoành, có thể cùng nàng nói chuyện trời đất, tâm linh phù hợp, nàng thương ta, là vì chúng ta hòa hợp, nàng quên rồi sao? Có cả mấy ngày, chúng ta luôn tâm sự không hết, từ đêm cho tới tận bình minh...Hiện thời...hiện thời...Nam nhân kia, lời nói vụng về ngu muội, ngay cả trò chuyện thật tốt cùng nàng cũng làm không được, làm sao biết suy nghĩ của nàng, hiểu được tâm tình của nàng? Nàng làm sao có thể sẽ yêu hắn, thế nào có biện pháp cùng hắn sống chung cả đời?”

“Con người sẽ thay đổi, Thanh Hoa, đừng dùng giá trị của người để áp đặt ta, sống chung với A Phong, ta nửa điểm cũng không thấy miễn cưỡng.”

“Phải không?” Nàng đến bây giờ còn muốn gạt hấn: “Nàng chẳng lẽ không phải vì báo ân mới gả cho hấn, chăm sóc hấn cả đời sao?”

“Lúc trước là như vậy.” Nàng không thể nói dối, chuyện thành thân quả thật có ô áp nhiều tâm tư.

“Như vậy hôm nay nàng đã vì hấn sinh nữ nhi là đủ rồi, đối với Chúc gia hấn, ta có thể cho tiền tài, sai người chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của hấn, thay nàng trả ân tình còn lại, Vân nhi, trở về bên ta được không?”

”Ân tình còn lại?” Là ai phải mang ân ai? Lục Tường Vân bất giác buồn cười, nhàn nhạt mà đáp hấn: “Nếu ta nói, Tầm Nhi là cốt nhục của người, không phải huyết mạch của Chúc gia thì sao?”

Là ai nợ ai? Lời này hấn còn nói đúng lý hợp tình, không thẹn lương tâm?

Đàm Thanh Hoa giật mình khiếp sợ.

Sau một lúc lâu không nói được lời nào.

Đợi hấn phản ứng lại, tâm tình tràn ngập vui sướng muốn phát điên: “Nàng thay ta sinh nữ nhi, ta có đứa nhỏ...”

Hấn vô cùng vui mừng, mắt kìm chế, nắm lấy vai nàng nói: “Vậy nàng càng phải trở về bên ta! Mang theo đứa nhỏ, trở lại bên cạnh ta, nàng sinh đứa nhỏ cho ta, tin tưởng trong nhà sẽ không phản đối nữa, Vân nhi...”

“Vậy còn Chúc Xuân Phong? Người dự tính hấn thế nào?”

Đàm Thanh Hoa dừng một chút, nháy mắt hiện lại một tia xấu hổ, nhưng rất nhanh đã bị bản tính ích kỷ che lấp hết: “Ta cho hấn tiền, hấn muốn bao nhiêu bạc ta đều dốc toàn lực bồi thường cho hấn...”

Nàng chính là lẳng lặng nhìn hấn, một câu cũng không nói.

Không gạt đầu, cũng không lắc đầu, chỉ là yên lặng không tiếng động nghe hấn an bài, nhìn thấy giọng nói hấn dần dần nhỏ đi, sau đó không nói nữa.

Không cần nàng nói, chính hấn cũng biết, lời này về tình về lý đều không thể chấp nhận được.

Không cần nàng nói, chính hấn, hiểu được xấu hổ.

Hấn không phải loại người không biết xấu hổ, bằng không lúc trước nàng cũng sẽ không thương hấn.

Nàng đã là thê tử người khác, đọc sách thánh hiền nhiều năm như vậy, không phải dạy hấn trở thành người đoạt thê, hổ thẹn lương tâm, nàng biết hấn nhất thời u mê, đợi khi tỉnh táo lại, hấn sẽ biết được việc nên làm và việc không nên làm.

Nàng, cái gì cũng không nói.

Trượng phu trước khi ra khỏi nhà đã nói giữa trưa sẽ về ăn cơm.

Lục Tường Vân chuẩn bị xong ngọc thiện (cơm trưa), vẫn không thấy hấn trở về.

Chờ đến khi đồ ăn nguội lạnh, nàng tính đem xuống bếp hâm nóng lại, trong lòng cảm thấy kỳ quái, hỏi những người xung quanh đều nói không có gặp hai cha con bọn họ.

Đợi đến lúc mặt trời ngã về tây, nàng bắt đầu lo lắng.

A Phong chưa bao giờ không nói một câu mà ra ngoài lâu như vậy, thành thân đến nay, hấn muốn đi đâu đều sẽ nói với nàng trước, nói khi nào thì trở về, chưa từng về trễ, có nề nếp, đúng giờ lại thủ tín.

Hôm nay quả thực quá không bình thường.

Nàng qua nhà phụ thân hỏi một chút, Lục Khánh Tường nói buổi sáng hắn có tới, ở trong vườn trái cây một lát, sau đó cầm mấy khối điểm tâm, vui vẻ chia cho Tầm Nhi cùng ăn, đến gần trưa thì đi, nói muốn về nhà ăn cơm Tường Vân nấu.

Nhưng mà...Hắn không có trở về...

Lục Tường Vân lại tìm mấy nơi hắn thường đi, gặp người điều hỏi, cuối cùng có một vị đại thẩm thấy hắn và Tầm Nhi hái hoa nhỏ nói là về nhà tặng cho nàng.

Manh mối đến đây bị gián đoạn.

Hoa nhỏ đâu?

Không, hoa nhỏ không phải trọng điểm, trọng điểm là, trượng phu nói muốn tặng hoa nhỏ cho nàng, về nhà ăn cơm nàng nấu, vậy người đâu?

Bọn họ không có rời khỏi thôn, người dọn dẹp ở miếu thổ địa trước cửa thôn, nói chưa từng thấy A Phong đi ra ngoài.

Bóng tối dần bao phủ xuống, Chúc Xuân Phong và Tầm Nhi như bị bốc hơi khỏi thôn.

Năm nay thôn Lưu Vân xảy ra nhiều chuyện không may, đầu tiên là chuyện hài tử sơ sinh của Mục gia vừa mới không bao lâu, trong thôn lại không thấy người, hơn nữa lúc này, lại là một đại nam nhân và một tiểu hài tử.

Không tránh khỏi kinh động toàn thôn đi tìm.

Hàng xóm an ủi nàng, A Phong lớn như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng nàng biết, nhất định có chuyện gì, A Phong chưa bao giờ như vậy, đều xuất động toàn thôn đi tìm, nửa đêm đèn đuốc sáng trưng gọi người, người kia nếu còn ở trong thôn, như thế nào không đáp một tiếng?

Nàng ngay cả căn phòng cũ mà mỗi khi tâm tình A Phong không tốt sẽ ở đó cũng đã tìm qua, vẫn không thấy hắn.

Làm âm ỉ hơn nửa đêm, đầu óc nàng từ hoảng loạn đến trống rỗng, bất lực ngồi dựa vào trước cửa nhà rơi nước mắt, lo sợ cho trượng phu của nàng, và đứa nhỏ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.....

Sau đó, một người từ miếu thổ địa vội vã chạy tới nói với nàng, tìm được A Phong rồi.

Hắn nghe nói A Phong mất tích, nên ném sâm xin chỉ thị của thổ địa gia gia, theo phương hướng chỉ điểm của quả sâm, đã tìm được A Phong đang ngồi dưới cây cầu bắt ngang qua nhà nàng.

Nàng vừa nghe, một chút cũng không chần chờ, cấp tốc chạy vội đi.

Khi đuổi tới, nghe vài thôn dân đang khuyên hắn.

“A Phong a, người làm sao mà không nói một tiếng ôm Tầm Nhi trốn ở nơi này, không biết Tường Vân nhà người lo lắng, đã khóc thành cái dạng gì.”

Nàng mới..... Sẽ không lo lắng, nàng muốn đi với người kia.

“Đúng vậy, A Phong, có chuyện gì, trước về nhà rồi nói sau!”

Không được! Hắn vừa về nhà, Tầm Nhi sẽ bị đoạt đi.

Thấy khuyên người lớn không được, vì thế thôn dân chuyển sang khuyên đứa nhỏ. “Tầm Nhi, người nói với phụ thân, người đói bụng, lạnh, phải về nhà đi.”

Bị bao ở bên trong y bào Tầm Nhi mới không lạnh đâu, phụ thân có cho nó ăn bánh, cũng không đói.

Nó lắc đầu, một đôi tay nhỏ bé ôm chặt cánh tay phụ thân, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở ngực, nó muốn theo phụ thân, phụ thân không đi, nó cũng không cần đi.

Vì thế, cả phụ thân và nữ nhi đều cố chấp ngồi tại chỗ, cục diện giằng co.

Thấy Lục Tường Vân từ xa xa bước nhanh chạy tới, đại thẩm vội vàng kéo nàng hỏi: “Ta nói Tường Vân a, các người là không phải cãi nhau đi? Hai vợ chồng có chuyện gì phải nói cho tốt a, đấu khí như vậy thật sự là.....”

Nàng không có nghe lời đại thẩm nhắc đi nhắc lại, cất bước tiến lên, kêu hấn: “A Phong?”

Hấn ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, yên lặng, không hé răng.

A Phong này, bình thường không phải nghe lời Tường Vân nói nhất sao?

“A Phong, chàng trước ra, có chuyện gì, nói ra ta mới biết được.”

Hấn vẫn không nhúc nhích, chọc nàng tức giận: “Chúc Xuân Phong, ta đếm tới ba, chàng lập tức đi ra cho ta, bằng không ta sẽ bỏ đi!”

Ngày thường tính trẻ con thế nào, nàng đều có thể bao dung, nhưng chiêu nháo mắt tích này, thật sự đã giẫm lên điểm mấu chốt của nàng, hấn không biết nàng bị hấn làm cho sợ tới mức chết khiếp sao? Còn mang đứa nhỏ hồ nháo, hại nàng cho rằng, cho rằng hấn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.....

Hấn cho dù không hiểu chuyện, cũng nên biết chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, lúc này nàng thực sự tức giận.

Hấn thấy nàng hung dữ như vậy, bụng đầy ủy khuất: “Nàng đi, nàng đi đi! Dù sao – dù sao nàng đã sớm không cần ta!”

Nàng sửng sốt.

Này – là chuyện gì? Nàng đã bao giờ không cần hấn?

Dưới ánh trăng, nhìn thấy rõ được hai hàng nước mắt trên mặt của hấn, ủy khuất vô cùng, quay mặt đi. Tầm Nhi vừa thấy phụ thân đau lòng khổ sở, cũng oa oa khóc lớn theo: “Oa – phụ thân, phụ thân –”

“Tường Vân này, người đây là..... Có chuyện gì thì cứ bình tĩnh nói, làm gì mắng hai người bọn họ thế, xem bọn họ đều bị người chọc cho khóc.”

“.....” Tại sao ngàn sai vạn sai đều do nàng?

Vấn đề là – nàng căn bản không biết chính mình sai ở đâu a!

Nàng thở dài, giọng nói dịu xuống: “Vậy, ta không đi, chàng đi ra, chúng ta về nhà nói chuyện.”

“Nàng gạt ta!” Hấn vừa ra, nàng sẽ đi, mang theo Tầm Nhi cùng người nọ đi mất!

“Quen biết đến nay, ta có bao giờ gạt chàng? Bây giờ chàng đi ra, chúng ta còn có thể nói chuyện thật tốt, chàng không ra, ta sẽ lập tức rời đi, chàng tự lựa chọn?”

Hấn bị nàng lấy điều kiện ra vậy khốn.

Dù sao đều phải đi ra, còn có thể nói chuyện, Không ra, cái gì cũng không có..... Có phải như vậy hay không?

Hấn suy nghĩ thật lâu, mới chậm rì rì di động thân mình, từ dưới sàng chui ra.

Thôn dân hỗ trợ ôm lấy Tầm Nhi, nàng đưa tay kéo hấn ra.

Chuyện xử lý thỏa đáng xong, thôn dân thế này mới giãn tán, đều tự về nhà ngủ bù.

“Xem chàng! Biến thành một thân bản đến như vậy.” Lục Tường Vân do còn có đôi chút giận, về nhà nấu nước ấm cho hai cha con bọn họ tắm rửa.

“Có đói bụng không? Trong bếp có đồ ăn.” Tức giận thì tức giận, nhưng trong lòng vẫn quan tâm.

Đứa nhỏ chỉ lắc đầu: “Phụ thân có cho con ăn bánh.”

Đứa lớn cũng lắc đầu, một cái chớp mắt cũng không có, nhìn chăm chú vào nàng, cứ như nàng tùy thời sẽ ôm Tầm Nhi chạy trốn, bỏ lại một mình hấn.

Mang theo Tầm Nhi từ nhà nhạc phụ trở về, chính hắn từ giữa trưa đến giờ cái gì cũng chưa ăn, làm sao không đói bụng?

Nàng cũng không cùng hắn nhiều lời, trực tiếp ra lệnh cho hắn.

“Đem đồ ăn trên bàn ăn xong, chúng ta lại nói chuyện.” Sau đó, nàng bế nữ nhi từ trong thùng nước lên, dùng khăn bao lại, trở về phòng.

Lúc thay nữ nhi mặc y phục vào, nàng nhẹ giọng hỏi nữ nhi: “Phụ thân đã nói gì với con?”

“Phụ thân nói, phụ thân nói – có người muốn tới bắt con, chúng ta phải trốn đi, không thể để tìm được, bằng không con sẽ cùng phụ thân tách ra, là thật sao? Nhưng, con muốn ở bên cạnh phụ thân, chúng ta không xa rời nhau, không xa rời nhau.....” Nói tới đây, hốc mắt Tầm Nhi treo lên nước mắt to như hạt đậu.

12. Chương 10b End

Cho nên, nó liền theo phụ thân trốn đi?

Chúc Xuân Phong này! Đã nói lung tung gì đó với nữ nhi a! Làm nữ nhi cũng thấp thỏm lo âu.

Nói đến đây, nàng còn không rõ ràng đã xảy ra chuyện gì, thì là giả bộ.

Hắn tám phần là buổi trưa khi về nhà ăn cơm, nghe được nàng và Đàm Thanh Hoa nói chuyện.

Nàng suy nghĩ, phải nên tìm một cơ hội, nói chuyện thật tốt với hắn –

Kết quả, còn chưa có nói với hắn rõ ràng, Chúc Xuân Phong liền ngã bệnh.

Đông lạnh một đêm, không sinh bệnh mới là lạ!

Tầm Nhi thì hoàn hảo, hắn cởi áo choàng của chính mình, đem nữ nhi bao chặt chẽ, ôm vào trong ngực, không cho bị lạnh, hiện tại còn có thể hồng nhuận tràn đầy sức sống bò trên giường.

“Tầm Nhi đi xuống, phụ thân bị bệnh, đừng nháo hắn.” Lục Tường Vân đang nấu thuốc thì đi vào phòng. Mới một lát không nhìn, nữ nhi lại trèo lên giường, dù thế nào cũng muốn một lát xem xem phụ thân nó, xác nhận mạnh khỏe.

Nàng biết Tầm Nhi lo lắng cho phụ thân, nhưng ở trên người hắn bò qua bò lại như vậy, người bệnh sao có thể nghỉ ngơi?

“Phụ thân khi nào thì tốt lên?” Ghé vào trên người phụ thân, Tầm Nhi gối đầu lên hõm vai của hắn, không chê phiền lần nữa hỏi một câu giống như trước.

“Con ít nháo hắn, để cho phụ thân ngủ thật tốt, rất nhanh sẽ khỏe lại.”

“Dạ.” Tầm Nhi đang muốn “Nhịn đau” Rời khỏi người phụ thân, Chúc Xuân Phong bỗng nhiên vươn tay, đem nữ nhi ôm lấy.

“Ta muốn Tầm Nhi bồi.”

Về mặt này! Giống như nàng là đại ác nhân đang chia rẽ uyên ương.

Nàng tức giận nói: “Chàng muốn đem bệnh truyền qua cho Tầm Nhi sao?”

Vừa nói đến sức khỏe của nữ nhi, Chúc Xuân Phong quả nhiên ngoan ngoãn thả lỏng tay.

Đuổi Tầm Nhi ra ngoài sân chơi, lại dứt thuốc cho hắn uống xong, hai phụ thê trầm mặc một lát.

“A Phong, chàng đều đã nghe thấy, đúng không?”

Hắn nghiêng đầu, không nói lời nào.

Từ khi trở về đến nay, hắn đối với nàng một bộ không thèm để ý, nói rõ đang cùng nàng hờn dỗi.

“A Phong, chàng hiểu lầm, ta không muốn đi với hắn, Tầm Nhi cũng sẽ không.”

Hắn há miệng, giống như muốn nói gì, lại nuốt trở vào, tiếp tục trầm mặc.

“Tốt, chàng không tin ta, ôm Tầm Nhi trốn đi, vậy còn ta? Ta theo hắn đi thì được sao? Chàng chỉ cần Tầm Nhi, không cần ta? Ta đối với chàng mà nói, không quan trọng sao?”

“Mới không phải!” Hắn nhin đã lâu, làm như rốt cuộc không thể nhin được nữa, không cam lòng bị nàng nghĩ oan, toàn bộ bộc phát ra ngoài: “Là nàng không cần ta! Nàng nói, tâm bất đồng lộ, đồng giường cũng không đồng mộng, hắn cũng nói, nàng cùng hắn có chuyện để nói, cho tới hừng đông, ta, ta, ta..... Không phải là người nàng muốn, nàng chỉ vì báo ân mới gả cho ta, nàng thích là hắn, hắn biết rất nhiều kiến thức, ta ngốc, cái gì cũng đều không hiểu, không xứng với nàng, ta biết, ta tất cả đều biết!”

Nàng mỗi lần vừa thấy người kia, liền mất hồn.

Lần đầu tiên, đã quên nắm tay hắn.

Lần thứ hai, đã quên mua điểm tâm hắn thích nhất.

Chỉ cần nhìn thấy người kia, nàng lập tức quên hắn.

Hắn tuy rằng không phải thực sự thông minh, nhưng hắn biết, người không muốn ở lại, kiên quyết giữ lại, nàng cũng sẽ không vui vẻ, trước kia là hắn không hiểu chuyện, ép buộc cưới nàng, hiện thời hắn đã hiểu, nàng muốn đi, hắn không thể giữ.

Nhưng Tầm Nhi không giống nàng, Tầm Nhi có vẻ thương hắn, không thương cái tên nam nhân kia, hắn có thể giữ lại.

“Người kia là phụ thân của Tầm Nhi, cho dù ta có thương Tầm Nhi tới đâu đều không thể thay đổi sự thật này, hắn nếu muốn tới cướp, ta không thể cản hắn, ta chỉ có thể trốn, trốn không cho hắn tìm thấy.....”

Lục Tưởng Vân kinh ngạc, chấn kinh khôn xiết.

Nàng cho rằng hắn mơ mơ màng màng, chưa hiểu rõ hết, nhưng kỳ thực, trong lòng hắn rất rõ ràng, chẳng qua là không nói ra, miệng nói hắn là phụ thân Tầm Nhi, trong lòng lại sợ hãi, một ngày nào đó sẽ có một nam nhân, danh chính ngôn thuận đến cướp đoạt nữ nhi hắn thương yêu nhất.

“Chàng đã biết hết, vì sao..... Còn kiên quyết muốn ta sinh ra?”

“Nàng luyến tiếc..... Nàng không nói ta cũng biết, a nương nói, mỗi đứa nhỏ đều là một miếng thịt trong bụng mẫu thân.....” Phải cắt thịt trong bụng mình, làm sao có thể không đau? Dù sao, dù sao chỉ cần là từ trong bụng nàng đi ra, hắn đều yêu, vì sao phải để nàng bỏ đi?

Đồ ngốc! Đồ ngốc này! Một lòng vì nàng, trả giá nhiều như vậy, lại ngốc không biết cách giữ nàng.

“Hắn muốn dẫn ta đi, ta không nhất thiết đồng ý đi cùng hắn a, chàng vì sao không hỏi qua ta? Hỏi một chút ta có thích sống chung với chàng, ngủ cùng một chiếc giường, cùng nhau nuôi dưỡng nữ nhi hay không?”

“Nàng không có cự tuyệt hắn.....” Chúc Xuân Phong tịch mịch nói.

Hắn tránh ở xa xa, lặng lẽ chờ, cho rằng nàng sẽ cự tuyệt, nhưng chờ mãi, chờ mãi, nàng cũng không có lên tiếng, chỉ là lẳng lặng nhìn người kia.

Chờ đến lòng lạnh đi, không muốn lại nhìn nàng khó xử giãy dụa.

Lục Tưởng Vân thế này mới kinh ngạc, chính mình còn thiếu hắn một lời giải thích, trước kia cho rằng hắn không để trong lòng, cũng sẽ không hiểu hết, nếu sớm nói với hắn rõ ràng, có lẽ đã không để cho hắn lo sợ nghi hoặc bất an như vậy.

“Hắn có thể tử có hôn ước từ nhỏ, chưa cưới qua cửa, trong nhà hắn đều kiên trì, nhất định bắt hắn phải cưới, ta không muốn cùng phụ với người khác, nên rời khỏi hắn, gả cho chàng, hiện tại như thế nào, ta

không có hỏi, hơn phân nửa là không lay chuyển được người trong nhà, đem đổi phương cưới quá cửa thôi, A Phong, ta nếu muốn trở lại bên cạnh hần, lúc trước đã không đi rồi.”

Là như thế sao?

Nhưng nàng không phải không thích, mà là bị ép rời đi.....

“Bây giờ, nếu trong nhà hần biết có Tầm Nhi, nhất định sẽ cho nàng vào cửa.....” Hần khẽ nói.

Nói nhiều như vậy, hần còn không hiểu?

Nàng cảm thấy hơi giận, cầm một cái hộp gỗ đến, mở ra đổ xuống, một giường giấy, phía trên, còn có thể nhận ra một đồng chữ viết hỗn độn.

“Vậy còn thứ này? Chàng nói thản nhiên như vậy, ta muốn đi thì cho ta đi, cần gì phải chính mình vụng trộm luyện chữ này nọ?”

Đó là vào hôm tìm hần, ở trong căn phòng cũ phát hiện, hóa ra hần thường thần bí trốn đi, là để luyện chữ.

Mặt hần đỏ bừng lên, bàn tay to xấu hổ che tây che đông, phải che giấu: “Nàng đừng xem, rất xấu.....”

Đúng là rất xấu, chữ viết cong cong vẹo vẹo, đông một nét, tây một nét, hoàn toàn là nét chữ học theo, chính là học theo chữ nàng viết gửi hần.

Khi hần mười tuổi thì phụ mẫu qua đời, không có người ở bên dạy hần, khó trách lại như thế.

Nhưng hần vẫn rất cố gắng luyện, muốn đáp lại tâm ý của nàng, hy vọng có thể đuổi kịp bước chân của nàng, tất cả những thứ nàng biết hần đều muốn biết, làm cho trái tim cùng đường, mòng gấn bó.

Nàng mắt nóng lên, mũi chua xót, nghẹn ngào, đọc chữ trên tờ giấy: “Vân Tường Y thường hoa Tường Dung, Xuân Phong phát – đây là chữ gì?” chữ viết rối rắm thành một đoàn.

“Ách!” Hần khó khăn gục đầu xuống, có đuổi theo thế nào, cũng đều không đuổi kịp? Hần ngay cả viết cho nàng xem đều không làm được, học thức không có.

“Đây là tờ giấy ta viết cho chàng đầu tiên, cũng là bắt đầu nhận định nhân duyên của chúng ta, cho nên chàng mới bắt đầu luyện từ đây, đúng không?” Nàng cười, nước mắt thông dong mà rơi: “Chúc Xuân Phong, chàng thực sự rất yêu ta.”

Thì ra, hần để ý nàng như thế, tâm tư triền miên đã ở trong đầu trăm chuyển ngàn hồi, cố gắng đáp lại nàng, nàng cứ nhiên còn tưởng rằng hần không có tâm tư phức tạp như vậy. Chân chính là một đứa ngốc, hóa ra lại là nàng.

“Có ích lợi gì.....” Cho dù yêu, vẫn không đuổi kịp, người bên ngoài vĩnh viễn sẽ chỉ tiếc hận cho nàng, xảo phụ xứng chuyết phu thường miên.

“Đương nhiên là có ích.” Nàng xếp những tấm thiệp thỏa đáng, quý trọng tất cả thả lại vào trong hộp gỗ: “Sau này đừng lén lút tự tập viết, nói một tiếng với ta, ta dạy cho chàng, nhất bút nhất họa đều sẽ tỉ mỉ dạy.”

“Nàng không phải.....” Giương mắt chống lại nàng, giọng nói lại yếu đi: “Muốn đi cùng với hần sao?”

Làm gì còn có cơ hội dạy hần?

Nàng không ở đây, hần cũng không học, vĩnh viễn cũng không học, mới không cần phải đau lòng.

“Ta không cự tuyệt hần, là vì căn bản ngay cả cự tuyệt đều không cần thiết, ta đã gả cho chàng, tất cả mọi người đều biết ta là con dâu Chúc gia, hần tình nguyện, ta làm sao có thể hòa theo hần? A Phong, chàng chẳng lẽ đối với chính mình ngay cả một chút tự tin ấy cũng không có sao? Ta nói, không phải nói dối, cuộc sống trong ba năm nay, vui vẻ cũng không phải giả, ở cùng với chàng, ta cam tâm tình nguyện.”

“Cho nên, cho nên.....” Nàng không muốn đi? Nàng sẽ mãi mãi, mãi mãi là thê tử của hần, cùng hần ở chung một chỗ?

Hần nhút nhát không dám hỏi ra hi vọng tham lam trong lòng.

Nàng hướng về phía trước, hôn lên môi hắn một cái: “Tâm ý của ta đối với chàng, cũng giống như chàng đối với ta, cùng chàng chung một chăn mới có thể ấm, ta còn nợ chàng một đứa con, chàng đã quên sao?”

Đúng, bọn họ còn phải cùng nhau sinh con, phải làm phu thê cả đời..... Hắn sững sờ mà gật đầu, tùy ý để thê tử thương tiếc ôm hắn, ghé vào tim nàng, nghe tiếng tim nàng đập – bùm, bùm, cùng hắn giống nhau.

Bọn họ tâm là một đường, một đường! Hắn đã hiểu, hốc mắt ẩm ướt, dùng sức ôm chặt nàng.

“Nương, nương –” Tiểu Tầm Nhi sôi nổi tiến vào.

“Có một người lạ mặt, cho con đồ ăn.” Phụ thân có dạy, không thể tùy tiện nhận đồ của người ta, phải hỏi trước qua phụ mẫu.

Người trong thôn Tầm Nhi đều nhận thức, nếu muốn nói đến lạ mặt – hai phu thê liếc mắt nhìn nhau một cái, cảm thấy linh ngộ.

Nàng cầm tay của hắn, không tiếng động cho hắn hứa hẹn.

“Chàng nghỉ ngơi, ta đi ra ngoài nhìn xem.” Biết nàng sẽ không đi, Chúc Xuân Phong an tâm, nằm xuống, tín nhiệm giao thê tử xử lý.

Lục Tưởng Vân ra ngoài, quả nhiên là Đàm Thanh Hoa.

“Người lại đến đây làm gì?” Nàng cho rằng, bọn họ đều đã có chung nhận thức.

“Chuyện tối hôm qua, ta đã nghe nói.”

“Thì tính sao?” Còn không tại hắn trêu ghẹo gây ra.

“Ta đã suy nghĩ kỹ, Tầm Nhi làm sao có thể giao cho người như thế dưỡng dục?” Nháo lên liền kéo đứa nhỏ rời nhà, ngày nào đó thực sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, làm sao có thể được?

“Nàng không theo ta, ta không còn lời nào để nói, nhưng nữ nhi của Đàm Thanh Hoa ta, nhất định phải có giáo dục tốt, tuyệt không thể trở thành người như hắn, không đầu không đuôi dạy dỗ lung tung, đứa nhỏ đều bị dạy cho hư –”

Lục Tưởng Vân cúi đầu, chống lại khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, ánh mắt tò mò tìm hiểu.

“Tầm Nhi, con đi vào trong phòng bồi phụ thân, hắn ở một mình rất tịch mịch, rất nhớ bảo bối Tầm Nhi của hắn–” Nghe mẫu thân nói như vậy, đoạn cuối còn chưa có nghe xong, đã không thấy người.

Nàng cười cười: “Nhìn thấy không? Tầm Nhi dính phụ thân nó hơn.”

“Ta mới là –”

“Thanh Hoa!” Nàng nhàn nhạt ngắt ngang lời hắn. “Người cũng biết, nếu không phải năm đó hắn kiên trì, Tầm Nhi sớm đã bị một chén thuốc phá thai loại bỏ sạch sẽ, hôm nay người còn có cơ hội đứng ở nơi này, bình luận hắn là dạng người gì sao? Phụ thân của Tầm Nhi, đời này chỉ có Chúc Xuân Phong.”

Hắn cứng lại, vẫn muốn bác bỏ.

“Ân tình của hắn, ta thực cảm tạ, nhưng tương lai đứa nhỏ–”

“Tầm Nhi ba tuổi, người xem nó như vậy có cái gì không ổn sao?” Hoạt bát lanh lợi, tri kỷ hiểu chuyện, chỗ nào không bằng người.

“Đó là nàng dạy tốt –”

“Người sai lầm rồi, đó là do một tay A Phong dạy, từ bé, Tầm Nhi đã dính phụ thân nó, nó học nói chuyện, biết phải trái, đều là A Phong dạy, người sẽ không biết, A Phong yêu nó bao nhiêu, người chỉ nhìn thấy chuyện hắn kéo Tầm Nhi bỏ nhà đi, lại không phát hiện hắn thoát y bào bao đứa nhỏ lại cho nó không bị lạnh, làm bản thân bây giờ còn bị nhiễm phong hàn nằm ở trên giường, Tầm Nhi là mệnh hắn, người hiểu không?” Hắn dựa vào cái gì mặc danh kỳ diệu xuất hiện, liền muốn đoạt bảo bối tâm can trong suốt ba năm của người ta?

“Người có biết, phụ mẫu hấn gặp phải đạo tặc cướp bóc, ngã xuống dưới cầu bỏ mình không? mười năm nay, hấn sợ hãi qua cầu, mỗi khi theo ta về nhà nương để đều phải đi đường vòng, ngay cả qua cầu cũng không dám, nhưng ngày ấy, hấn trốn một đêm ở dưới cầu, cơ trí như người, đừng nói không đoán ra nguyên do trong đó.”

Toàn thôn đều biết đến hấn sợ cầu, sẽ không nghĩ tìm kiếm bên cầu, vì Tầm Nhi của hấn, vì để không ai tìm thấy, hấn ngay cả vật sợ hãi nhất đều có thể trốn một đêm, tất cả việc này, hấn thật sự có thể thờ ơ sao?

“Đây là Chúc Xuân Phong, nếu người nói, ta làm sao có thể đối với người như vậy động tâm, đây là nguyên nhân, ba năm trở lại đây, nhiều việc cảm động đến như vậy, một chút hành động nhỏ lơ đãng, yếu ớt khê đi vào lòng người, một nam nhân ngốc, cố chấp lại nghiêm túc, ai gặp gỡ đều phải thương hấn tận xương.”

Đàm Thanh Hoa á khẩu không trả lời được.

Đừng nói hấn một câu cũng bác bỏ không được, cho dù có thể, cũng không còn tất yếu, người mù đều nhìn ra được, cả người lẫn trái tim nàng đều hướng Chúc Xuân Phong, nhiều lời thì có ích gì?

“Ta đã hiểu.....” Hấn ảm đạm nói. Vô luận là đứa nhỏ, hay là tình yêu, đều không thể trở lại, cuộc sống của hấn, đã không còn ý nghĩa.

“Nàng yên tâm, sau này ta sẽ không đến quấy rầy nàng nữa.”

Lục Tường Vân và hấn nói chuyện xong, trở lại trong phòng, trượng phu đã uống thuốc, giờ phút này dĩ nhiên đang ngủ say, nữ nhi nằm trên khuỷu tay của hấn, đồng dạng ngủ say sưa.

Hấn tin nàng, chỉ cần nàng nói, hấn liền tin, không học được nghi kỵ, bằng không giờ phút này, sao có thể ngủ an ổn như thế: “Chàng a.....” Nàng nở nụ cười, yên lặng ngồi ở bên giường, nhìn hai người quan trọng nhất đối với nàng.....

Kết thúc

Một năm này, tiểu Tầm Nhi năm tuổi.

Nàng luôn luôn cảm thấy, phụ thân là người chính trực nhất, nhưng có đôi khi, nàng sẽ cảm thấy phụ thân không có thành thật như bề ngoài, hấn có đôi khi thực gian xảo.

Tựa như – có chút chữ, hấn rõ ràng biết viết, lại giả bộ không biết.

Ngay từ đầu nàng không phát hiện, về sau cảm thấy, nương dạy bảng chữ mẫu ngay cả nàng đều học xong, phụ thân thực sự như gỗ mục sao?

Vốn nàng không nghĩ nhiều, sợ nương ngại phụ thân phiền, muốn vụng trộm dạy hấn, về sau mới phát hiện, hấn không phải không biết, mà là cố ý muốn nương dạy.

Vì thế, nàng lại phát hiện một bí mật nhỏ, nương sẽ đem những gì muốn nói trong lòng, viết ra giấy gửi cho phụ thân, trước kia là đặt ở trên bàn trang điểm, buổi sáng phụ thân nhìn thấy, sau đó cả một ngày, sẽ giống kẻ ngốc cười ây ngô suốt, tâm tình tốt lắm.

Đến về sau, nương không đặt trên bàn trang điểm, trực tiếp nắm tay phụ thân, viết cho hấn xem.

Nhìn xem xem – tựa như bây giờ, mặt dán mặt, tay trùng tay, nhất bút, nhất họa chậm rãi viết ra.

Sau đó, viết viết, phụ thân tiếp cận cho hai cái môi dán vào nhau.

Trong bụng nương lại có đứa nhỏ, phụ thân thực kiên trì nói đó là đệ đệ.

Nương liền hỏi: “Vạn nhất lại sinh nữ nhi thì làm sao bây giờ?”

Phụ thân nói: “Sinh tiếp!”

Bởi vì hấn thực kiên trì, nhất định phải để cho con mặc được quần lót lúc nhỏ của hấn.

Còn nàng thì lén lút hỏi nương: “Nếu luôn luôn sinh không được đệ đệ thì sao bây giờ?”

Nương có chút bất đắc dĩ mà cười khổ, sờ sờ đầu nàng nói: “Thì tiếp tục sinh nữa, phụ thân con vui vẻ là tốt rồi.”

Nàng cảm thấy, nương thực sự rất nuông chiều phụ thân.

Hiện tại bụng của nương càng lúc càng lớn, phụ thân thường thường sẽ đem tay đặt ở trên bụng, sờ sờ đệ đệ chưa ra đời, nghe nói trước kia khi nàng còn ở trong bụng nương, phụ thân cũng như vậy.

Vậy được rồi, nàng không ăn dấm chua.

..... Ai, còn thân thiết sờ sờ a! Nhanh chút sờ xong a, nàng thường thường muốn giả bộ ngủ, cũng thực vất vả.

Làm bộ ở trên giường trở mình một cái, thấy cửa sổ chưa đóng kín làm một tờ giấy bị thổi rơi xuống mặt đất, vết mực còn chưa khô.

Nàng hiện tại nhận thức được càng ngày càng nhiều chữ, là nương dạy.

Nàng chớp mắt, nhận ra từng chữ từng chữ—

Gả, cùng, xuân, phong, không, dùng, mối. (gả cho Xuân Phong không cần mai mối)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-kho>